

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรต่างๆ

ในแคว้นกาลาเทีย

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบแบ็ปติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรแบ็ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวิลธ, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากของเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงคริสตจักรต่างๆ

ในแคว้นกาลาเทีย

บทนำสู่กาลาเทีย: จดหมายฝากของเปาโลถึงคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทียถูกเชื่อโดยบางคนว่าเขียนขึ้นในช่วงการไปเยือนเมืองโครินธ์ครั้งสุดท้ายของเปาโลในประมาณปี ค.ศ. 60 กาลาเทียเป็นแคว้นที่ในปัจจุบันเรียกว่าตุรกี (หรือเอเชียน้อย) มันรวมถึงเมืองอิกอนิอุม, เดอร์บี, ลิสตรา และที่อื่นๆ ที่เปาโลได้ไปเยือนในช่วงการเดินทางเพื่อการประกาศที่หนึ่งและที่ สองของท่าน แคว้นนี้ถูกเรียกว่า กาลาเทีย เพราะคนที่นี่สืบเชื้อสายมาจากพวกกอล (ไม่ใช่พวกกรีก) ซึ่งได้อพยพไปที่นั่นในศตวรรษที่สามก่อนคริสตกาล

ในช่วงระหว่างการเดินทางไปเยือนครั้งแรกๆ ของเปาโล ‘พวกมิชชันนารี’ จากแคว้นยูเดียได้เดินทางไปที่นั่นและแจ้งแก่พี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียว่าพวกเขาจำเป็นต้องถือบัญญัติเพื่อที่จะได้รับความรอดและรักษาความรอดนั้นไว้ คนพวกนี้ได้ชื่อว่า ‘พวกถือลัทธิยิว’ ในเวลาต่อมา พวกเขาจึงนำเสนอคำสอนผิดๆ สองเรื่องแก่คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทียซึ่งเปาโลได้หักล้างอย่างเป็นระบบ คำสอนผิดเรื่องแรกก็คือ พวกเขาหาว่าต้องมีการรักษาบัญญัติของโมเสส

พร้อมๆกับมีความเชื่อด้วยเพื่อที่จะกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้ นอกจากนี้ พวกเขายังสอนด้วยว่า คริสเตียนต้องถือรักษาบัญญัติไว้ต่อไป (คือ ไม่ทำบาป) มิฉะนั้นเขาจะสูญเสียความรอดไป

การหักล้างของเปาโลต่อคำสอนผิดเรื่องแรกคือ การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อถูก สำแดงให้เห็นเมื่ออับราฮัมเชื่อพระเจ้า พระราชบัญญัติซึ่งปรากฏ 430 ปีต่อมาไม่อาจทำให้ เจื่อนใจดังกล่าวเป็น โมฆะได้ จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติคือ เพื่อปรับโทษและเป็นครูสอน ให้เรารู้ว่าเราจำเป็นต้องได้รับความรอด คำสอนผิดเรื่องที่สอง (การรักษาบัญญัติเพื่อรักษาความ รอดไว้) ถูกแก้ไขโดยชี้ให้เห็นว่าธรรมชาติใหม่ของเรา ซึ่งถูกสร้างขึ้น โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นตัวขับเคลื่อนชีวิตคริสเตียน

ภาพรวมของกาลาเทีย 1: อัครสาวกท่านนี้ขึ้นต้นจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยความเห็นเกริ่น นำซึ่งตามมาด้วยจุดประสงค์ของจดหมายฝากฉบับนี้ คือ ความประหลาดใจที่คริสตจักรต่างๆใน แคว้นกาลาเทียได้ละทิ้งข่าวประเสริฐที่แท้จริงไปเสียแล้ว ท่านปิดท้ายบทนี้โดยชี้ให้เห็นอย่าง เป็นระบบว่า ข่าวประเสริฐที่ท่านประกาศมาโดยการสำแดงโดยตรงจากพระเจ้า ในการทำเช่นนั้น เปาโลได้นำเสนอแง่มุมอันไม่เหมือนใครเกี่ยวกับชีวิตและการรับใช้ของท่าน

กท 1:1 เปาโลกล่าวชัดเจนถึงชื่อของตัวเองและที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ สิทธิ อำนาจในการเป็นอัครสาวกของตัวเองด้วย ท่านเป็นอัครสาวก คำที่แปลเช่นนั้น (ฮาพอส ตอลอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้นำสารที่ถูกใช้ไป’ เดียวท่านจะบอกให้ทราบว่ามีใครใช้ท่านไป ในความหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิอำนาจมากที่สุด บรรดาอัครสาวกของพระคัมภีร์ใหม่คือผู้ที่ได้ เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์โดยตรงและถูกพระองค์ใช้ไปโดยตรง

เกรงว่าจะมีคนตั้งคำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของท่าน เปาโลกล่าวชัดเจนว่าความเป็น อัครสาวกของท่านมิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง มันไม่ได้เป็นมาโดยมนุษย์ ทั่วๆไปหรือใครคนใดคนหนึ่ง แต่ความเป็นอัครสาวกของท่านเป็นมาโดยพระเยซูคริสต์และ พระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง ในข้อแรกของ

จดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลพูดถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ท่านปรนนิบัติพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ดังที่จดหมายฝากฉบับนี้จะเปิดเผยให้เห็น บางคนสงสัยในสิทธิอำนาจความเป็นอัครสาวกของท่านและแหล่งที่มาของข้อความที่ท่านประกาศ ท่านตอบคำถามนี้ในข้อแรกของจดหมายฝากฉบับนี้ โดยอ้างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นสิทธิอำนาจของท่าน

กท 1:2 นอกจากนี้ เปาโลกล่าวถึงผ่านทางคำหักทลายบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า มีคนคิดว่าท่านกำลังหมายถึงเพื่อนร่วมเดินทางบางคนของท่านซึ่งอาจเป็นทิโมธี, ทิตัส, ลีลาส และลูกา

จดหมายฝากฉบับนี้จึงถูกส่งถึง คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย กาลาเทียมีความหมายตรงตัวว่า ดินแดนแห่งชาวกอล (Gauls) แคว้นกาลาเทียของโรมอาจถูกบรรยายคร่าวๆได้ว่าเป็นแคว้นศูนย์กลางของแหลมเอเชียน้อย ซึ่งด้านเหนือติดกับแคว้นบิธีเนียและแคว้นพัฟลากอเนีย ด้านตะวันออกติดกับแคว้นปอนทัส ด้านใต้ติดกับแคว้นคัปปาโดเซียและแคว้นลิคาโอเนีย และด้านตะวันตกติดกับแคว้นฟรีเจีย กล่าวโดยสังเขป มันเป็นแคว้นด้านในที่อยู่ตรงกลางของพื้นที่ๆเราเรียกกันในปัจจุบันว่า ประเทศตุรกี เปาโลเดินทางไปประกาศที่ขั้วแรกในดินแดนนี้ นั่นเอง และแคว้นนี้รวมถึงเมืองต่างๆเช่น อันท็อกแห่งปัสเดีย, อีโคเนียม, เดอร์บี, ลิสตรา ฯลฯ

เวลาช่วงหนึ่งผ่านไปตั้งแต่การไปเยี่ยมพวกเขาครั้งล่าสุดของท่าน ดู กิจการ 18:23 อาจเป็นเวลาถึงหกปีเลยทีเดียว ระหว่างนั้นคริสตจักรเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจาก ‘พวกมิชชันนารี’ ที่ถือลัทธิยิวซึ่งถูกใช้มาจากแคว้นยูเดีย เปาโลจะใช้พื้นที่ส่วนใหญ่ของจดหมายฝากฉบับนี้เพื่อหักล้างคำสอนผิดที่คนเหล่านี้เผยแพร่

น่าสังเกตว่าเปาโลเขียนถึงคริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย พระคัมภีร์ใหม่ตลอดทั้งเล่มเน้นความสำคัญของคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายที่มองเห็นได้และจับต้องได้ซึ่งแตกต่างจากพระกายของพระคริสต์ที่มองเห็นไม่ได้ ที่รวมกันและเป็นสากล

กท 1:3 ท่านนำเสนอคำทักทายที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งพบในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของท่าน ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระคุณคือคุณธรรมอันแสนวิเศษซึ่งแสดงถึงความรัก ความกรุณา และความประเสริฐของพระเจ้าซึ่งทำให้เราได้รับความรอดตั้งแต่แรกและทำให้เรามีกำลังไปได้ตลอดรอดฝั่ง ในข้อนี้เปาโลทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้มีแก่ผู้อ่านของท่าน พระคุณที่ออกมาจากพระเจ้านี้ให้พลังและความช่วยเหลือสำหรับการเดินทางในชีวิตคริสเตียน ดู ฮีบรู 4:16

นอกจากนี้ท่านทูลขอสันติสุขของพระเจ้าให้มีแก่ผู้อ่านของท่านด้วย คุณธรรมอันมีค่านี้เองที่กลายเป็นบ่อเกิดแห่งความชื่นชมยินดีและความสุขในชีวิตคริสเตียน เช่นเดียวกับสุขภาพของเรา สันติสุขของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เราไม่เห็นค่าจนกระทั่งเราได้สูญเสียมันไป แหล่งที่มาของพระคุณและสันติสุขดังกล่าวคือ พระเจ้าพระบิดาและพระบุตรของพระองค์ คือ พระเยซูคริสต์ ตรงนี้เปาโลใช้ศัพย์เต็มๆของพระองค์คือ “พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า”

กท 1:4 ก่อนที่จะบรรยายถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์ เปาโลประกาศว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย ถึงแม้ไม่ได้มีบอกไว้เป็นอื่นในข้อนี้ แต่ท่านก็พูดถึงแก่นแท้ของความรักแบบอาคาเบ พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะความบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ถึงแม้ว่าเราได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการตกนรกแล้วเมื่อเรามาหาพระคริสต์ แต่เปาโลก็พูดถึงอีกแง่มุมหนึ่งของความรอดของเรา นั่นคือการ “ช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย” คำที่แปลว่า *ช่วยให้พ้น* (*เอ็กไซเรโ*) มีความหมายด้วยว่า ‘ปลดปล่อย’ หรือ ‘กู้ภัย’ คำที่แปลว่า *ยุค* (*ไอโอน*) นอกจากแปลว่าโลกแล้วก็แปลว่า ‘ยุค’ ด้วย มันยังคงชั่วร้ายมาจนถึงทุกวันนี้ ดังนั้นความรอดของเราส่วนหนึ่งแล้วก็คือ การช่วยเราให้พ้นจากความเสื่อมทรามของยุคนี้ที่เราอาศัยอยู่ ทั้งหมดนี้เป็นไปตามนำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา พระองค์ทรงประสงค์การแยกตั้งเช่นนั้นสำหรับเรา

กท 1:5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน เปาโลจึงปิดท้ายความเห็นเกริ่นนำของท่านโดยการถวายเป็นคำอธิษฐาน “สง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์” แต่พระเจ้าพระบิดา คำว่า *เอเมน* ไม่ได้ถูกแปล แต่ทับศัพท์มาจากภาษากรีกซึ่งก็ทับศัพท์มาจากภาษาฮีบรูอีกที ซึ่งมีความหมายว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’, ‘จริงแท้ทีเดียว’, ‘อย่างแท้จริง’

กท 1:6 อัครสาวกท่านนี้จึงกล่าวถึงสาเหตุที่ท่านเขียนมา ท่านได้ทราบมาเกี่ยวกับการตอบรับข่าวประเสริฐจอมปลอมของพวกเขา ท่านจึงเขียนว่า **ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น** คำที่แปลว่า **ประหลาดใจ** (*ชาอูมา โช*) มีความหมายว่า ‘อัศจรรย์ใจ’ คำที่แปลว่า **ผินหน้าหนี** (*เมะตาดิเชมิ*) มีความหมายด้วยว่า ‘โยกย้ายไป’ ความหมายของคำพูดนี้จึงแปลว่า ‘ข้าพเจ้าอัศจรรย์ใจนักที่ท่านทั้งหลายได้โยกย้ายโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น’

เปาโลได้เรียกพวกเขามาถึงพระคุณของพระเจ้าแล้วในการไปเยี่ยมพวกเขาก่อนหน้านี้ในช่วงเดียวกัน ‘พวกมิชชันนารี’ ที่ถือลัทธิยิวก็แอบเข้ามาเยี่ยมพวกเขาและอย่างน้อยก็ทำให้พวกเขาสับสน และมีบางคนได้เชื่อพวกเขาไปแล้ว ‘ข่าวประเสริฐอื่น’ (ซึ่งจะถูกอธิบายในไม่ช้า) ก็คือการถือรักษาบัญญัติของโมเสสเพื่อเป็นวิธีในการได้มาซึ่งความรอดและรักษาความรอดไว้ มันคือการผสมกันระหว่างพระคุณและพระราชบัญญัติ

กท 1:7 ท่านไม่พูดพร่ำทำเพลง สิ่งที่เราเรียกกันว่า ‘ข่าวประเสริฐอื่น’ นั้น เปาโลกล่าวชัดเจนว่า **ซึ่งมิใช่อื่นดอก** ถึงแม้จะเป็นคำสอนผิดแบบหนึ่ง แต่มันก็ไม่ใช่ว่าประเสริฐ มีข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้นและมันไม่ใช่การถือบัญญัติของพระคัมภีร์เดิมอย่างแน่นอน

แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ คำที่แปลว่า **บิดเบือน** (*เมะตาสเตระ โฟ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘พลิกกลับ’ ความหมาย

ตรงนี้คือ บางคนกำลังบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์อยู่ ในการทำเช่นนั้นพวกเขาได้ก่อให้เกิดความยุ่งยากขึ้นมา

กท 1:8 ท่านกล่าวต่อไปว่า **แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง** ข่าวประเสริฐที่ได้ถูกมอบให้กับวิสุทธิชนครั้งเดียวเป็นพอ มันคงอยู่ถาวรเป็นนิรันดร์ โยกย้ายไม่ได้ และเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังนั้นถ้าแม้แต่ทูตสวรรค์มาประกาศข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างจากข่าวประเสริฐที่ได้ถูกประกาศไปแล้ว คำตัดสินของเปาโลก็ชัดเจน: **“ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง”** คำหลังนี้แปลมาจากคำว่า *อานาธะมา* และมีความหมายตามนั้นคือ ถูกแช่งสาปหรือถูกปรับโทษให้พินาศย่อยยับ ข่าวประเสริฐเป็นสิ่งที่ฝ่าฝืนไม่ได้ การเปลี่ยนแปลงมันคือการเสี่ยงที่จะเจอกับพระพิโรธของพระเจ้า

กท 1:9 เกรงว่าพวกเขาจะยังไม่เข้าใจถึงโทษรุนแรงของสิ่งที่ท่านได้กล่าวไปแล้ว เปาโลจึงกล่าวซ้ำอีกครั้งเพื่อเน้นย้ำ **ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง** ท่านอาจกำลังหมายถึงคำเตือนเดียวกันกับที่ท่านได้ให้พวกเขาไปแล้วตอน ไปเยี่ยมพวกเขา ครั้งล่าสุด ดู กิจการ 18:23 การเปลี่ยนแปลงข่าวประเสริฐคือการนำมาซึ่งการสาปแช่งจากพระเจ้า ดู วิวรรณ์ 22:18-19

กท 1:10 **บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า** ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่นักรับใช้ของพระคริสต์ คราวนี้เปาโลนำเสนอให้พวกเขาเห็นแหล่งที่มาและสิทธิอำนาจแห่งข่าวประเสริฐของท่าน ซึ่งมาจากพระเจ้าโดยตรง ส่วนที่เหลือของบทนี้จะขยายความใจความหลักนี้ ท่านจึงถามแบบไม่ต้องการคำตอบว่า **“บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ”** คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว หากท่านพยายามที่จะเอาใจมนุษย์ ท่านก็คงไม่มีวันกลายมาเป็น **“ผู้รับใช้ของพระคริสต์”**

เด็ดขาด การสำรวจ ‘คะแนนเสียง’ ของคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลาเทียบ่งชี้ว่าท่านไม่เป็นที่ยอมรับที่นั่นเลย แต่ท่านไม่สนใจจุดประสงค์ของท่านคือ การทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยและการปรนนิบัติพระคริสต์

กท 1:11 ท่านจึงมีเรื่องที่ต้องประกาศให้ทราบ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้คุณทราบ ว่าข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้น ไม่ใช่ของมนุษย์ คำที่แปลว่า ‘อยากให้...ทราบ (กโนริ โธ)’ มีความหมายตรงตัวว่า ‘แจ้งให้ทราบ’ มันยังแปลได้ด้วยว่า ‘ประกาศ’ ประเด็นของท่านชัดเจน ท่านจึงกล่าวว่า ‘พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ากำลังแจ้งให้ท่านทราบอยู่ว่า ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้น ไม่ใช่ของมนุษย์’ มันไม่ใช่สิ่งที่ท่านหรือใครคนใดคนหนึ่งคิดค้นขึ้นมาเอง มันไม่ใช่ความจริงของมนุษย์ แต่เป็นมาจากพระเจ้า

กท 1:12 ท่านกล่าวชัดเจนถึงที่มาของข่าวประเสริฐนั้น เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า ที่มาของข่าวประเสริฐไม่ได้มาจากมนุษย์และไม่มีมนุษย์คนใดสอนท่านเกี่ยวกับมันด้วย แต่ความรู้ของเปาโลและที่มาของข่าวประเสริฐเป็นมาโดยการสำแดงโดยตรงจากพระเยซูคริสต์

กท 1:13-14 เปาโลจึงเริ่มพูดถึงชีวิตคร่าวๆของท่านและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสำแดงที่มีมาถึงท่านเกี่ยวกับข่าวประเสริฐโดยพระเยซูคริสต์ เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรง เหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย 14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

คำที่แปลว่า **ชีวิต (อานาสโตรอฟ)** มีความหมายว่า ‘วิถีชีวิต’ วลีที่แปลว่า ‘ลัทธิยิว’ (**อืออ อูคาอิสมอส**) มีความหมายว่า ‘ศาสนายูดา’

สองข้อนี้จึงถอดความได้ว่า ‘เพราะท่านก็ได้ยืนถึงวิถีชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าในศาสนา
คายแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน และได้ทำลายเสีย และได้
ก้าวหน้าในศาสนาขูดคายเกินกว่าเพื่อนๆของข้าพเจ้าที่เป็นยิว โดยมีใจร้อนรนในเรื่อง
ขนบธรรมเนียมของยิวมากกว่า’

เปาโลจึงบรรลូវัตถุประสงค์หลายประการในการกล่าวเรื่องนี้ ประการแรก ท่านทบทวน
ให้พวกเขาฟังอีกครั้งถึงเรื่องราวชีวิตของท่าน ประการที่สอง ท่านแสดงถึงความน่าเชื่อถือของท่าน
ในการเป็นยิว หากผู้ใดเป็นยิวและร้อนรนในศาสนาขูดคาย มันก็ต้องเป็นท่านนั่นแหละ เกรงว่า
พวกเขาจะลืมนั่น ท่านเตือนความจำพวกเขาว่าท่านยังคงเป็นคนข่มเหงคริสตจักรอย่างไม่หยุด
หย่อนในสมัยก่อนด้วย

กท 1:15-16 อย่างไรก็ตาม บางสิ่งบางอย่างได้เกิดขึ้นกับท่าน ท่านได้พบกับพระเยซู
คริสต์ ท่านจึงเล่าให้พวกเขาฟังสั้นๆถึงคำพยานของตัวเอง แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้
ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของ
พระองค์ 16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระ
บุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย ท่านกล่าวว่า
พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะเรียกท่านโดยพระคุณของพระองค์เพื่อสำแดงพระบุตรของพระองค์
ให้ปรากฏในตัวท่านเพื่อที่ท่านจะได้ประกาศพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติ คำที่แปลเช่นนั้น (*เอ
ชนอส*) มักแปลเป็น ‘คนต่างชาติ’ อย่างไรก็ตามประเด็นตรงนี้ของท่านก็คือว่า เมื่อพระเจ้าทรง
เรียกท่านให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ท่านก็ “ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือด
เลย” ท่านไม่ได้ปรึกษาเรื่องนี้กับมนุษย์

กท 1:17 นอกจากนี้ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่
เป็น
อัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัส
อีก เมื่อพระเจ้าทรงเรียกท่านให้ไปประกาศ ท่านก็ไม่ได้ไปยังกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆกลุ่มอัคร
สาวกหลักๆอยู่เพื่อขอคำชี้แนะ แทนที่จะเป็นเช่นนั้นพระเจ้ากลับทรงใช้ให้ท่านไปยังประเทศอา

ระเบียบและจากนั้นก็กลับไปยังเมืองดามัสกัส นี่เป็นที่ๆเดียวที่เอ่ยถึงข้อเท็จจริงนี้ เช่นเดียวกับ โมเสสและเอลียาห์ ท่านใช้เวลาช่วงหนึ่ง (อาจเพื่อคิดทบทวน, มีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า หรือ เพื่อเตรียมตัว) ท่ามกลางความสันโดษในประเทศอาระเบีย เห็นได้ชัดว่าการใช้เวลาที่นั่นของท่านเกิดขึ้นระหว่างกิจการ 9:22 และ 9:23 เราไม่ทราบแน่ชัดว่าท่านใช้เวลาอยู่ที่นั่นนานเท่าไร และอยู่ตรงไหนของประเทศอาระเบียกันแน่ อย่างไรก็ตามเราทราบแน่ชัดว่าเป็นที่นี้เองที่พระเยซูคริสต์ทรงประทานการสำแดงเกี่ยวกับหลักคำสอนโดยตรงของความจริงของพระคัมภีร์ใหม่แก่ท่าน จากนั้นท่านกลับไปยังเมืองดามัสกัสและทำการประกาศข่าวประเสริฐต่อไปดังที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 9:23

กท 1:18-19 เปาโลบันทึกต่อไปเกี่ยวกับช่วงปีแรกๆของท่านในการเป็นคริสเตียน แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน 19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า พอเดินทางกลับจากประเทศอาระเบียได้สามปี ท่านก็เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มในที่สุด การข่มเหงที่เมืองดามัสกัสได้บังคับให้ท่านต้องหนี ท่านออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้เพิ่มเติมใน 2 โครินธ์ 11:32

ที่กรุงเยรูซาเล็มท่านพักกับเปโตรเป็นเวลาประมาณสองสัปดาห์ และไม่ได้พบกับอัครสาวกคนอื่นเลยนอกจากยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ประเด็นของท่านนั้นชัดเจน ถึงแม้ว่าท่านไปเยี่ยมเปโตรเป็นเวลาเกินสองสัปดาห์เล็กน้อย แต่ท่านก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นนานพอที่เปโตรจะอบรมสั่งสอนท่านในเรื่องข่าวประเสริฐอย่างละเอียดถี่ถ้วน นี่แหละคือประเด็นของท่าน ท่านไม่ได้รับข่าวประเสริฐจากมนุษย์ แต่ได้รับจากพระเยซูคริสต์โดยตรงขณะที่ท่านอยู่ในประเทศอาระเบีย

ที่น่าสนใจเพิ่มเติมคือ การที่ท่านเอ่ยถึง “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ยากอบคนนี้ได้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น แต่ก็ก้าวขึ้นมามีบทบาทและอิทธิพลโดดเด่นในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม ท่านถูกเรียกตรงกันว่า “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เพื่อแยกแยะท่านจาก ‘ยากอบบุตรเศเบดี’ และ ‘ยากอบบุตรอัลเฟอัส’ ซึ่งเป็นพวกสิบสองคนนั้น

กท 1:20 ก่อนที่จะกล่าวต่อไปถึงประวัติส่วนตัวและประวัติฝ่ายวิญญาณของตัวเอง ท่านก็หยุดพักชั่วคราวเพื่อเพิ่มความจริงจังเข้าไปผ่านทางคำสาบานส่วนตัวของท่าน แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย เกรงว่าจะมีผู้ใดสงสัยว่าท่านพูดจริงหรือไม่ ท่านจึงยืนยันอย่างจริงจังว่าท่านไม่ได้กำลังพูดโกหกอยู่

กท 1:21-22 ท่านบรรยายต่อไป หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย 22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย นี่ดูเหมือนตรงกันกับที่ลูกาบันทึกไว้ในกิจการ 9:30 ซีลีเซียเป็นแคว้นบ้านเกิดของเปาโล ซึ่งมีทาร์ซัสเป็นเมืองหลวง มันเป็นบ้านเกิดของเปาโลและถูกเอ่ยถึงในกิจการ 9:30 ถึงแม้ว่าก่อนช่วงเวลานั้นคริสตจักรต่างๆในแคว้นยูเดียเคยได้ยินเกี่ยวกับเปาโลมาบ้างแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักท่านเป็นการส่วนตัว น้อยคนนักที่เคยเห็นท่าน อีกครั้งที่ประเด็นของท่านก็คือว่า ข้าพเจ้าประเสริฐของท่านไม่ได้มาจากพวกอัครสาวกที่กรุงเยรูซาเล็มและไม่ได้มาจากบ้านเกิดของความเชื่อแบบคริสเตียนด้วย คือ คริสตจักรต่างๆในแคว้นยูเดีย พวกเขาแทบจะไม่รู้จักท่านเลย

กท 1:23-24 ท่านจึงปิดท้ายบทนี้โดยกล่าวว่า เขาเพียงแต่ได้ยินว่า "ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย" 24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ คริสตจักรต่างๆในแคว้นยูเดียรู้เกี่ยวกับเปาโลเพียงแค่ว่า คนที่ครั้งหนึ่งเคยข่มเหงพวกเขาตอนนี้กลับประกาศความเชื่อในพระคริสต์ที่เขาเคยพยายามทำลาย (พอรเซโอ คำเดียวกับที่แปลว่า 'ทำลาย' ในข้อ 13) พวกเขาจึงสรรเสริญพระเจ้าในตัวท่าน

ประเด็นที่สำคัญกว่าของเปาโลยังคงเหมือนเดิม ถึงแม้ว่าคริสตจักรยุคต้นเคยได้ยินเกี่ยวกับท่านและมีน้อยคนนักที่เคยเห็นท่าน แต่พวกเขาก็ไม่มีอิทธิพลอะไรต่อท่านเลยจริงๆ ท่านไม่ได้รับข่าวประเสริฐของท่านจากมนุษย์แต่ได้รับจากพระเยซูคริสต์ ใจความหลักนี้จะดำเนินต่อไปในบทที่สอง

ภาพรวมของกาลาเทีย 2: หลังจากกล่าวในบทก่อนไปแล้วว่าแหล่งที่มาของข่าว

ประเสริฐของท่านเป็นมาโดยการสำแดงของพระคริสต์ อัครสาวกเปาโลจึงกล่าวต่อไปถึงสภาที่กรุงเยรูซาเล็มตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 15 ประเด็นในตอนนั้นคือสิ่งที่ท่านกำลังเขียนถึงอยู่ คือ การถือบัญญัติต่อไปในคริสตจักร เปาโลชี้ให้เห็นว่าสภาที่กรุงเยรูซาเล็มได้ตกลงแล้วว่าข่าวประเสริฐจะต้องไปถึงคนต่างชาติโดยปราศจากพันธนาการของบัญญัติของพวกยิว ท่านเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการที่ท่านดำเนินเปโตรที่ลึงเลในเรื่องดังกล่าว ท่านจึงสรุปย่อเรื่องราวทั้งหมดโดยอธิบายว่าบัดนี้ท่านได้ตายต่อพระราชบัญญัติแล้ว โดยการที่ท่านถูกตรึงกับพระคริสต์แล้ว วลีสุดท้ายของบทนี้เป็นใจความสำคัญของพระธรรมเล่มนี้ “เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์”

กท 2:1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาติตัสไปด้วย หลังจากที่เปาโลได้เล่าคำพยานเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองไปแล้วในบทที่แล้ว ตอนนี้ท่านก็เล่าต่อโดยข้ามไปยังเหตุการณ์ประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งเกิดขึ้นประมาณปี ค.ศ. 49 รายละเอียดเพิ่มเติมอยู่ในกิจการ 15 การที่ท่านเอ่ยถึงสิบสี่ปีหลังจากสามปีนั้นของ 1:18 ทำให้เวลานี้คือ ประมาณสิบเจ็ดปีหลังจากที่ท่านกลับใจรับเชื่อ หากเราสันนิษฐานว่ามีการประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 49 ตามที่ประเพณีเชื่อกันมา เปาโลก็น่าจะกลับใจรับเชื่อในประมาณปี ค.ศ. 32

ในการเดินทางไปทีนั้น ท่านพาบารนาบัสและติตัสไปด้วย ท่านต้องการจะบอกอีกครั้งว่า ที่มาของสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณของท่านไม่ได้มาจากอัครสาวกคนอื่นๆหรือจากอิทธิพลของมนุษย์ แต่มาจากพระเจ้า การที่ท่านเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมประชุมสภาจึงไม่ใช่เพื่อขอคำแนะนำ แต่เพื่อท้าทายคำสอนผิดซึ่งมีที่มาจากแคว้นยูเดียมากกว่า คือ “ถ้าไม่เข้าสู่หน้ตามจาริตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้” (กิจการ 15:1) ดังที่บอกไว้ในกิจการ 15:2 พอเปาโลไปถึงทีนั้น “เกิดการโต้แย้งและโต้เถียงกัน...กับคนเหล่านั้นมากมาย”

กท 2:2 ท่านจึงกล่าวชัดเจนถึงจุดประสงค์ที่ท่านไปยังการประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า ท่านไม่ได้ไปที่นั่นตามคำเชิญของพวกอัครสาวก ท่านไปเพราะพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นถึงความจำเป็นในการเผชิญหน้ากับคำสอนผิดที่กำลังแพร่กระจายไป

คำพูดต่อมาสอดคล้องกับกิจการ 15:4 พอไปถึงคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เปาโลเขียนว่า ข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง เป็นเวลาหลายปี เปาโลในฐานะเป็นมิชชันนารีของคริสตจักรที่เมืองอันติโอก ได้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ไปทั่วโลกของคนต่างชาติ ดู กิจการ 13-14 บัดนี้ท่านจึงมาเล่าให้พี่น้องที่กรุงเยรูซาเล็มฟังถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณนั้นซึ่งไม่มีอะไรยุ่งยากเลย

การประชุมลับๆที่ถูกเอ่ยถึง (แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัว) คือการประชุมที่ถูกเอ่ยถึงในกิจการ 15:5-6 พวกผู้นำของคริสตจักรที่นั่นคุยกับเปาโลเป็นการส่วนตัวก่อนที่จะมีการหารือเรื่องนี้กับพี่น้องในคริสตจักร พวกฟาริสีที่เชื่อคือต้นตอของปัญหา พวกเขาเป็นพวกถือลัทธิยิว เปาโลอาจเจอกับคนพวกนี้แบบลับๆแล้วพร้อมกับพวกผู้นำที่ได้รับการยอมรับของคริสตจักร (เปโตร ยากอบและยอห์น)

สิ่งที่เปาโลเป็นห่วงมากกว่าก็คือ การรับใช้ของท่านจนถึงตอนนี้อาจตกอยู่ในอันตราย ท่านจึงเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไปพบกับพวกผู้นำของคริสตจักรและเจอกับพวกต่อต้านด้วย เกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์ ถึงแม้การเผชิญหน้าอาจไม่ใช่เรื่องน่าอภิมรย์ แต่การรับใช้ของท่านก็ตกอยู่ในภาวะเสี่ยง ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ ความจริงแห่งข่าวประเสริฐกำลังตกอยู่ในภาวะเสี่ยง เปาโลรู้จักความจริงเพราะว่าท่านได้รับมันมาจากพระเยซูคริสต์โดยตรง ท่านจึงทำทุกวิถีทางที่จำเป็นเพื่อปกป้องมันไว้

กท 2:3 เพื่อจัดการกับพวกถือลัทธิยิวแบบเดียวกันซึ่งอยู่ในแคว้นกาลาเทีย เปาโลจึงย้อนไปพูดถึงการประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มและบอกว่า แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หน้ต ถึงแม้ว่าที่ตัสจะเป็นคริสเตียนคนต่างชาติและร่วม

รับใช้กับเปาโล แต่สภาที่กรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ได้บังคับให้เขาเข้าสู่หนัด ทิตัสจึงกลายเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของพวกถือลัทธิยิว หากผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติต้องเข้าสู่หนัดจริงๆ ทำไมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มถึงไม่ยื่นกรานให้ทิตัสเข้าสู่หนัดเล่า

กท 2:4 เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส อย่างไรก็ตาม ในการประชุมที่กรุงเยรูซาเล็ม “พี่น้องจอมปลอม” ได้ลอบเข้ามาในที่ประชุมด้วย นี่สื่อว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้เชื่อจริง แต่เป็นพวกยิวที่เสแสร้งว่าเป็นผู้เชื่อ จุดประสงค์ของคนเหล่านี้ก็คือ เพื่อสอดแนมศัตรู โดยมาลอบดูเสรีภาพในพระเยซูคริสต์ พวกเขาขอร้องเข้ามาในที่ประชุมเพื่อบ่อนทำลายข่าวประเสริฐแห่งพระคุณซึ่งไม่ต้องอาศัยการเข้าสู่หนัดและการถือบัญญัติอื่นใดของโมเสสอีกต่อไป พวกฟาริสีเหล่านี้เห็นเปาโลเป็นภัยคุกคามต่อรากฐานของศาสนายูดาย จุดประสงค์ของคนเหล่านี้คือ เพื่อ “เอาเราไปเป็นทาส” เป้าหมายของพวกเขาคือ เพื่อทำลายคริสตจักรและทำให้พวกเขากลับไปนับถือศาสนายูดายเหมือนเดิม

กท 2:5 เปาโลกล่าวชัดเจนต่อผู้อ่านชาวแคว้นกาลาเทียว่า แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป ดังที่ถูกพูดถึงไปแล้วในกิจการ 15:5 ถึงแม้จะโดนกดดันจากพวกที่อยู่คณะฟาริสีในคริสตจักร แต่เปาโลก็ไม่ยอมทำตามความต้องการของคนเหล่านั้นแม้แต่นิดเดียว ท่านไม่ยอมอ่อนข้อให้กับพวกเขาแม้เพียงชั่วเวลาสั้นๆก็ไม่ เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป เปาโลได้รับความจริงนี้มาจากพระเยซูคริสต์และท่านจะไม่ยอมให้พี่น้องจอมปลอมมาทำให้ท่านเบี่ยงเบนไปจากความจริงนั้นเด็ดขาด

กท 2:6 ท่านกล่าวต่อไปในประโยคที่ซับซ้อน แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) เปาโลอาจกำลังหมายถึงเปโตร ยากอบ และยอห์นซึ่งถูกพูดถึงในข้อ 9 กิจการ 15:6 กล่าวเพียงว่า “ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลาย” มาประชุมกันในเรื่องนี้ ถึง

แม้ว่าพวกเขามีตำแหน่งสูงในคริสตจักร แต่มันก็ไม่ได้ส่งผลอะไรต่อเปาโลเลย พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่ตำแหน่งสูงของคน ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นใครก็ตาม บางคนคาดเดาว่าพวกผู้นำเหล่านี้ในคริสตจักรอาจเสนอแนะให้มีการประนีประนอม โดยให้ทิตัสเข้าสู่หน้ด

อย่างไรก็ตาม เปาโลก็หนักแน่น คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย ท่านไม่ยอมประนีประนอมหลักการและความจริงเพื่อเห็นแก่ความสบาย

กท 2:7-8 ท่านนำเสนอประโยชน์ที่จับช้อนต่อไป แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่าข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด เมื่อพวกเขาเห็นว่าข่าวประเสริฐที่ไปถึงคนต่างชาติถูกฝากไว้กับเปาโลเหมือนกับที่ข่าวประเสริฐที่ไปถึงพวกยิวถูกฝากไว้กับเปโตร “พวกเขาก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน” เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ (ข้อ 9)

คำที่แปลว่า คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด (อาครอบุสเดียม) ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่า ผู้ชายที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ด แต่มันก็มีความหมายในภาษาพูดด้วยว่า ‘คนต่างชาติ’ ในแบบเดียวกันคำที่แปลว่า คนที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด (เพะริตอเม) ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่า การทำพิธีเข้าสู่หน้ด แต่มันก็เป็นสำนวนที่หมายถึง ‘พวกยิว’ ด้วย

ท่านกล่าวต่อไปว่า 8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปโตรในฐานะที่ท่านเป็นอัครสาวกไปหาพวกยิว พระองค์ก็ทรงกำลังกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปาโลเช่นกันในฐานะที่ท่านเป็นอัครสาวกไปหาคนต่างชาติ ข่าวประเสริฐมีไว้สำหรับคนทั้งสองกลุ่ม

กท 2:9 นอกจากนี้ เมื่อยากอบ เคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็น พระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็น เพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่น้ำ

ยากอบเป็นน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเป็นผู้เขียนหนังสือยากอบ ท่านเป็น ศิษยาภิบาลอ่าวโตซของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม เคฟาสเป็นชื่อภาษาอารามิกของเปโตร และ ยอห์นที่เป็นอัครสาวก เปาโลกล่าวว่าทั้งสามคนนี้เป็นเสาหลักในคริสตจักร พวกเขาเป็นผู้นำ ของคริสตจักรที่นั่น

ดังนั้นเมื่อพวกเขา “ได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว” นั่นคือเมื่อพวกเขาเข้าใจ ถึงพระคุณพิเศษที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่เปาโลและบารนาบัสเพื่อไปประกาศแก่คนต่างชาติ พวกเขาที่ยอมรับทั้งสองคนนี้และข้อความที่สองคนนี้ประกาศ พวกเขาจึง “จับมือขวาของ ข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน” ในการทำเช่นนั้นพวกเขาจึงยื่นมือออก เหมือนเป็นสัญญาณที่แสดงถึงพันธสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างพวกเขาทั้งสองฝ่าย พวกเขา ยอมรับเปาโลและบารนาบัสเป็นหุ้นส่วน นอกจากนี้ยังแสดงถึงการเห็นพ้องตรงกันระหว่าง พวกเขาอย่างสุดจิตสุดใจด้วย หลังจากโต้เถียงกันมากมายแล้ว พวกผู้นำของคริสตจักรที่กรุง เยรูซาเล็มก็เห็นพ้องกับเปาโลในทุกด้าน การรับใช้ของท่านไปยังคนต่างชาติ ส่วนของพวกเขา ไปยังพวกยิว ไม่มี ความแตกต่างในเรื่องความจริงหรือข้อความที่พวกเขาประกาศเลย ข้าพ ประเสริฐเป็นมาโดยพระคุณและไม่มี การผสมกับบัญญัติของโมเสส

กท 2:10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้า กระตือรือร้นที่จะกระทำ สิ่งเดียวที่คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มขอก็คือ ให้เปาโลระลึกถึงพี่น้อง ชาวยิวที่เชื่อและที่เป็นคนยากจนซึ่งอาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย การข่มเหงและการต่อต้านจากพวก ผู้นำของยิวได้ทำให้พี่น้องเหล่านี้ขัดสนอย่างหนัก อันที่จริงแล้วเปาโลก็เต็มใจที่จะนึกถึงคนจน อยู่แล้ว คำที่แปลว่า กระตือรือร้น (*สปออูคาโซ*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ขยันขันแข็ง’ เปาโลขอ

ความช่วยเหลือจากคริสตจักรทั้งหลายของคนต่างชาติเพื่อการนี้โดยเฉพาะตลอดระยะเวลาที่
เหลือของการรับใช้ของท่าน ดู 1 โครินธ์ 16:1 และ 2 โครินธ์ 8-9

กท 2:11 คราวนี้เปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงอีกเหตุการณ์หนึ่ง เห็นได้ชัดว่าหลังจากการ
ประชุมสภาที่กรุงเยรูซาเล็มไม่นาน เปโตรได้เดินทางไปยังคริสตจักรที่เมืองอันติโอกและถก
เถียงกันด้วยเรื่องเดิมอีก ที่เปาโลยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าท่านไม่ได้อยู่ใต้สิทธิ
อำนาจแม้แต่ของเปโตรเหมือนอย่างที่พวกถือลัทธิยิวบางคนกล่าวอ้าง

แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่
เมื่อเกิดการโต้เถียงกันเรื่องเดิมอีก เปาโลก็ตำหนิเปโตรซึ่งๆหน้า เปโตรทำผิด เปาโลทราบดีท่าน
จึงต่อว่าเปโตรในเรื่องนี้

กท 2:12-13 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่
ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัว
พวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้า 13 และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็
หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย

ตอนแรกเปโตรก็ขอมนั่งรับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับพี่น้องชาวต่างชาติที่คริสตจักรใน
เมืองอันติโอก อย่างไรก็ตามมีหลายคนที่มาจากยากอบผู้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่กรุง
เยรูซาเล็ม ธรรมเนียมของพวกยิวห้ามมิให้รับประทานอาหารร่วมกับคนต่างชาติ ดังนั้นเมื่อพี่
น้องจากคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มไหลมา เปโตรก็แยกตัวออกไปจากพี่น้องที่เป็นคนต่างชาติ
ทันที โดยกลัวว่าพี่น้องชาวยิวจากกรุงเยรูซาเล็มจะมองท่านในทางที่ไม่ดี

ที่แย่งไปกว่านั้นก็คือ พี่น้องชาวยิวคนอื่นๆในคริสตจักรที่เมืองอันติโอก “ก็ได้สร้างทำ
ตามท่านเช่นกัน” คำที่แปลว่า **สร้างทำตาม** (*ซูนูพอกริโนไม*) มีความหมายว่า การเป็นคนหน้า
ซื่อใจคด พวกยิวคนอื่นๆในคริสตจักรก็สร้างปลีกตัวไปพร้อมกับเปโตรเมื่อพี่น้องชาวยิวจาก
เยรูซาเล็มไหลมา ที่แย่งไปกว่านั้นบารนาบัสก็ทำตัวหน้าซื่อใจคดไปพร้อมกับพวกเขาด้วย

กท 2:14 เปาโลประจันหน้ากับพวกเขาโดยไม่ยั้ง แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ท่านทราบดีว่าพวกเขาทำผิดจริง ๆ ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มีใช้ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า" เปาโลคักจับเปโตรในความไม่เสมอต้นเสมอปลายของเขา

หากเปโตรเป็นยิวและดำเนินชีวิตเหมือนคนต่างชาติ แล้วทำไมเขาถึงบังคับให้คนต่างชาติดำเนินชีวิตเหมือนยิวด้วย ประเด็นของท่านนั้นชัดเจน ทำไมไม่ทำอะไรให้คงเส้นคงวาเล่า หากเขาบังคับให้มีการปลีกตัวออกตามความเชื่อของศาสนาユดา ยทำไมไม่บังคับให้เข้าสู่หน้ดด้วยเล่า หากเขาผู้เป็นยิวพ้นจากพระราชบัญญัติแล้วตั้งแต่นี้เป็นต้นไป จัคนต่างชาติซึ่งไม่เคยถูกพระราชบัญญัติบังคับใช้เลย ก็ไม่ควรตกเป็นทาสมันเหมือนกัน

กท 2:15-16 จุดสูงสุดของข้อโต้แย้งของท่านกำลังจะมาถึงแล้ว นี่เป็นข้อความที่ซับซ้อนอีกครั้ง ท่านเริ่มต้นโดยกล่าวว่า เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกชนต่างชาติ ทั้งท่านและเปโตรเกิดมาเป็นยิวโดยธรรมชาติ พวกเขาเป็นยิวมาตั้งแต่กำเนิด พวกยิวมีวิธีเรียกคนต่างชาติแบบคุณถูกว่า "คนบาปในพวกชนต่างชาติ" เปาโลอาจใช้คำพูดแบบคุณเคลสนี้เพื่อทำให้เปโตรอายเพราะการที่เขากลับไปมีอคติแบบพวกยิว

อย่างไรก็ตาม ประเด็นของท่านก็คือว่า พวกเขา (ทั้งตัวท่านและเปโตร) ซึ่งรู้ดีกว่าใครก็รู้ว่า 16 ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น นี่คืประเด็นหลักของหนังสือกาลาเทีย เปาโลทราบดี เปโตรก็ทราบดี และนี่คือประเด็นที่เปาโลต้องการจะสื่อ เมื่อเข้าใจความจริงที่เป็นหลักคำสอนอันยิ่งใหญ่นี้ เปโตรก็น่าจะรู้ดีจนไม่กลับไปหากฎต่างๆของพวกยิวอีก โดยเฉพาะกฎต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคนต่างชาติ เป็นความจริงที่การเป็นผู้ชอบธรรมเป็นมาโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ การรักษาพระราชบัญญัติไม่เกี่ยวข้องอะไรกับมันเลย พิธีกรรมทางศาสนาไม่ว่าจะเป็นการเข้าสู่หน้ดในสมัยนั้น

(หรือบัพติศมาในสมัยนี้) ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการได้รับความรอดหรือการรักษาความรอด
ไว้

เปาโลจึงตอกย้ำประเด็นนี้ต่อไปโดยเตือนความจำเปโตรว่า ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระ
เยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการประพฤติ
ตามพระราชบัญญัติ ทั้งสองคนทราบว่าเป็นความจริง พวกเขาทั้งสองได้วางใจในพระเยซู
คริสต์แล้วเพื่อที่พวกเขาจะได้กลายเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ

ท่านจึงยกข้อพระคัมภีร์เดิมเพื่อตอกย้ำประเด็นของท่านเพิ่มเติม เพราะว่าโดยการ
ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น 'ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย' นี้ น่าจะถูกยกมาจาก
เพลงสดุดี 143:2 ดังที่ท่านจะขยายความต่อไปในไม่ช้า พระราชบัญญัติไม่ใช่เครื่องมือที่นำไปสู่
ความชอบธรรมแต่นำไปสู่การปรับโทษมากกว่า การฟังการประพฤติต่างๆของพระราชบัญญัติ
หากทำได้จริง ไม่สามารถทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมได้เลย จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติคือ
เพื่อปรับโทษเมื่อนุษย์ตระหนักว่าตนไม่สามารถรักษาข้อบัญญัติต่างๆได้เลย มันเป็นเครื่องมือ
ที่ถูกออกแบบมาเพื่อเปิดเผยให้เห็นว่ามนุษย์ต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

กท 2:17 อัครสาวกเปาโล ซึ่งอาจกำลังทวนซ้ำข้อโต้แย้งที่พวกถือลัทธิยิวยกขึ้นมา
ปรักปรำท่าน จึงถามไปว่า แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังขวนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์
นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ความคิดว่าตัวเอง
ชอบธรรมของพวกยิวในสมัยนั้นทำให้พวกเขาคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนบาปเพราะพวกเขาทำที่เป็น
รักษาพระราชบัญญัติ อย่างไรก็ตามเมื่อเผชิญหน้ากับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พวกเขาก็รู้ตัว
ว่าตนเองเป็นคนบาปจริงๆ ดังนั้น อาจเพื่อทวนซ้ำความไม่สมเหตุสมผลของพวกที่ขัดขวางท่าน
เปาโลจึงถามว่า พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ พระคริสต์ทรงทำให้พวกเขาเป็นคน
บาปหรือ ท่านแทรกเข้าไปว่า ขอพระเจ้าอวยอมนี่ให้เป็นเช่นนั้นเลย ความโง่เขลาของข้อโต้แย้ง
ดังกล่าวก็ปรากฏชัดเจน ข่าวประเสริฐของพระคริสต์เปิดเผยสภาพที่บาปหนาของพวกเข
เท่านั้นเอง

กท 2:18 เปาโลอาจกำลังพูดถึงเรื่องที่ท่านโต้เถียงกับเปโตรอยู่ เพราะว่าถ้าข้าพเจ้า ก่อสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด หากท่านก่อสิ่ง ที่ท่านได้พยายามรื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาใหม่ (คือ การบังคับใช้พระราชบัญญัติกับผู้เชื่อที่เป็นคน ต่างชาติ) ท่านเองก็จะกลายเป็นผู้ละเมิดต่อความจริง เปโตรขัดแย้งกับตัวเองจริงๆ เพราะการพูด อย่างทำอย่างของตัวเอง เมื่อเขาคำเนินชีวิตอย่างคนต่างชาติ เขาก็รื้อทำลายบัญญัติที่เป็นพิธีกรรม ลงเสียแล้ว เมื่อเขาคำเนินชีวิตอย่างยิว เขาก็รื้อทำลายข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

กท 2:19 ท่านเกือบถึงข้อสรุปของเรื่องนี้แล้ว เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้น ข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า พระราชบัญญัติ เองได้ทำให้เปาโลตาสวางเห็นถึงสภาพที่บาปหนาของตัวและความตายฝ่ายวิญญาณต่อเบื้อง พระพักตร์พระเจ้า เมื่อข่าวประเสริฐของพระคริสต์ได้มาถึงและท่านได้เห็นว่าคุณเชื่อฟังพระ ราชบัญญัติไม่ได้หมดทุกข้อ ท่านก็ตระหนักว่าตัวท่านเองตายในความบาป ท่านจึงถือว่าตัวเอง ตายต่อพระราชบัญญัติแล้วเพื่อที่ท่านจะได้ดำเนินชีวิตต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่ ดังนั้นท่านจึงตาย ต่อพระราชบัญญัติแล้วเมื่อท่านได้กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ พระราชบัญญัติไม่มี อำนาจครอบครองเหนือท่านอีกต่อไปแล้ว

กท 2:20 ท่านจึงชี้ให้เห็นว่าทำไม ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของ พระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า คำที่แปลว่า ถูกตรึง (ซุส เตารอ โอ) ถูกค้นเป็นสมบรูณ์กาลและอยู่ในรูปประธานถูกกระทำ เปาโลจึงเขียนตรงตัวว่า ‘ข้าพเจ้าได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว’ เมื่อท่านได้ต้อนรับพระคริสต์โดยความเชื่อ ท่านก็ถูก ตรึงกับพระคริสต์แล้ว ชีวิตเก่าของท่านซึ่งในกรณีนี้คือการดำเนินชีวิตโดยพระราชบัญญัติ จึงถูก ตรึงไว้แล้วเช่นกัน

แม้จะเป็นเช่นนั้น ท่านก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ชีวิตนั้นก็ไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเยซู คริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ในตัวท่าน ดังนั้นชีวิตที่ท่านมีอยู่ตอนนี้ในเนื้อหนังของท่าน ท่านก็มีอยู่ โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูถูกกล่าวถึงอย่างกระชับ ในการที่พระองค์ได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อเรา นั่นคือแก่นแท้ของความรักแบบ*อากาเป* คือการ สละตัวเองเพื่อคนอื่น

ถึงแม้ว่าข้อนี้เป็นข้อที่โดดเด่นสำหรับชีวิตคริสเตียนโดยทั่วไป แต่ในบริบทนี้ เปาโล กำลังพูดถึงเรื่องของพระราชบัญญัติและอิทธิพลของมันที่มีต่อผู้เชื่อทั้งหลาย การถือรักษาพระราชบัญญัติของท่านได้ถูกตรึงเสียแล้วเมื่อท่านหันมาหาพระคริสต์ ชีวิตคริสเตียนนับแต่นั้น เป็นต้นมาจึงเป็นการดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการถือรักษาข้อปลีกย่อยของบัญญัติของ โมเสส นั่นเป็นประเด็นตามที่บริบทได้กล่าวไว้

กท 2:21 ข้อสรุปของเรื่องราวทั้งหมดอยู่ตรงนี้ **ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของ พระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรง สิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์** คำที่แปลว่า **กระทำให้...ไร้ประโยชน์** (*อาชะเตะ โอ*) มีความ หมายว่า ‘ขัดขวาง’, ‘ปฏิเสธ’ หรือ ‘ทำให้เป็นโมฆะ’ เปาโลจึงพูดถึงการขัดขวางพระคุณของ พระเจ้าโดยการผสมพระราชบัญญัติกับพระคุณ ทั้งสองอย่างเข้ากันไม่ได้ หากผู้ใดสามารถ บรรลุความชอบธรรมได้โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ ใครๆก็ทำได้เช่นกัน ถ้าเป็นเช่นนั้น พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

เปาโลจึงปล่อยหมดตาย หากการถือรักษาพระราชบัญญัติสามารถส่งผลต่อความชอบ ธรรมได้ด้วยวิธีใดๆ การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ก็ไม่จำเป็นเลย

ภาพรวมของกาลาเทีย 3: อัครสาวกเปาโลกล่าวถึงหัวใจของจดหมายฝากฉบับนี้ นั่นคือ ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อและไม่เกี่ยวข้องกับการถือรักษาพระราชบัญญัติเลย ไม่ว่าจะก่อน หรือหลัง ท่านยกตัวอย่างอับราฮัมเพื่อแสดงถึงการเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ ท่านชี้ให้เห็น

ว่า หากพระราชบัญญัติจะทำให้ผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้ คนๆนั้นต้องรักษาพระราชบัญญัติได้ ทุกข้อ หากทำผิดแม้แต่ข้อเดียวก็ถือว่าบกพร่องแล้ว อย่างไรก็ตามพระคริสต์ได้ทรงไถ่เราจากการปรับโทษของพระราชบัญญัติแล้ว จากนั้นท่านก็พูดถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระราชบัญญัติ คือ เพื่อเปิดเผยสภาพที่หลงหายและสิ้นหวังของเราเพื่อที่จะชี้เรามาถึงพระคริสต์ เราจึงเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อ

ในส่วนหลังของบทนี้ เราเห็นถึงหัวใจของจดหมายฝากฉบับนี้ซึ่งเป็นจุดสุดยอดในด้านหลักคำสอน เปาโลพูดถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงของพระราชบัญญัติ มันเป็นครูสอนที่ชี้นำคนให้มาถึงพระคริสต์ จากนั้นท่านก็นำความจริงอีกครั้งว่า ภายใต้พระคุณเราก็เป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อ

กท 3:1 หลังจากใช้พื้นที่เกือบสองบทในการปกป้องสิทธิอำนาจในการเป็นอัครสาวกของตัวเอง (รวมถึงเรื่องที่ท่านได้โต้แย้งกับเปโตรซึ่งๆหน้าด้วย) เปาโลก็โจมตีหัวใจของปัญหา พวกถือลัทธิยิวได้ชักจูงบางคนว่า พวกเขาสามารถเป็นคนชอบธรรมได้ (และคงความเป็นผู้ชอบธรรมได้ต่อไป) โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ ท่านจึงโต้แย้งพวกเขาว่า โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ท่านเผชิญหน้าพวกเขาอย่างที่พวกเขาเป็นจริงๆ คือ เป็นคน โง่เขลา ท่านจึงถามคำถามที่แทงใจพวกเขาว่า ใครสะกดดวงจิตของท่าน คำที่แปลว่า สะกดดวงจิต (*บาสไกโน*) มีความหมายว่า ‘นำไปหลงโดยใช้ไสยศาสตร์’ มันหมายถึงโลกแห่งเวทมนตร์ ประเด็นของเปาโลไม่ซับซ้อนเลย ความสับสนในด้านหลักคำสอนของพวกเขาไม่ได้มาจากสวรรค์ แต่มาจากทิศทางที่ตรงกันข้าม พวกเขาถูกสะกดดวงจิตไม่ให้เชื่อฟังความจริง การพูดถึงเรื่องการเชื่อฟังความจริงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ มีเส้นบางๆกั้นกลางระหว่างการเชื่อความจริงและการเชื่อฟังความจริง อันหลังเกิดขึ้นเพราะอันหน้า เพราะว่าพวกเขาเกิดความสับสนในเรื่องความจริง พวกเขาจึงไม่เชื่อฟังความจริงนั้นด้วย

ท่านเปลี่ยนจากการพูดเรื่องลึกลับมาเป็นเรื่องใกล้ตัวบ้าง ความจริงเรื่องพระเยซูคริสต์ได้ถูกสำแดงแก่พวกเขาแล้วผ่านทางเปาโล ท่านจึงกล่าวว่า **ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซู**

คริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว ความหมายตรงตัวของคำพูดนี้ก็คือ ‘พระเยซูคริสต์ได้ถูกแสดงให้เห็นว่าถูกต้องต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว’ ขณะที่อยู่กับพวกเขา เปาโลได้เทศนาเกี่ยวกับพระคริสต์อย่างชัดเจนจนพวกเขาเห็นภาพพระคริสต์แล้ว พวกเขาได้ยืนยันความจริงแล้ว แต่ก็หันเสียจากความจริงนั้น

กท 3:2 ท่านจึงถามพวกเขาอีกคำถามหนึ่งว่า ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ นี่เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบเพราะคำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว พวกเขาไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของประทานพร้อมกับพระพรต่างๆที่มาด้วยเพราะการถือพระราชบัญญัติ ถึงแม้ว่ามีผู้ใดรักษาแก่บัญญัติสิบประการได้ แต่มันก็ไม่เคยนำมาซึ่งการสถิตอยู่ภายใน, บัพติศมา, การส่องสว่าง, การฟ่องใจ และการเติมเต็มของพระวิญญาณเลย ท่านเตือนความจำพวกเขา พวกเขาได้รับพระวิญญาณ (และอาจรวมถึงของประทานต่างๆที่อยู่ชั่วคราวของพระวิญญาณในตอนนั้นด้วย) โดยความเชื่อ ท่านทราบดีและพวกเขาก็ทราบดี

กท 3:3 ท่านถามคำถามที่แทงใจอีกคำถาม ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ เราเห็นถึงความคิดที่โง่เขลาของพวกเขาชัดเจนยิ่งขึ้น พวกเขาได้เริ่มประสบการณ์ของคริสเตียนในและโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การมาถึงของชีวิตคริสเตียนเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณและพวกเขาก็ทราบดี ท่านจึงนำเสนอประเด็นของตัวเองชัดเจน บัดนี้พวกท่านกำลังทำให้มันสำเร็จโดยเนื้อหนังหรือ การพูดถึงเนื้อหนังอาจหมายถึงการเข้าสู่หน้ตซึ่งเป็นศิลามูลเอกของการถือบัญญัติของพวกยิว อย่างไรก็ตามประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า การเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนแล้วโดยความเชื่อและอยู่บนระดับจิตวิญญาณแล้ว บัดนี้พวกเขากำลังพยายามที่จะรักษามันไว้โดยการประพฤติของตัวเองหรือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยความเชื่อ บัดนี้พวกเขากำลังพยายามที่จะรักษามันไว้โดยการทำดี (การรักษาบัญญัติ) นั่นหรือ ประเด็นนี้ใกล้เคียงกับความเชื่อสมัยนี้ที่ว่าคริสเตียนสามารถสูญเสียความรอดของตนได้หากพวกเขาไม่ทำทุกสิ่งทีพวกเขาควรทำ (หรือทำสิ่งที่พวกเขาไม่ควรทำ)

หลักคำสอนแบบศาสนาユดาヤซึ่งกำลังส่งผลต่อคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลาเทีย ตอนนั้นก็ถือว่า (1) เรารอดโดยความเชื่อ แต่ (2) ถ้าเราไม่รักษาพระราชบัญญัติ เราก็จะสูญเสียความรอดไป กล่าวอีกนัยหนึ่งพวกเขาสอนว่า ความบาปในชีวิตของผู้เชื่อจะพรากความรอดของพวกเขาไป คำสอนผิดเช่นนั้นยังคงมีอยู่จนถึงทุกวันนี้ในคริสตจักรมากมายจริงๆ

กท 3:4 เปาโลจึงถามอีกคำถามให้พวกเขาคิด ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว ความเชื่อแบบคริสเตียนในสมัยศตวรรษแรก เจอกับการต่อต้านอย่างหนักมาตั้งแต่ต้น คริสเตียนยุคต้นส่วนใหญ่เจอการข่มเหงจากพวกยิว เพราะความเชื่อในพระคริสต์ของพวกเขา ดังนั้นเปาโลจึงถามพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านทนทุกข์มากมายเหลือเกินจากพวกยิวหากพวกท่านกลับไปหาศาสนาユดาヤและการเน้นเรื่องการรักษาบัญญัติต่างๆของมัน’ เปาโลนำเสนอความหวังแก่พวกเขาว่า การทนทุกข์ของพวกเขาไม่ได้ไร้ประโยชน์

กท 3:5 เปาโลอาจกำลังย้อนกลับไปพูดถึงหลายครั้งหลายหนที่ท่านต้องติดคุก เพราะการมีส่วนในงานรับใช้ ในเรื่องนั้นท่านถามอีกคำถามว่า เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ผ่านตัวท่าน แต่เปาโลน่าจะกำลังหมายถึงการรับใช้ของท่าน ขณะอยู่กับพวกเขามากกว่า ท่านจึงถามว่า ‘พระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่พวกท่านและกระทำฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งท่ามกลางพวกท่าน นั้นเป็น โดยพระราชบัญญัติหรือ โดยความเชื่อ’ วลีที่แปลว่า **กระทำการอัศจรรย์** มีความหมายตรงตัวว่า ‘ก่อให้เกิดฤทธิ์เดช’ ความหมายที่น่าจะใช่ก็คือ ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่ และความหมายรองคือ การทำการอัศจรรย์ต่างๆ ไม่ว่าจะยังไฉ่ ประเด็นของท่านก็คือว่า ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณซึ่งปรากฏชัดในการรับใช้ของท่านกับพวกเขาเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณและเป็นมาโดยความเชื่อ ในการเผชิญหน้ากับพวกเขาในเรื่องนี้ พวกเขาทำได้เพียงยอมรับในเรื่องนี้ การพยายามรักษาข้อบัญญัติต่างๆ (คือ การดำเนินชีวิตโดยไม่ทำบาปเลย) ไม่เคยนำมาซึ่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าอันแสนมหัศจรรย์ในชีวิตของพวกเขาเลย นี่

แหละคือประเด็นของท่าน มันเป็นมาโดยความเชื่อและไม่ใช้การพยายามทำบางสิ่งบางอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางศาสนาหรือศีลธรรมก็ตาม

กท 3:6 คุณทนายความที่สนับสนุนความเห็นของตน บัดนี้เปาโลจึงเรียกพยานคนแรกของท่านขึ้นให้การ คนเหล่านั้นที่ถือลัทธิยิวให้การยอมรับอับราฮัมอย่างมาก อับราฮัมเป็นต้นตระกูลของยูดา ดั่งนั้นเปาโลจึงยกเรื่องอับราฮัมเพื่อสนับสนุนประเด็นของท่าน ดังที่อับราฮัม 'ได้เชื่อพระเจ้า' และ 'และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' ท่านยก ปฐมกาล 15:6 ซึ่งเป็นข้อความที่ปรากฏตรงนี้ ความเป็นผู้ชอบธรรมของอับราฮัมเป็นมาโดยความเชื่อ ตอนนั้นยังไม่มีพระราชบัญญัติเลยด้วยซ้ำ ประเด็นนี้ทรงพลังจริงๆ พวกยิวมุ่งเลียนแบบอับราฮัม กระนั้นอับราฮัมก็กลายเป็นผู้ชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยความเชื่อ และนั่นก็เป็นประเด็นหลักของเปาโล

กท 3:7 พวกยิวชอบคิดว่าตัวเองเป็นลูกหลานของอับราฮัม ดู ยอห์น 8:53 อย่างไรก็ตาม คราวนี้เปาโลก็พลิกกลับความคิดนั้นเสีย เหตุฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม ความจริงของเรื่องนี้ก็คือว่า คนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้าโดยความเชื่อก็เป็นบุตรแท้ของอับราฮัม หลักเหตุผลของท่านไม่มีอะไรซับซ้อน อับราฮัมกลายเป็นคนชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าโดยความเชื่อ ดังนั้นคนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้าโดยความเชื่อในพระคริสต์ก็เป็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม พวกยิวคิดแต่ในแง่ลูกหลานฝ่ายเนื้อหนัง ข้อโต้แย้งของเปาโลเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ การวางใจในพระคริสต์ (ธุรกรรมฝ่ายวิญญาณแบบหนึ่ง) ก็คือการเป็นลูกหลานฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของอับราฮัม

กท 3:8 เปาโลเสริมคำกล่าวอ้างของท่าน โดยยกพระคัมภีร์ และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า 'ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า' ความหมายของข้อนี้อาจถอดความได้ว่า 'และพระคัมภีร์ซึ่งเห็นล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ก็บอกข่าวดีนั้นล่วงหน้าแก่อับราฮัม' ท่านจึงยกข้อความจากปฐมกาล

12:3 และ 18:18 “ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า” คำที่แปลว่า **คนต่างชาติ** และ **ชนชาติทั้งหลาย** คือ *เอธนอส* และเป็นคำทั่วไปที่ใช้เรียก ‘คนต่างชาติ’

อัครสาวกท่านนี้จึงเสริมข้อโต้แย้งของตัวเองให้แข็งแรงยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงตรัสล่วงหน้าแก่อับราฮัมเป็นเวลาหลายร้อยปีว่าโดยทางท่านคนต่างชาติทั้งปวงจะได้รับพระพร เห็นได้ชัดว่าพระพรนี้เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณมากกว่าเป็นเรื่องฝ่ายเนื้อหนัง เมื่อพระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมเป็นครั้งแรกในปฐมกาล 12:3 (1) ท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด (2) พระเจ้ายังไม่ได้ประทานพระราชบัญญัติจนกระทั่งผ่านไปอีก 430 ปี (3) คนต่างชาติถูกรวมเข้าอยู่ในพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมด้วย

พวกถือลัทธิยิวอาจยังไม่รู้ตัว แต่เปาโลเพิ่งตะเจาะย่างพวกเขาไปแล้ว อับราฮัมไม่เพียงเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น แต่พระสัญญาของพระเจ้ำก็มีมาถึงพวกคนต่างชาติด้วย ตั้งแต่แรก ทั้งสองฝ่ายยังไม่ได้เข้าสู่หนัดหรือถือรักษาบัญญัติใดๆของยิวเลย

กท 3:9 ท่านสรุปเนื้อหาส่วนนี้ที่เกี่ยวข้องกับอับราฮัมโดยปิดท้ายว่า เหตุฉะนั้น **คนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ** ความหมายตามตัวอักษรก็คือ ‘ดังนั้นคนที่ (เป็นผู้ชอบธรรม) โดยความเชื่อก็ได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมที่เชื่อ’ คำที่แปลว่า **ผู้ซึ่งเชื่อ** (*พิสโตส*) ในบริบทนี้ นอกจากมีความหมายว่า ‘ที่สัตย์ซื่อ’ แล้วยังมีความหมายว่า ‘ที่เชื่อ’ ด้วย มันไม่ได้หมายถึงอุปนิสัยของอับราฮัม แต่หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่า ท่านได้วางใจพระเจ้าเพื่อที่จะกลายเป็นคนชอบธรรม คนที่จนถึงทุกวันนี้มาหาพระเจ้าโดยความเชื่อ ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือต่างชาติ ก็ต่อแถวเพื่อรับพระพรต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่อับราฮัมใน ปฐมกาล 12:3 และ 18:18

กท 3:10 คราวนี้เปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงเรื่องบัญญัติของโมเสส สำหรับคนเหล่านั้นที่เสนอให้กลับไปใช้ชีวิตใต้พระราชบัญญัติ ท่านก็มีข้อความต่อไปนี้จะบอก **เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพฤติตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง** กล่าวอีกนัยหนึ่ง สำหรับคนเหล่านั้นที่เสนอให้ดำเนินชีวิตใต้พระราชบัญญัติเพื่อเป็นวิธีที่จะมาถึงพระเจ้าได้ พวกเขาก็ตกอยู่ใต้การ

สาปแช่งของพระราชบัญญัติ ท่านจึงยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 27:26 ซึ่งเป็นตอนจบของ คำสาปแช่งต่างๆบนภูเขาเอบาล 'ทุกคนที่มีได้ประพฤติดังทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง' เราไม่เพียงล้มเหลวในการเป็นคนชอบธรรมโดยการทำสิ่งดีต่างๆในพระราชบัญญัติเท่านั้น แต่การล้มเหลวในการรักษาพระราชบัญญัติต่อไปเรื่อยๆ "ตามทุกข้อความ" จะนำการสาปแช่งซึ่งเป็นการปรับโทษมาด้วย สำหรับคนเหล่านั้นที่เสนอให้รักษาพระราชบัญญัติเพื่อเป็นวิธีในการมาถึงพระเจ้า เปาโลได้ชี้ให้เห็นอย่างถูกต้องว่า พวกเขาต้องรักษาบัญญัติได้ทุกข้อต่อไปเรื่อยๆตลอดชีวิตของตน เราเห็นได้ชัดว่ามันเป็นไปได้

ขณะที่เปาโลจะขยายความเรื่องนี้ต่อไปที่หลังในบทนี้ พระราชบัญญัติไม่เคยถูกตั้งใจให้เป็นวิธีในการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเลย แต่มันกลับเป็นมาตรฐานที่เราไม่อาจบรรลุได้ซึ่งเผยให้เห็นว่าเราต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระราชบัญญัติสำแดงให้เห็นว่าไม่มีใครเคยรักษามันได้ ดังนั้นต้องมีวิธีอื่น พระเจ้าทรงจัดเตรียมวิธีนั้นให้โดยการวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้ว คือ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์

กท 3:11 ประเด็นของท่านชัดเจน แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย อัครสาวกท่านนี้ได้โจมตีความเชื่อของพวกศัตรูของท่านอย่างซึ่งๆหน้า ท่านได้โต้แย้งทรศนะที่เป็นรากฐานของพวกเขาโดยตรง เปาโลจึงยกข้อพระคัมภีร์เดิมอีกตอนหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกันเพื่อตอกย้ำความจริงข้อนี้ เพราะว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ' ข้อความนี้ยกมาจาก ฮาบากุก 2:4 คนเราไม่เพียงเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น แต่เราต้องดำเนินชีวิตต่อจากนั้นโดยความเชื่อด้วย เราไม่ได้รอดโดยการทำดี และเราก็ไม่สูญเสียความรอดเพราะทำดีไม่ได้ด้วย (คือทำบาป) เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ความรอดของเราคงอยู่ต่อไปก็โดยพระคุณเช่นกัน เรายอดโดยพระคุณและถูกพิทักษ์รักษาโดยพระคุณ คนมากมายทุกวันนี้อาจให้เราเข้าใจว่าเรารอดโดยพระคุณ แต่ถูกพิทักษ์รักษาโดยการประพฤติ ทั้งหมดล้วนเป็นโดยพระคุณ

กท 3:12 เปาโลจึงพูดถึงสิ่งที่ชัดเจนอยู่แล้ว แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ มันไม่ใช่ระบบของความเชื่อ แต่เป็นระบบของการพยายามและการประพฤติมากกว่า โดยตัวมันเองแล้ว มันให้การเห็นว่าตัวเองชอบธรรม โดยการหลอกหลวงคนเหล่านั้นที่พยายามจะรักษาพระราชบัญญัติ โดยบอกเป็นนัยว่าพวกเขาเป็นคนชอบธรรมจริงๆ เพื่อให้ภาพประกอบประเด็นของท่าน ท่านจึงยกคำพูดจากเลวีนิติ 18:5 'ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น' พระราชบัญญัติเรียกร้องให้มีการเชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจ และความพยายามไม่สิ้นสุดที่จะถือรักษาทุกข้อของมัน มันไม่ได้พึ่งพระเมตตา พระคุณของพระเจ้า หรือความเชื่อในพระองค์

ข้อบกพร่องสำคัญในระบบของพระราชบัญญัติก็คือว่า ไม่มีใครเคยสามารถรักษามันได้อย่างสมบูรณ์แบบเลย พวกเขาทุกคนจึงตกอยู่ใต้การสาปแช่งของมันซึ่งเป็นการปรับโทษ และนั่นแหละคือประเด็นที่เปาโลต้องการจะสื่อ อันที่จริงแล้วพระราชบัญญัติเป็นเครื่องมือแห่งการปรับโทษ อันแสดงให้เห็นว่าเราต้องมีความเชื่อที่จะยอมจำนนตัวเองต่อพระเมตตาและพระคุณของพระเจ้า พระคุณและความเชื่อบ่งบอกถึงการรู้ว่าเรตกอยู่ในสภาพที่หลงหายและความหวังเดียวเท่านั้นของเราคือการวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด การพยายามรักษาพระราชบัญญัติมีแนวโน้มจะก่อให้เกิดการเห็นว่าตัวเองชอบธรรมซึ่งมาพร้อมกับการหลอกตัวเองว่าตนดีพอที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้

ถึงแม้ปัญหาทุกวันนี้ไม่ใช่เรื่องของการรักษาทบบัญญัติของโมเสสแล้วก็ตาม แต่คำสอนผิดเดียวกันนี้ก็ยังคงอยู่เหมือนเหล่าเก่าในขบวนการใหม่ วันนี้มีคนสอนว่าถ้าผู้ใดรักษาทบบัญญัติสิบประการ ทำตามกฎทองคำ ดำเนินชีวิตเป็นคนดี มีใจกุศล และรับพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆของคริสตจักร เขาก็จะเป็นคนชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า การกระทำดีของเขาก็จะมีน้ำหนักมากกว่าการกระทำชั่วของเขา นำเสรีที่ห้องหับต่างๆในนรกจะลั่นหลามไปด้วยคนที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมแบบนั้น

กท 3:13 ท่านมาถึงยอดบนสุดของบทนี้แล้ว พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาป
แห่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแห่งเพื่อเรา พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เรา
ให้พ้นจากการปรับโทษของการสาปแห่งของพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงรับโทษแทนเรา การ
สาปแห่งของพระราชบัญญัติเคยตกอยู่บนตัวเรา อย่างไรก็ตามพระคริสต์ทรงถูกสาปแห่งแทนเรา
คำที่แปลว่า เพื่อ (ฮีบรู) มีความหมายด้วยว่า 'เหนือ'

การสาปแห่งของพระราชบัญญัติได้ตกอยู่เหนือพระองค์แทนที่จะตกอยู่เหนือเรา ใน
ฐานะเป็นตัวแทนของเรา พระองค์ได้ทรงก้าวไปอยู่ตรงกลางระหว่างเราและการแห่งสาปของ
พระราชบัญญัติ มันจึงตกอยู่บนพระองค์ เพื่อให้ประเด็นของท่านแข็งแรง เปาโลจึงยก
ข้อความจากพระราชบัญญัติ 21:23 'ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแห่ง' ใน
ฐานะเป็นตัวแทนของเรา พระเยซูคริสต์ทรงยอมรับการสาปแห่งของพระราชบัญญัติซึ่งเป็นการ
ปรับโทษแทนเรา

กท 3:14 เหตุผลก็คือ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลาย
เพราะพระเยซูคริสต์ พระพรนั้นได้ถูกสัญญาไว้แล้วในปฐมกาล 12:3 และมันรวมถึงคนต่างชาติ
ด้วย ดังนั้นมันเป็นอย่างนี้ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ ประเด็นที่
สำคัญกว่าก็คือว่า ในพระคริสต์ ทุกคนทั้งยิวและต่างชาติได้รับพระสัญญาฝ่ายวิญญาณนั้นซึ่ง
ทรงกระทำกับอับราฮัม โดยความเชื่อ คุณแจก็คือ ความเชื่อในกิจการของพระเจ้าไม่ใช่กิจการ
ของเราเอง ดังนั้น จุดสนใจจึงอยู่ที่พระองค์ไม่ใช่อยู่ที่ตัวเรา หากจะกล่าวซ้ำก็คือ คุณแจคือความ
เชื่อ ไม่ใช่บัญญัติทางศาสนาใดๆทั้งนั้น

กท 3:15 ท่านจึงพูดกับผู้อ่านของท่านตรงๆ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตาม
อย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติม
ขึ้นอีกได้ ความหมายก็คือ 'พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ากำลังพูดตามแบบมนุษย์อยู่ (หรือเกี่ยวกับ
กิจการของมนุษย์อยู่) พันธสัญญา (หรือหนังสือสัญญา) ซึ่งได้ถูกรับรองแล้วไม่สามารถถูก
ยกเลิกหรือเพิ่มเติมได้โดยฝ่ายใดฝ่ายเดียว' กล่าวในแง่ปัจจุบันมากยิ่งขึ้นก็คือ เมื่อหนังสือสัญญา

ถูกลงนามแล้ว มันก็มีผลผูกมัด มันไม่สามารถถูกเพิกเฉยหรือถูกเปลี่ยนแปลงโดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้ ดังนั้นคำสัญญาที่เปาโลกำลังพูดถึงคือ พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมซึ่งถูกเอ่ยถึงไปแล้วใน 3:8

กท 3:16 เปาโลจึงชี้ให้เห็นความแตกต่าง พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญากับเชื้อสาย (เอกพจน์) ของอับราฮัม แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น ถึงแม้ว่ามีพระสัญญามากกว่าหนึ่ง แต่ผู้ที่รับพระสัญญานั้นก็คือ เชื้อสาย (เอกพจน์) ของอับราฮัม เปาโลกล่าวต่อไปว่าพระเจ้ามิได้ตรัสว่า 'และแก่เชื้อสายทั้งหลาย' เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว 'และแก่เชื้อสายของท่าน' ซึ่งเป็นพระคริสต์ พระสัญญาของพระเจ้ามีมาถึงเชื้อสาย (เอกพจน์) ของอับราฮัม พระสัญญานั้นมีผ่านมาทางอิสอัคดังจะถูกแสดงให้เห็นต่อไป ถึงแม้ว่าอับราฮัมมีบุตรชายมากกว่าหนึ่งคน แต่พระสัญญานั้นก็ถูกกระทำกับบุตรชายคนเดียวเท่านั้น พระสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม “ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า” พูดถึงพระคริสต์โดยตรง เพราะว่าในพระคริสต์นั่นเองที่ชนชาติทั้งปวงที่เป็นคนต่างชาติจะได้รับพระพร

ดังนั้นประเด็นของท่านก็คือว่า (1) พระเจ้าได้ทรงมีคำสัญญากับเชื้อสายคนเดียว (2) เชื้อสายคนนั้นสุดท้ายแล้วก็คือพระคริสต์ ดังนั้นคนทั้งปวงในพระคริสต์จึงเป็นผู้รับพระสัญญานั้น ไม่ว่าเขาจะเป็นยิวหรือต่างชาติก็ตาม (เราควรสังเกตว่าการใช้คำว่า เชื้อสาย (สเปิร์ม) ของเปาโลหมายถึงลูกหลานอย่างชัดเจน พระคริสต์ทรงเป็นลูกหลานของอับราฮัมทางอิสอัคในที่สุด)

กท 3:17 วกกลับไปพูดถึงเรื่องพันธสัญญาที่ท่านได้เริ่มต้นไว้ในข้อ 15 เปาโลจึงกล่าวต่อไปว่า แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้

หลักตรรกะของท่านนั้นทำลายฝ่ายตรงข้ามเสียราบคาบ พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับราฮัม 430 ปีก่อนที่ทรงประทานพระราชบัญญัติเสียอีก ดังที่ท่านได้กล่าวไว้ในข้อ 15 การเข้า

มาของพระราชบัญญัติไม่สามารถยกเลิกหรือทำให้พันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมเป็นโมฆะได้ และดังที่กล่าวไว้แล้วในข้อ 16 พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมก็มีมาถึง *เชื้อสาย* (เอกพจน์) ของท่านซึ่งสำเร็จในพระคริสตนั้นเอง การปรากฏตัวของพระราชบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมนั้นไม่เกี่ยวข้องกันเลย มันไม่สามารถและจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงพันธสัญญานั้นได้โดยไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

กท 3:18 เปาโลจึงชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างในด้านกฎหมายบ้าง เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา การที่ท่านเอ่ยถึง “มรดก” ในที่นี้หมายถึงพระพรต่างๆที่ทรงสัญญาไว้ของพันธสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัม (“ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า”) หากพระพรนั้นเป็นมาโดยพระราชบัญญัติแล้ว มันก็ไม่ใช่โดยพระสัญญาอีกต่อไป อย่างไรก็ตามเกรงว่าพวกเขาจะลืมประเด็นของท่าน พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา คำที่แปลว่า *ประทาน* (*การิชอไม*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘มอบให้’ พระเจ้าทรงมอบพระพรของพันธสัญญาแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา มันเกิดขึ้น 430 ปีก่อนการมาถึงของพระราชบัญญัติ

กท 3:19 เปาโลจึงถามว่า ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ความหมายก็คือ ‘ทำไมต้องมีพระราชบัญญัติด้วย’ มันมีไว้เพื่อจุดประสงค์อะไร เปาโลตอบคำถามของตัวเองว่า **ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด** ความบาปทำให้จำเป็นต้องมีพระราชบัญญัติ ตอนแรกมันถูกประทานไว้เพื่อยับยั้งความบาป แต่มันก็ถูกประทานไว้เพื่อเปิดเผยว่ามนุษยชาติบาปหนาขนาดไหนเมื่อเทียบกับมาตรฐานภายนอกที่ไม่ต่ำเอียงแล้ว

วกกลับไปพูดถึงข้อ 16 ที่ท่านได้บรรยายถึงพระคริสตว่าเป็นเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้ของอับราฮัม เปาโลจึงกล่าวว่าพระราชบัญญัติได้ถูกทำให้ไว้ **จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง** ท่านจึงพูดถึงไม่เพียงจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติ แต่พูดถึงการสิ้นสุดของมันด้วย จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติสำเร็จเมื่อเชื้อสายนั้น (พระเยซูคริสต์) มาถึง เพราะพระสัญญาที่

ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมนั้น (ชนชาติทั้งปวงจะได้รับพระพร) ได้สำเร็จโดยทางพระเยซูคริสต์ ดังนั้นการเสด็จมาของพระคริสต์จึงเป็นการสิ้นสุดของพระราชบัญญัติด้วยในฐานะมันที่เป็นสิ่งหนึ่งที่ได้ถูกตั้งขึ้นมา พระองค์ได้ทรงบรรลุลูกประสงค์ของมันแล้ว ดู มัทธิว 5:17

เปาโลออกความเห็นต่อไปว่า และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง นี่น่าจะเป็นการอ้างอิงถึงพระราชบัญญัติ 33:2 ที่พระราชบัญญัติถูกรับรองต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ คนกลางในบริบทนี้น่าจะเป็นโมเสส ท่านเป็นคนกลางบนภูเขาซีนายและโดยทางหนังสือพระราชบัญญัติระหว่างพระเจ้าและชนชาติอิสราเอล

กท 3:20 เปาโลออกความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเจ้า โมเสส และอับราฮัม เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า ความหมายก็คือว่า คนกลางบ่งบอกถึงบุคคลสองฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกัน พระราชบัญญัติเป็นเครื่องมือหนึ่งทางกฎหมายที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลผ่านทางโมเสส อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นไม่มีคนกลางระหว่างพระเจ้ายับราฮัม พระเจ้าทรงกระทำพระสัญญาต่อยับราฮัมโดยตรง ประเด็นของเปาโลน่าจะเป็นที่ว่า พระสัญญาที่ทรงกระทำกับอับราฮัมนั้นเหนือกว่าและมาก่อนพระราชบัญญัติไม่ใช่เพียงเพราะมันถูกมอบให้ 430 ปีก่อนหน้าเท่านั้น แต่เพราะว่ามันเป็นพระสัญญาโดยตรงด้วย ไม่จำเป็นต้องมีคนกลางเลย มันเป็นคำสัญญาที่สร้างขึ้นโดยบุคคลผู้เดียว

กท 3:21 ท่านจึงถามคำถามตามหลักเหตุผลซึ่งเป็นคำถามที่มีบางคนยกขึ้นมาอย่างแน่นอน ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย อาจดูเหมือนว่าในความคิดของยิวบางคนแล้ว ตามหลักตรรกะของเปาโล พระราชบัญญัติต้องขัดแย้งหรือละเมิดต่อพระสัญญาต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมอย่างแน่นอน สำหรับคนที่คิดเช่นนั้นเปาโลจึงแทรกเข้าไปว่า พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย (ตรงตัวคือ ‘ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย’)

นอกจากนี้ เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง หากเป็นไปได้จริงๆที่บทบัญญัติหนึ่งจะให้ชีวิตนิรันดร์และชีวิตฝ่ายวิญญาณได้ พระเจ้าก็จะต้องกระทำตามนั้นไปแล้ว และความชอบธรรมที่แท้จริงก็จะเป็นไปได้โดยการประพฤติตามบทบัญญัติเช่นนั้นด้วย

กท 3:22 อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดจริงๆของวิธีคิดเช่นนั้นก็ถูกเปิดเผยตรงนี้ แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป คำที่แปลว่า บัง (ซุกคละอิโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ถูกปิดไว้ ถูกล้อมไว้ หรือติดกับเหมือนปลาในอวน ท่านจึงขยายความภาพที่เป็นคำต่อไปโดยบอกว่าเรา ทุกคนอยู่ใน (ใต้) ความบาป ภาพเปรียบเทียบนี้เหมือนกับด้านบนของอวนถูกปิดไว้ หรือช่องด้านบนของห้องซึ่งถูกปิดล็อกแน่นหนา เราอยู่ใต้ความบาป เราถูกล่อให้มาติดกับและถูกขังอยู่ในความบาปนั้น นอกจากนี้สิทธิอำนาจของกบฏนั้นก็คือพระคัมภีร์เองด้วย “ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” (พระราชบัญญัติ 27:26)

อย่างไรก็ตามสภาพที่น่าสิ้นหวังและน่าหดหู่นี้ก็เป็นไปเพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ ความหมายตามตัวอักษรก็คือว่า ‘เพื่อที่ว่าพระสัญญาแห่งความเชื่อในพระเยซูคริสต์จะได้ถูกมอบให้แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ’ ประเด็นที่สำคัญกว่าของเปาโลก็คือว่า พระราชบัญญัติได้หลอกให้เรามาติดกับเพราะเหตุข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีใครสามารถประพฤติตามได้ ดังนั้นเราจึงถูกรับโทษ (ลงโทษ) อย่างสิ้นหวังและอย่างช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ความหวังเดียวเท่านั้นของเราก็คือ การหันมาพึ่งในพระคุณของพระเยซูคริสต์ เมื่อเรากระทำเช่นนั้นพระสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมก็ทำงานและปลดปล่อยเราจากการรับโทษของความบาป เราจึงถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเหมือนกับที่อับราฮัมถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมตอนที่ท่านเชื่อพระเจ้า (อย่าลืมว่าเปาโลกำลังเขียนถึงพวกที่คิดแบบยิวซึ่งรู้สึกสับสนในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพระราชบัญญัติ พระคุณ และความเชื่อ)

กท 3:23 เปาโลพูดย้อนไปถึงสมัยที่เรายังไม่เข้าใจพระคุณและความเชื่ออย่างถ่องแท้ แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง ก่อนที่ความเชื่อนั้นจะมา (ความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์) ตอนนั้นเราอยู่ในคุกแห่งความบาปโดยสิทธิอำนาจของพระราชบัญญัติ เปาโลใช้คำพูดที่ทำให้เห็นภาพคำเดียวกับที่ท่านใช้ในข้อ 22 คำที่แปลว่า **ถูกกั้นเขตไว้** (*ซุกคและอิโอ*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า **บ่ง** ในข้อ 22 คำที่แปลว่า **กักตัวไว้** (*ฟรออูระโอ*) มีความหมายว่า ‘ถูกขามกักตัวไว้’ เหมือนในคุกเช่นเดียวกับในข้อที่แล้ว ความหมายก็คือว่า ก่อนที่ความเชื่อนั้นจะมา เราอยู่ในคุกแห่งความบาป และถูกพระราชบัญญัติปรับโทษ การปรับโทษนั้นมีอยู่จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง ความเชื่อในพระคริสต์ได้กลายเป็นวิธีที่ช่วยให้เราสามารถหนีจากคุกแห่งการปรับโทษโดยพระราชบัญญัติได้

พระราชบัญญัติเป็นเครื่องมือที่มีไว้เตรียมความคิดและจิตใจของคนเหล่านั้นที่ถูกปรับโทษโดยมันสำหรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะมาช่วยพวกเขาให้พ้นจากคุกแห่งความบาปและการปรับโทษของมัน เมื่อเราตระหนักถึงสภาพที่หมดหวังของตัวเองตามที่ถูกเปิดเผยโดยพระราชบัญญัติ ความหวังเดียวเท่านั้นของเราก็คือ พระคุณของพระเจ้า พระคุณนั้นได้ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับเราแล้วโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องศรัทธาพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา

กท 3:24 จุดสูงสุดของประเด็นของท่านมาถึงแล้ว สำหรับคำถามของท่านที่ว่า **พระราชบัญญัติมีไว้เพื่ออะไร** คำตอบก็คือว่า **พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาสู่พระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ**

คำที่แปลว่า **ครู** (*ไพดาโกกอส* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ ‘pedagogue’) มีความหมายว่า ‘ครูสอนพิเศษ’ หรือ ‘อาจารย์’ ชาวโรมจ้างครูสอนพิเศษมาสอนลูกๆของตนที่บ้าน ดังนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นอาจารย์ที่สอนเราให้มาถึงพระคริสต์ พระราชบัญญัตินำเสนอว่าสิ่งใดเป็นความบาปแบบตรงๆไม่ลำเอียง ไม่ว่าผู้ใดจะพยายามหนักขนาดไหน เขาก็ไม่สามารถรักษาบัญญัติได้ทุกข้อ ดังนั้นทุกคนจึงเป็นคนละเมิดและถูกปรับโทษ มันคือเครื่องมือทางกฎหมายที่

ถูกออกแบบมาเพื่อเผยให้เห็นถึงความอธรรมที่อยู่ภายในตัวมนุษย์และการไร้ซึ่งความสามารถของเขาที่จะบรรลุถึงความชอบธรรมของพระเจ้าได้

ดังนั้นพระราชบัญญัติของโมเสสที่ครอบคลุมจึงแบ่งออกเป็นสามส่วนด้วยกัน: (1) พระบัญญัติต่างๆซึ่งแสดงถึงกฎด้านศีลธรรมของพระเจ้า (อพยพ 20:1-26); (2) ข้อพิพากษาต่างๆซึ่งระบุถึงข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับชีวิตทางสังคมของชนชาติอิสราเอล (อพยพ 21-24) และ (3) ระเบียบพิธีต่างๆซึ่งเป็นข้อปฏิบัติด้านศาสนาของชนชาติอิสราเอล บัญญัติต่างๆที่ซับซ้อนเหล่านี้เป็นภาระหนักสำหรับชนชาติอิสราเอล การที่คนๆหนึ่งจะเป็นคนไร้ที่ติภายใต้พระราชบัญญัติและเป็นคนชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้นั้น คนนั้นต้องทำได้ตามพระราชบัญญัติทุกข้อตลอดชีวิตของตน มันก็เหมือนกับคนอเมริกันสมัยนี้ที่พยายามที่จะเข้าใจกฎหมายภาษีทุกข้อของประเทศสหรัฐอเมริกาและไม่ทำผิดกฎหมายนี้เลยแม้แต่ครั้งเดียวตลอดชีวิตของตน ทั้งสองกรณีไม่มีใครสามารถทำได้เลย นี่แหละคือประเด็นที่เปาโลต้องการจะสื่อ ลักษณะเฉพาะตัวของพระราชบัญญัติมีไว้เพื่อเผยให้เห็นถึงความเป็นไปไม่ได้เลยที่จะบรรลุถึงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมอันเป็นอนันต์ของพระเจ้า มันเป็นไปไม่ได้เลย ดังนั้นพระราชบัญญัติจึงมีไว้เพื่อปรับโทษ

เมื่อไม่มีหวังอื่นใดอีก เราจึง “เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ” ในพระคริสต์เท่านั้น ดังนั้นจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติคือ เพื่อชี้ให้คนมาถึงพระคริสต์ มันไม่เคยมีไว้เพื่อเป็นวิธีที่จะให้ความชอบธรรมหรือให้ชีวิตเลย การปรับโทษแบบไร้ซึ่งความหวังของมันมีไว้เพื่อนำมนุษย์ที่หลงหายมาสู่ความหวังเดียวเท่านั้นของพวกเขา คือ พระผู้ช่วยให้รอด โดยการหันมาพึ่งในพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระเจ้าก็จะทรงทำให้เราเป็นคนชอบธรรมเหมือนกับที่ทรงทำกับอับราฮัมเมื่อนานมาแล้ว

กท 3:25 ดังนั้น หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ได้บังคับครุั้นอีกต่อไปแล้ว เมื่อเรามาถึงจุดที่เป็นการมาหาพระคริสต์โดยความเชื่อ จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติก็สำเร็จแล้วและเราก็ไม่ต้องการมันเป็นครูสอนพิเศษเราอีกต่อไป เราโตเกินกว่าที่จะต้องมีการสอนโดยพระราชบัญญัติมาคอยสอนแล้ว

กท 3:26 คราวนี้เปาโลหันไปพูดถึงอีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกันแต่เป็นเรื่องที่แตกต่างกันบ้าง ขณะที่เรื่องในตอนต้นของบทนี้คือการเป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อโดยไม่พึ่งพระราชบัญญัติ แต่คราวนี้เปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงเรื่องการเป็นบุตรของพระเจ้าและทุกสิ่งซึ่งเป็นผลที่ตามมา ดังนั้นท่านจึงเปลี่ยนจากเรื่องกฎหมายมาเป็นเรื่องครอบครัว ท่านได้เริ่มการเชื่อมต่อกับทางเรื่องของครูไปเยอะแล้ว แน่ใจที่นั่นมีลักษณะเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวมากกว่าที่จะเป็นเรื่องของพระราชบัญญัติและลักษณะที่เป็นนิติบัญญัติของมัน

เปาโลจึงประกาศว่า เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ คำที่แปลว่า บุตร (สฺวออส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ลูกชาย’ และมักถูกแปลเช่นนั้น ถึงแม้ว่ายอห์นยังไม่ได้เขียนว่าประเสริฐของท่าน แต่ความหมายตรงนี้ก็สอดคล้องกับยอห์น 1:12 โดยตรง เราเข้าสู่ความสัมพันธ์เช่นนั้นกับพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ไม่มีนามอื่นใดที่ทรงประทานให้แก่มนุษย์ที่สามารถทำให้เรากลายเป็นบุตรของพระเจ้าได้ มันไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติหรือพิธีกรรมใดๆของมัน การเป็นบุตรมาได้ทางความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น

กท 3:27 ถึงแม้ว่าบัพติศมาของผู้เชื่อจะเป็นก้าวแรกที่แสดงถึงความเชื่อฟังในประสบการณ์ของคริสเตียนหลังจากได้รับความรอดแล้วก็ตาม แต่ตรงนี้เปาโลหมายถึงบัพติศมาของพระวิญญาณซึ่งเกิดขึ้นทันทีที่เราได้รับความรอด เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์ เกรงว่าจะมีใครสงสัยข้อความด้านบนนี้ให้เราสังเกตว่าการจุ่มนี้เข้าสู่อะไร มันคือการจุ่ม “เข้าร่วมในพระคริสต์” ไม่ใช่การจุ่มเข้าในน้ำ ดู 1 โครินธ์ 12:13 ประเด็นที่เปาโลกำลังนำไปถึงก็คือว่า ผู้เชื่อทุกคนกลายเป็นบุตรของพระเจ้า และทุกคนถูกจุ่มโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ (ให้เรานึกถึงข้อพิพาทในคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลาเทียเกี่ยวกับการรวมคนต่างชาติเข้าไปในพระกายของพระคริสต์ด้วย พวกถือลัทธิยิวอ้างว่าพวกคนต่างชาติต้องกลายเป็นยิว ซึ่งรวมถึงการเข้าสู่หน้ดและพิธีต่างๆของศาสนายิวด้วย)

กท 3:28 นี่แหละคือประเด็นที่ถูกพูดถึงอยู่ตรงนี้ ในพระคริสต์จะ**ไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง** เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ ในพระองค์ไม่มีความแตกต่างระหว่างยิวหรือต่างชาติ ระหว่างคนที่ตกเป็นทาสและคนที่เป็ไทตามกฎหมาย หรือระหว่างชายและหญิง ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ สำหรับคนที่มีความคิดแบบคริสเตียน โลกตะวันตกสมัยใหม่นั้นเกือบเป็นประโยชน์ที่เป็นจริงเลยทีเดียว อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่าเปาโลกำลังเขียนถึงคริสตจักรต่างๆ ที่ถูกรังควานโดยคนเหล่านั้นที่พยายามสร้างความแตกต่างระหว่างยิวและคนต่างชาติ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจากมุมมองของยิวแล้ว ผู้หญิงถือว่าเป็นพลเมืองชั้นสองในสายพระเนตรของพระเจ้า สำหรับบางคน มันถือเป็นการเสียดสีเกียรติที่จะร่วมนมัสการในที่ประชุมเดียวกับคนที่เป็ทาส ความแตกต่างสองอันหลังนี้ (ทาสและผู้หญิง) เป็นเรื่องรอง ประเด็นหลักของท่านก็คือว่า แม้แต่คนต่างชาติก็มีสถานะเท่าเทียมกันต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในฐานะบุตรของพระเจ้าแม้พวกเขาไม่ได้เข้าสู่หน้ดหรือทำตามข้อปลีกย่อยอื่นๆ ของศาสนายูดาห์ก็ตาม

กท 3:29 บทนี้จบลงด้วยยอดบนสุดของหลักตรรกะที่พระวิญญาณทรงนำท่าน และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา นี่คือบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมด หากผู้ใดอยู่ในพระคริสต์โดยความเชื่อในพระองค์ เขาก็เป็นของพระคริสต์แล้ว ดังนั้นเขาจึงเป็นผู้รับมรดกพระสัญญาต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมด้วย ดังนั้น ความเชื่อในพระคริสต์จึงทำให้เขาเป็นทายาทโดยตรงผู้รับมรดกพระสัญญาทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมไม่ว่าเขาจะเป็นยิวหรือต่างชาติก็ตาม ผลที่ตามมาของการเป็นบุตรและมรดกที่เราได้รับจะถูกขยายความอย่างเต็มที่มากขึ้นในบทต่อไป

ภาพรวมของกาลาเทีย 4: อัครสาวกเปาโลบรรยายต่อไปเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่ตรงข้ามกับพระคุณ ท่านยกภาพเปรียบเทียบของทาสซึ่งต่างจากบุตรและกล่าวว่าบัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว ไม่ใช่ทาสอีกต่อไป เราจึงไม่ตกเป็นทาสรับใช้พระราชบัญญัติแล้ว ท่านยกภาพ

เปรียบเทียบอีกเรื่องเกี่ยวกับนางฮาการ์และนางซาราห์ โดยที่บุตรของนางฮาการ์ตกเป็นทาส แต่อิสอัคเป็นไท ประเด็นของท่านก็คือว่า ในพระคริสต์เราก็เป็นเหมือนอิสอัค คือ เป็นบุตรแห่งพระสัญญา เราจึงไม่ตกเป็นทาสพระราชบัญญัติแล้ว

กท 4:1 เนื้อหาในข้อนี้ต่อเนื่องจากที่ทิ้งท้ายไว้ในบทที่แล้ว คือ การเป็นทาสตามพระสัญญา เปาโลจึงออกความเห็นที่ แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ทาสยังเป็นเด็กอยู่ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง ประเด็นของท่านก็คือว่า การตกเป็นทาสพระราชบัญญัติของยิวเกิดขึ้นก่อนการโตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณซึ่งเกิดขึ้น เพราะพระคุณและข่าวประเสริฐ ทาสที่ไม่ได้มีเสรีภาพเหมือนบุตร อันที่จริงแล้ว ในฐานะที่เป็นผู้เยาว์ ทาสจึงไม่แตกต่างอะไรเลยจากทาสถึงแม้ว่าเขาเป็นทาสอย่างเห็นได้ชัดก็ตาม คนทั้งสองพวกต้องมีผู้ปกครองอยู่

กท 4:2 นอกจากนี้ ทาสแบบนั้นก็อยู่ได้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ นี่เป็นภาพเปรียบเทียบของครอบครัวชนชั้นกลางในสมัยโรมันแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในบ้านของคนเหล่านี้ เป็นเรื่องปกติที่บิดาจะมอบหมายหน้าที่ในการฝึกอบรมบุตรของตนให้แก่คนรับใช้ซึ่งมีหน้าที่อบรมสั่งสอนและดูแลบุตรของเจ้านาย ถึงแม้ว่าในฐานะ บุตรจะอยู่สูงกว่าคนรับใช้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว บุตรเหล่านี้ก็อยู่ใต้สิทธิอำนาจของคนรับใช้เพราะยังเป็นผู้เยาว์อยู่ ภายใต้กฎหมายของโรม ผู้ปกครองมีหน้าที่ดูแลบุตรของเจ้านายจนกระทั่งเด็กมีอายุสิบสี่ปีและผู้ดูแลก็มีหน้าที่ดูแลบุตรของเจ้านายจนเขามีอายุยี่สิบห้าปี

กท 4:3 เปาโลจึงประยุกต์ใช้ภาพเปรียบเทียบนี้ ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ได้บังคับโลกธรรม การที่ท่านกล่าวว่าพวกเขาเป็นเด็ก คือการอ้างอิงกลับไปยังสมัยพระคัมภีร์เดิมเมื่อประชากรของพระเจ้า (ชนชาติอิสราเอล) เป็นผู้เยาว์ฝ่ายวิญญาณอยู่ และยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณเต็มที่ ตอนนั้นพวกเขาเป็นทาสอยู่ได้บังคับโลกธรรม คำที่แปลว่า **ธรรม (สตอยเคออิออน)** มีความหมายว่า หลักการพื้นฐาน (เบื้องต้น) การที่ท่านใช้คำว่า **โลก (คอสมอส)** หมายถึงสังคมพื้นฐาน ความหมายโดยรวมก็คือว่า ลักษณะเฉพาะที่เป็นพื้นฐานของ

พระราชบัญญัติได้ปรับใช้กับทั้งยิวและคนต่างชาติในสมัยนั้น (ยุคพระบัญญัติ) ก่อนการเสด็จมาของพระคริสต์ กฎเบื้องต้นของพระราชบัญญัติของพระเจ้าจึงเป็น ‘ครู’ และผู้ปกครองดูแลของยุคนั้น

กท 4:4 **อย่างไรก็ตาม แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ** วลี “เมื่อครบกำหนด” แสดงถึงเวลาที่เหมาะจะเป็นที่สุด ในบริบทเกี่ยวกับเรื่องทายาทที่เป็นผู้เยาว์ที่กำลังเติบโต นี่จึงหมายถึงเวลาของการโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว กล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อเวลาของการโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวมาถึง “พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา” มันเป็นเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าโดยพระสติปัญญาอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ทรงทราบว่าเวลาของการโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวได้มาถึงแล้วซึ่งเป็นเวลาที่ประชากรของพระองค์จะได้รับการปลดปล่อยจากการปกครองดูแลของพระราชบัญญัติ

มีคติความความเห็นต่อไปของเปาโลหลายแบบ คือวลีที่ว่า “ประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ” นั้นหมายถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ และการที่พระองค์ทรงยอมอยู่ใต้พระราชบัญญัติ บางคนก็เชื่อว่ามันหมายถึงการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์เพราะว่า (ก) พระองค์ทรงประสูติจากผู้หญิงคนหนึ่ง และ (ข) พระองค์ทรงถือกำเนิดตามบทบัญญัติ ถึงแม้ว่าทฤษฎีเหล่านี้ น่าสนใจ แต่ทฤษฎีแรกน่าจะเป็นสิ่งที่เปาโลหมายถึงมากกว่า

กท 4:5 **การที่พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มานั้นก็เพื่อ (ฮินา) จะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร คำที่แปลว่า ‘ไถ่’ (เอ็กซากอรา โช) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ซื้อมาจากตลาด’ หรือในกรณีนี้คือ ‘ไถ่คนๆหนึ่งจากการเป็นทาส’ ในกรณีหลังนี้ ความหมายที่สื่อออกมาคือ การซื้อคนหนึ่งจากการตกเป็นทาส โดยมีจุดประสงค์เพื่อปลดปล่อยเขาให้เป็นไท มันหมายถึงคนๆหนึ่งที่ได้รับการปลดปล่อยจากการตกเป็นทาส ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในเวลาอันเหมาะสม**

(เวลาแห่งการโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว) เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ตกเป็นทาส พระราชบัญญัติ

อย่างไรก็ตาม อัครสาวกเปาโลก็เสริมอีกเรื่องหนึ่งเข้าไป การเสด็จมาของพระคริสต์นั้น เป็นไปเพื่อที่ว่า “เราจะได้รับฐานะเป็นบุตร” เรื่องการเป็นบุตรนี้ถูกพูดถึงในฐานะการอุปการะ กล่าวโดยสังเขป พระคริสต์เสด็จมาเพื่อที่เราจะได้ถูกพระเจ้าทรงรับอุปการะเป็นบุตร

เรื่องเกี่ยวกับการอุปการะเป็นบุตรนี้มีหลายสิ่งที่ต้องอธิบาย (1) มีสองวิธีเท่านั้นที่การเป็นบุตรสามารถเป็นไปได้ วิธีแรกคือ โดยการเกิดตามธรรมชาติ คือ บุตรที่บังเกิดมา อีกวิธีคือ โดยการอุปการะ (2) พระเจ้าทรงมีพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวเท่านั้น คือ พระเยซูคริสต์ (3) อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงมีบุตรที่ทรงอุปการะเยอะแยะมากมาย (4) บุตรที่ทรงอุปการะนั้นมีสิทธิและสิทธิพิเศษเหมือนกับบุตรที่บังเกิดมา (5) บุตรที่ทรงอุปการะแล้วก็มีตำแหน่งถาวร เหมือนกับบุตรที่บังเกิดมา (6) บุตรที่ถูกอุปการะก็เป็นผู้ที่บิดามารดาเลือกที่จะอุปการะ การรับอุปการะเป็นบุตรจึงเป็นโดยพระคุณของบิดามารดาที่รับอุปการะ (7) นอกจากนี้ในกรณีส่วนใหญ่แล้ว คนที่ถูกอุปการะเป็นบุตรก็มักเป็นเด็กกำพร้าและแทบไม่มีหวัง

จงสรรเสริญพระเจ้า พระองค์โดยพระคุณของพระองค์ได้ทรงเลือกที่จะรับอุปการะเราเป็นบุตรในพระคริสต์ บัดนี้เรามีตำแหน่งถาวรแล้วในฐานะบุตรของพระเจ้าเหมือนกับที่พระเยซูทรงมีฐานะเป็นบุตรของพระองค์ ดังที่จะกล่าวไว้ในบริบทต่อไปนี้ บัดนี้เราก็มีสิทธิและสิทธิพิเศษต่างๆของการเป็นบุตรของพระเจ้าด้วย เมื่อพิจารณาถึงบริบทโดยรวม ประเด็นของเปาโลก็คือว่า เพราะบัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้วโดยการอุปการะ เราจึงไม่อยู่ใต้อำนาจปกครองของพระราชบัญญัติของโมเสสอีกต่อไป

กท 4:6 ยิ่งไปกว่านั้น และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า "อับบา" คือพระบิดา ดังนั้น เพราะว่าเราได้กลายเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว พระบิดาจึงทรงใช้พระวิญญาณของพระองค์เข้ามาในใจของเราและร้องว่า ‘พระบิดา’ การใช้คำว่า อับบา เป็นคำที่น่าสนใจจริงๆแล้วคำนี้เป็นภาษาอารามค

ซึ่งเป็นภาษาที่พวกยิวใช้กันในสมัยศตวรรษแรก ในภาษาอารามค่านี้อาจมีความหมายตรงตัวว่า ‘พ่อ’ อย่างไรก็ตาม สำหรับพวกยิวที่นิยมกรีกซึ่งเปาโลกำลังเขียนหา นั้น คำๆนี้ได้กลายเป็นสำนวนที่ใช้เพื่อแสดงถึงความสนิทสนมกับผู้เป็นพ่อในครอบครัว เหมือนกับที่เด็กๆทุกวันนี้เรียกบิดาของตนว่า ‘ป๊าป๊า’ หรือ ‘พ่ोज้า’ คำว่า *อับบา* จึงเป็นคำที่ใช้แบบเดียวกันสำหรับพวกยิวที่นิยมกรีก ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า หลังจากที่เรารับพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว พระวิญญาณของพระเจาก็สื่อความสัมพันธ์แบบครอบครัวมาถึงเราซึ่งบัดนี้เรามีร่วมกับพระเจ้า บัดนี้เราสามารถเข้าหาพระองค์ไม่ใช่แค่ในฐานะพระเจ้าเท่านั้น แต่ในฐานะพระบิดาด้วย นอกจากนี้พระองค์ก็ไม่ได้เป็นบิดาที่เหินห่าง เข้มงวด และใช้แต่อำนาจบังคับ แต่เป็น ‘พ่ोज้า’ ที่ลูกสามารถเข้าหาได้สบายๆมากกว่า บัดนี้เราจึงมีความสัมพันธ์แบบครอบครัวที่รักใคร่และใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้าพระบิดา

กท 4:7 ด้วยเหตุนี้ พวกเราแต่ละคนจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์ อัครสาวกเปาโลนำหลักการเรื่องการเป็นบุตรมาสู่บทสรุปที่สมเหตุสมผล บุตรที่ได้รับอุปการะมีสิทธิและอภิสิทธิ์ทุกประการของบุตรที่บังเกิดในครอบครัว ดังนั้นบัดนี้เราจึงเป็นทายาทของพระเจ้า โดยทางพระคริสต์ ดังนั้นวงจรที่สมบูรณ์จึงเริ่มต้นขึ้นเมื่อประชากรของพระเจ้าเคยเป็น (1) ทาสที่ตกอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระราชบัญญัติ (2) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าโดยพระเมตตาของพระองค์ได้ทรงเลือกที่จะไถ่เราจากการตกเป็นทาสและปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ (3) แต่พระเจ้ายังทรงดำริที่จะทำอะไรมากกว่านั้นอีก จากนั้น โดยพระคุณของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเลือกที่จะอุปการะเราให้เป็นบุตรเต็มตัว (4) ดังนั้นเราจะได้รับสิทธิและอภิสิทธิ์ต่างๆแห่งมรดกของพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม

ช่วงเป็นการเปลี่ยนแปลงอันแสนอัศจรรย์ เราได้เปลี่ยนจากการตกเป็นทาสมาเป็นบุตรของจอมเจ้านาย นอกจากนี้ ตลอดสมัยประวัติศาสตร์มีหลายครั้งหลายคราที่พัฒนาการอันสวยงามนี้ได้เกิดขึ้น ทาสได้รับการปลดปล่อยและได้รับการอุปการะให้เป็นบุตรของเจ้านาย อีกครั้งที่ประเด็นที่สำคัญกว่าของเปาโลก็คือว่า ในพระคริสต์ เราได้รับการปลดปล่อยจากการตก

เป็นทาสของพระราชบัญญัติเพื่อมาอยู่ในตำแหน่งบุตรโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราแล้ว

กท 4:8 คราวนี้เปาโลพูดกับผู้อ่านของท่านที่เป็นคนต่างชาติบ้าง ถึงแม้ท่านได้พูดถึงหลักการอันสูงส่งไปแล้ว แต่ท่านก็เขียนว่า **แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย** ก่อนมาหาพระคริสต์ พวกเขาเคยปรนนิบัติรูปเคารพต่างๆที่บัดนี้พวกเขาารู้แล้วว่าไม่ใช่พระเลย

กท 4:9 **ทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น แต่ท่านก็ถามว่า แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก** ในการที่พวกเขาหาพระคริสต์ บัดนี้พวกเขาก็รู้จักพระเจ้าแล้วและมีคำพยานนั้นแล้ว ความหมายของท่านก็คือว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงจะกลับไปหาหลักการต่างๆที่อ่อนแอและน่าสมเพชซึ่งโดยหลักการเหล่านั้นท่านอยากตกเป็นทาสอีก’ กล่าวโดยง่ายก็คือว่า ทำไมพวกท่านที่ได้รับฐานะเป็นบุตรแล้ว ถึงอยากกลับไปเป็นทาสอีก ท่านกำลังพูดถึงการยุบของพวกถือลัทธิยิวท่ามกลางพวกเขา พวกเขาได้รับการไถ่จากการเป็นทาสโดยได้รับการยกชูให้เป็นบุตรในพระคริสต์แล้ว ทำไมพวกเขาถึงอยากกลับไปเป็นทาสของพระราชบัญญัติของโมเสสอีก

กท 4:10 เปาโลกล่าวต่อไปว่า **ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี** นี่หมายถึงวันสะบาโตของพวกยิว, วันข้างขึ้นของพวกยิว, วันศักราชของพวกยิว และปีสะบาโตของพวกยิว ถึงแม้ว่าได้รับการปลดปล่อยจากข้อปลีกย่อยต่างๆของพระราชบัญญัติที่คอยมาผูกมัดแล้ว แต่ตอนนี้บางคนกำลังพยายามกลับไปหาพวงหามันนั้นอีก มันเป็นระบบที่ล้าสมัยไปแล้ว ถึงแม้ว่าเปาโลในฐานะยิวยังปฏิบัติตามพิธีกรรมตามประเพณีของยิวหลายอย่างอยู่ แต่ท่านก็คัดค้านการรุกกล้าเข้ามาของพิธีกรรมเหล่านี้ในคริสตจักรของคนต่างชาติในฐานะเป็นคำสั่งตามบทบัญญัติและเป็นคำสั่งฝ่ายวิญญาณ พวกคนต่างชาติไม่เคยตกอยู่ใต้กฎข้อบังคับเหล่านี้เลยและยังเป็นเช่นนั้นอยู่ต่อไปในพระคริสต์ นอกจากนี้สำหรับพวกเชื่อที่เป็นยิวแล้ว ธรรมเนียมเหล่านี้ของพวกยิวควรเป็น

เช่นนั้นต่อไป คือ เป็นแค่ธรรมเนียม พวกเขาไม่ได้ถูกธรรมเนียมเหล่านี้ผูกมัดอีกต่อไป นี่ก็เป็น เช่นนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของเราต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เราไม่ได้รอดเพราะรักษา กฎข้อบังคับต่างๆของพระราชบัญญัติของพวกเขา และเราก็ไม่ได้รักษาความรอดไว้โดยการ รักษาพระราชบัญญัติด้วย อีกด้านที่กลับกันก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน การไม่รักษาพระราชบัญญัติ ไม่สามารถทำให้ความรอดของเราหลุดหายได้เลย

กท 4:11 ดังนั้นเปาโลจึงเปิดอกพูดกับพวกเขา ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำ เพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์ ความหมายก็คือ ‘ข้าพเจ้าเกรงแทนพวกท่าน’ ท่านเกรงว่าการที่พวก ถือลัทธิยิวลอบเข้ามานั้น ได้ทำให้พวกเขาเกิดความสับสนไปแล้ว และที่แย่งไปกว่านั้นคือ ได้นำพวกเขาให้หลงไปแล้ว ความกลัวนั้นยิ่งใหญ่โตยิ่งขึ้นเมื่อท่านพิจารณาถึงงานฝ่ายวิญญาณทั้ง สิ้นที่ท่านได้ลงทุนไปในตัวพวกเขา ท่านเกรงว่าการลงแรงที่ท่านได้ทำไปนั้นจะเสียเปล่า

กท 4:12 หลังจากการบรรยายด้านหลักศาสนศาสตร์ที่ลึกซึ้งและภาพอุปไมยที่ สูงส่งไปแล้ว อยู่ดีๆน้ำเสียงของเปาโลก็เปลี่ยนเป็นแบบส่วนตัวมากๆ ขณะที่จดหมายฝากฉบับนี้ จนถึงตอนนี้ได้หลังไหลออกมาจากสติปัญญาอันเปี่ยมด้วยพลังของท่าน (ตามที่พระวิญญาณ บริสุทธิได้ทรงคลอใจท่าน) แต่คราวนี้สิ่งที่ท่านจะเขียนกลับหลังไหลออกมาจากหัวใจของท่าน แทน พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ได้รับการ ปลดปล่อยจากการเป็นทาสของการดำเนินชีวิตใต้พระราชบัญญัติมาสู่เสรีภาพของการเป็น บุตรของพระเจ้าแล้ว ท่านจึงขอร้องให้พวกเขาทำตามอย่างท่าน พวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์ แล้ว แต่ดันกลับไปพาพวงนามของพระราชบัญญัติอีก ท่านขอร้องพวกเขาให้ปีนกลับขึ้นมา

นอกจากนี้ท่านยังบอกอีกว่า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านก็เป็น ยิวเหมือนพวกเขาหลายคน ท่านต้องพยายามอย่างมากในการตัดสินใจที่จะหันหลังให้กับ ศาสนายูดายเพื่อเป็นวิธีในการทำให้ตนเป็นคนชอบธรรม ท่านเข้าใจถึงความสับสนของพวกเขา ที่ต้องเลือกระหว่างมรดกที่พวกเขาภาคภูมิใจกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ

ท่านออกความเห็นต่อไปว่า ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย ที่ท่านโต้แย้งกับพวกเขานี้ ไม่ใช่เรื่องส่วนตัวแต่เป็นเรื่องของหลักการ ท่านไม่ได้รู้สึกว่าการที่พวกเขาสับสนนี้เป็นการทำผิดต่อท่านเลย แต่ท่านเป็นห่วงพวกเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณมากๆ

กท 4:13 เปาโลวิงวอนพวกเขาแบบเป็นการส่วนตัวต่อไป หลังจากได้เผชิญหน้าพวกเขาในเรื่องศาสนศาสตร์และเรื่องสติปัญญาไปแล้ว เปาโลจึงเปิดใจพูดกับพวกเขาในระดับของอารมณ์ ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง ท่านพูดย้อนกลับไปถึงการเดินทางไปยังแคว้นกาลาเทียเที่ยวแรกของตัวเอง การที่ท่านพูดถึง “ความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง” ย่อมหมายถึงปัญหาสุขภาพของตัวเอง นอกจากการโดนหินขว้างที่เมืองอโคเนียนุมในกิจการ 14:19 แล้ว ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับความเจ็บป่วยทางกายของท่านอื่นใดอีกในการเดินทางไปประกาศเที่ยวแรกของท่านยังแคว้นกาลาเทีย มีอีกที่ที่บ่งชี้ว่าเปาโลมีปัญหาเกี่ยวกับสายตาอย่างต่อเนื่อง การบอกเป็นนัยเช่นนั้นอยู่ในข้อ 15 ท่านจึงขอร้องพวกเขาให้เห็นใจท่าน ท่านเตือนความจำพวกเขาว่า แม้ในยามที่เผชิญกับปัญหาสุขภาพอันหนักหน่วง แต่ท่านก็มาประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา

กท 4:14 นอกจากนี้ และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์ คำที่แปลว่า การทดลอง (*เพะอิราสมอส*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า ‘ความทุกข์’ มีบางคนเชื่อว่าความเจ็บปวดของเปาโลนั้นคือ ความผิดปกติที่เกิดกับดวงตาซึ่งก่อให้เกิดการบวมและมีของเหลวไหลจากดวงตาของท่าน ดังนั้นใบหน้าของท่านจึงไม่น่าดูและอาจดูน่าขยะแขยงเสียด้วยซ้ำ ทั้งๆที่เป็นเช่นนั้น เปาโลก็เตือนความจำพี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียว่า พวกเขาไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธท่านเลย นอกจากนี้พวกเขายังต้อนรับท่านด้วยราวกับว่าท่านเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า หรือราวกับว่าท่านเป็นพระเยซูคริสต์เลยด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าเปาโลต้องการให้พวกเขาระลึกถึงความทรงจำอันหวานชื่นในวันวาน ความหมายที่แฝงอยู่ก็คือ เมื่อก่อนพวกท่านยังต้อนรับข้าพเจ้าเลย แล้วทำไมตอนนี้ถึงไม่ต้อนรับแล้วละ

กท 4:15 อัครสาวกเปาโลขอรับรองพวกเขาเป็นการส่วนตัวต่อไป **ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว** ท่านหมายถึงความปลื้มใจที่พวกเขาเคยมีในการรับใช้ของท่าน พวกเขาตื่นเต้นและได้รับพระพรจากการรับใช้ของท่าน ท่านทำให้พวกเขานึกย้อนถึงตอนนั้น และถามว่าความปลื้มใจนั้นที่พวกเขาได้กล่าวไว้หายไปไหนเสียแล้ว ท่านเตือนความจำพวกเขาอีกถึงความรักที่พวกเขามีต่อท่าน

เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า นี่อาจเป็นมากกว่าแค่การกล่าวเกินจริง ถ้าเปาโลมีปัญหาเกี่ยวกับดวงตาจริงๆ ท่านก็เตือนความจำพวกเขาว่าหากเป็นไปได้ พวกเขาก็คงยอมให้ดวงตาของพวกเขาแก่ท่านไปแล้ว เมื่อก่อนมีสายใยรักอันเหนียวแน่นระหว่างเปาโลกับคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทีย แต่เกิดอะไรขึ้นไปแล้วเล่า

กท 4:16 ในทำนองเดียวกันท่านถามว่า **ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะ** ข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ ท่านกลับไปพูดถึงเรื่องของเหตุผลและสติปัญญาอีกครั้ง คนเหล่านั้นที่ได้รับอิทธิพลจากพวกถือลัทธิยิวไม่ชอบสิ่งที่พวกเขากำลังได้ยืมจากเปาโล กระนั้นเปาโลก็ไม่ได้ขอโทษพวกเขา เพราะเท่าที่ท่านรู้ สิ่งที่ท่านกล่าวมันเป็นความจริง ดังนั้นท่านเป็นศัตรูของพวกเขาไปแล้วหรือเพราะท่านบอกความจริงแก่พวกเขา คำตอบน่าจะชัดเจนอยู่แล้ว

กท 4:17 ในการพูดถึง ‘พวกมิชชันนารี’ ที่ถือลัทธิยิวและมาจากแคว้นยูเดียซึ่งได้ก่อให้เกิดความสับสนท่ามกลางคริสตจักรต่างๆ ในแคว้นกาลาเทีย เปาโลกล่าวต่อไปว่า **คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย** ความหมายก็คือ ‘คนเหล่านั้นมาขอร้องพวกท่านแต่ไม่ใช่เพื่อให้ท่านดีขึ้นเลย’ อันที่จริงแล้ว เขาอยากจะทำร้ายพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา ความหมายก็คือว่า พวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ต้องการกีดกันพวกเขาออกไปจากคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ทั้งหลายเพื่อที่ว่า (ฮินา) พวกเขาจะได้อยากเข้าร่วมกับพวกถือลัทธิยิว จุดประสงค์ของพวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าการหาคนเข้าจารีตเลย นี่บ่งบอกว่าคุณภาพไม่ได้หวังใยพี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียเลยจริงๆ อันที่จริงแล้วพวกเขาต้องการให้

คริสเตียนที่หลงออกไปจากฝูงเหล่านี้กลับไปยังคอกของศาสนายูดายตามเดิม กลยุทธ์อันแรกๆ อย่างหนึ่งของพญามารคือ การข่มเหงโดยตรง (แม้กับเปาโลเองก็ตาม) คราวนี้มันใช้กลยุทธ์อีก อันที่แนบเนียนยิ่งกว่า คือ การแทรกซึมเข้าไปผ่านทางพวกถือลัทธิยิว

กท 4:18 เปาโลจึงปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยการให้คำแนะนำแบบพ่อ การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น ความหมายก็คือว่า ‘มันคืออยู่แล้วที่จะมีใจร้อนรนในเรื่องที่ดี ไม่ใช่แค่ตอนที่ท่านบังเอิญอยู่ที่นั่นเท่านั้น’ นี่บ่งบอกว่าพวกเขาเพิ่งมามีใจร้อนรนในสิ่งที่ผิด (คือ การกลับไปหาศาสนายูดายและพระราชบัญญัติของมัน) ตอนแรกพวกเขายังมีใจร้อนรนเพื่อเปาโลอยู่เลยตอนที่ท่านอยู่กับพวกเขา นี่บอกเป็นนัยว่าพวกเขาน่าจะทำเหมือนเดิมต่อไป

กท 4:19-20 คราวนี้เปาโลไปพูดถึงเนื้อหาตอนใหม่และอุปไมยเกี่ยวกับนางฮาการ์ และนางซาร่า ท่านจึงกลับไปพูดแบบใจถึงใจกับพวกเขาอีกครั้ง ในฐานะเป็นผู้ปกครองฝ่ายวิญญาณของพวกเขา ท่านพูดกับพวกเขาว่า ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน เช่นเดียวกับคนที่เป่าแม่เจ็บท้องอย่างมากเพื่อที่จะคลอดบุตร เปาโลก็เจ็บปวดเพราะพวกเขาอย่างมากจนกว่า “พระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน” วลีหลังนี้พูดถึงการเติบโตเต็มที่ของตัวอ่อนของเด็กทารกในครรภ์มารดา ก่อนการคลอด ภาพเปรียบของท่านก็เป็นเรื่องเข้าใจง่าย เช่นเดียวกับมารดาเจ็บท้องเพื่อที่จะคลอดเด็กทารกที่ครบกำหนด ท่านก็เจ็บปวดเพราะพวกเขาต่อไปจนกว่าพวกเขาจะบรรลุถึงความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในเรื่องฝ่ายวิญญาณ

แม้กระนั้น ท่านก็เขียนว่า 20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เช่นเดียวกับพ่อแม่ที่เป็นกังวลเกี่ยวกับปัญหาที่ลูกๆ ของตนเผชิญอยู่ ท่านก็ปรารถนาที่จะอยู่กับพวกเขา นอกจากนี้ท่านยังอยากที่จะเปลี่ยนน้ำเสียง

ของตัวเองด้วย จดหมายสักฉบับอาจดูเหมือนเข้มงวดและเป็นการดูต่ำว่ากล่าว ท่านจึงอยากมาหาพวกเขาและพูดแบบอ่อนโยนกับพวกเขาเพื่อที่จะช่วยเหลือพวกเขา ท่านแสดงออกถึง

ความกลัวของตัวเองอีกครั้ง เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน ท่านมีข้อสงสัยในเรื่องสภาพฝ่ายจิตวิญญาณของพวกเขา ดังนั้นท่านจึงเป็นห่วงพวกเขา

กท 4:21 ขณะที่ท่านกำลังจะแนะนำอุปไมยอันยิ่งใหญ่ระหว่างพระราชบัญญัติและพระคุณ ท่านก็ถามพวกเขาว่า ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด สำหรับพวกท่านที่อยากกลับไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติอีก ท่านไม่ได้กำลังฟังมันอยู่หรือ

กท 4:22-23 เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไท เปาโลจึงเรียกตัวพระราชบัญญัติเองมาเป็นพยาน ในหนังสือปฐมกาลมีเขียนไว้ว่าอับราฮัมมีลูกชายสองคน: คนหนึ่งโดยนางฮาการ์ (ปฐมกาล 16) และอีกคนโดยนางซาร่าห์ (ปฐมกาล 21) นางฮาการ์เป็นทาสี ส่วนซาร่าห์เป็นหญิงที่เป็นไท

เปาโลจึงเริ่มปูพื้นสำหรับเรื่องรองที่ท่านจะพูดถึงอย่างเต็มที่ในบทต่อไป 23 บุตรที่เกิดจากทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง เรื่องการถือกำเนิดของอิสมาเอลนั้นซึ่งบังเกิดจากนางฮาการ์ถูกกระทำตามเนื้อหนังทั้งสิ้น ความคิดนี้เกิดขึ้นจากความสงสัยและความไม่อดทนของนางซาร่าห์นางได้แนะนำให้อับราฮัมมีบุตรจากนางฮาการ์ซึ่งอับราฮัมก็ทำตามที่นางได้แนะนำ ประเด็นของเปาโลก็คือว่า เรื่องยุ่งยากทั้งหมดนี้ถูกคิดและกระทำขึ้นตามเนื้อหนัง อย่างไรก็ตาม บุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทนั้นเกิดตามพระสัญญา การถือกำเนิดของอิสอัค (ซึ่งพวกถือลัทธิยิวนับถืออย่างสูงว่าเป็นพ่อหมอกคนหนึ่งของพวกเขา) เป็นมาโดยพระสัญญาและความเชื่อทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าอับราฮัมและนางซาร่าห์ต้องรอถึงยี่สิบห้าปีโดยความเชื่อ แต่การถือกำเนิดของอิสอัคก็สื่อถึงการเป็นบุตรแห่งพระสัญญาอย่างไม่ต้องสงสัย อับราฮัมรอคอยบุตรแห่งพระสัญญาคนนี้อย่างเชื่อ

กท 4:24-25 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ นี่ก็ประเด็นของเปาโล (คำที่แปลว่าอุปไมย (อัลเลกอะระ โอ) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *allegory* และหมายถึงภาพเปรียบเทียบ)

เรื่องที่เกิดขึ้นจริงตามประวัติศาสตร์ของนางฮาการ์ นางซาราห์ และบุตรทั้งสองคนของพวกนาง ก็เป็นอุปไมยฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่ง ก่อนอื่นอุปไมยนี้เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาสองอย่าง คือพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาอันหนึ่งมาจาก “ภูเขาซีนาย คลอดลูก เป็นทาส คือ นางฮาการ์” ความหมายก็คือ ‘พันธสัญญาแรกตามอุปไมยนี้เกี่ยวข้องกับภูเขาซีนาย ซึ่งให้กำเนิดความเป็นทาส นี่คือนางฮาการ์’

25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ดังนั้นเปาโลจึงยกภาพเปรียบเทียบว่าเรื่องนางฮาการ์กับอิชมาเอลนั้นตรงกับ การประทานพระราชบัญญัติบนภูเขาซีนาย ทั้งสองเหตุการณ์ไม่เกี่ยวข้องกับพระสัญญาของพระเจ้า พระคุณ หรือความเชื่อเลย นอกจากนี้พระราชบัญญัติที่ทรงประทานให้บนภูเขาซีนายและถูกยกเป็นอุปไมยในตัวนางฮาการ์นั้นก็ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ คำที่แปลว่า ตรงกับ (ซุสตอยเคะ โอ) มีความหมายว่า ‘คล้ายคลึงกับ’ หรือ ‘สอดคล้องกับ’ อันหลังน่าจะไขความหมายของวลีตรงนี้ ประเด็นของเปาโลก็คือว่า การประทานพระราชบัญญัติบนภูเขาซีนายสอดคล้องกับสภาพฝ่ายวิญญาณของคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสมัยนั้น พวกเขาที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติตอนนั้นตกเป็นทาสฝ่ายวิญญาณเหมือนกับที่นางฮาการ์เป็นทาสี

กท 4:26 **ท**ั้งๆที่ไม่ได้เอ่ยชื่อนางซาราห์ แต่อัครสาวกเปาโลก็พูดถึงนางและพันธสัญญาใหม่โดยตรงแบบอุปไมยอีกครั้ง แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท เป็นมารดาของเราทั้งปวง ท่านหมายถึงกรุงเยรูซาเล็มเมืองสวรรค์ซึ่งพวกเรารับบีก็เห็นตรงกัน เมืองสวรรค์นั้นที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสด็จจากมา คือมารดาฝ่ายวิญญาณของคนทั้งปวงที่อยู่ในพระคริสต์ พันธสัญญาแรกจึงเป็นแบบโลกขณะพันธสัญญาใหม่นี้เป็นแบบสวรรค์ พันธสัญญาแรกเป็นเรื่องเนื้อหนัง (ซึ่งเกี่ยวข้องกับพิธีเข้าสุหน้ตอย่างแน่นอน) ขณะที่พันธสัญญาใหม่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ พันธสัญญาแรกเกิดจากการเป็นทาสขณะที่พันธสัญญาใหม่เกิดจากเสรีภาพในพระคริสต์

กท 4:27 เปาโลจึงยกคำพูดจากอิสยาห์ 54:1 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก' ถึงแม้ว่าบริบทตรงนี้เกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลในแง่ที่มันเป็นคำพยากรณ์ถึงการพิพากษาที่จะมาและการช่วยให้พ้นของพระเจ้า แต่มันก็อ้างอิงถึงนางซาร่าห์และนางฮาการ์อย่างชัดเจน นี่แหละคือประเด็นของเปาโล พระเจ้าทรงอวยพรเชื้อสายแห่งพระสัญญา (บุตรของนางซาร่าห์) มากกว่าเชื้อสายของหญิงทาส (นางฮาการ์) ตั้งเยอะ (นั่นคือพระเจ้าทรงอวยพรอิสอัคมากกว่าอิชมาเอลตั้งเยอะ) ดังนั้น พระองค์ก็จะทรงอวยพรคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์มากกว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติตั้งเยอะ

กท 4:28 การประยุกต์ใช้อุปไมยทั้งหมดอยู่ตรงนี้ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค คนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์ อยู่ใต้พระคุณและถูกไถ่โดยพระโลหิตของพระเมษโปดก (พวกเรา) เป็นลูกหลานฝ่ายวิญญานแห่งพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม ดังนั้นเราจึงเป็นทายาทแห่งพระสัญญานั้น ดังนั้นทำไมถึงอยากกลับไปเป็นทาสของพระราชบัญญัติอีก เรามีสิทธิ์ที่จะได้รับมรดกอย่างเต็มบริบูรณ์ซึ่งจะถูกมอบให้แก่บุตรทั้งหลายของพระเจ้าอยู่แล้ว

กท 4:29 ถึงแม้จะได้รับพระพร แต่เปาโลก็เศร้าใจที่ว่า แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญานฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น ปฐมกาล 21:9 บอกเราว่าอิชมาเอลเยาะเย้ยอิสอัค ประเพณีของพวกยิวเชื่อกันว่าอิชมาเอลยิงธนูใส่อิสอัคด้วยซ้ำตลอดทุกยุคทุกสมัย ชนชาติอาหรับสู้รบกับชนชาติอิสราเอลมาอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้ของเปาโลก็เกือบจะถึงแล้ว

พวกยิวในตอนนั้นเป็นพวกหลักที่ข่มเหงคริสตจักรที่กำลังเติบโต พวกเขาที่พยายามเผยแพร่พระราชบัญญัติ (คือ คนเหล่านั้นที่บังเกิดตามเนื้อหนัง) เป็นศัตรูตัวฉกาจของพวกคริสเตียน

ยุคต้น (คนเหล่านั้นที่บังเกิดตามพระวิญญาณ) เปาโลได้รับความทุกข์อย่างหนักจากน้ำมือของคนเหล่านี้เช่นเดียวกับคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียบางคนที่ไม่ยอมหันเหมาบ้างแล้ว

กท 4:30 ท่านจึงเรียกตัวพระราชบัญญัติมาเป็นพยาน แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร คำพูดที่ยกมานี้มาจาก ปฐมกาล 21:10 ก็ว่า 'จงไล่ทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทไม่ได้' ในข้อนั้นนางซาราห์สั่งอับราฮัมสามีของนางให้ขับไล่นางฮาการ์และบุตรชายของนางออกไปหลังจากเหตุการณ์ที่ อิชมาเอลเยาะเย้ยอิสอัคน้อย ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า เช่นเดียวกับที่อิชมาเอลจะไม่ได้เป็นทายาทร่วมกับอิสอัค คนเหล่านั้นที่พยายามจะบังคับใช้พระราชบัญญัติกับคริสตจักรก็คาดได้เลยว่าจะต้องเจอชะตากรรมแบบเดียวกัน

กท 4:31 ท่านจึงกล่าวสรุปอุปมาอุปไมยนี้ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไท เพราะว่าเราอยู่ในพระคริสต์แล้ว เราจึงไม่ใช่ลูกหลานของนางฮาการ์ (พระราชบัญญัติและการทำให้ตกเป็นทาสของมัน) แต่เป็นลูกหลานของนางซาราห์ (พระคุณ, พระสัญญา และความเชื่อ) เราไม่ได้รอดเพราะการทำดี และเราก็ไม่ได้สูญเสียความรอดของเราไปเพราะล้มเหลวในการรักษาการกระทำดีด้วย

ภาพรวมของกาลาเทีย 5: อัครสาวกเปาโลทำการประยุกต์ใช้สิ่งที่ท่านได้เขียนมาจนถึงตอนนี้ ท่านขอร้องให้พี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียยืนหยัดมั่นคงในเสรีภาพแห่งพระคุณและไม่ยอมจำนนต่อคำสั่งของพวกถือลัทธิยิวที่ให้พวกเขาเข้าสู่หนัด จากนั้นท่านก็พูดถึงใจความหลักที่สำคัญประการที่สองของหนังสือเล่มนี้: การดำเนินในพระวิญญาณซึ่งเป็นกุญแจสู่ชีวิตคริสเตียน ท่านสาธยายเกี่ยวกับการงานหลายอย่างของเนื้อหนังและเปรียบเทียบความต่างของการงานเหล่านี้กับผลของพระวิญญาณ กุญแจสู่ชีวิตคริสเตียนจึงเป็นการดำเนินในพระวิญญาณและไม่พยายามดำเนินชีวิตโดยพระราชบัญญัติหรือผลกลับไปทำตามเนื้อหนังอีก

กท 5:1 จุดสูงสุดของการเสนอคดีของเปาโลได้ถูกกระทำไปแล้วในบทที่แล้วเมื่อท่านเปรียบเทียบความต่างของพระราชบัญญัติกับพระคุณผ่านทางอุปมาของนางฮาการ์และนางซาร่าห์ ใน 4:30 ท่านพูดถึงหญิงที่เป็นไท คือ นางซาร่าห์ และอีกทีในข้อ 31 เมื่อพิจารณาถึงบริบทดังกล่าว บัดนี้เปาโลจึงเปลี่ยนมาพูดถึงการแสดงออกถึงทุกสิ่งที่ท่านได้เสนอไปแล้วบ้าง เพื่อเสรีภาพนั่นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไท เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย คำที่แปลว่า เสรีภาพ (*อะละอะอุเชเรเรีย*) เป็นคำที่แตกออกมาจากคำที่แปลว่า หญิงที่เป็นไท (*อะละอะอุเชรอส*) โดยตรง ประเด็นของเปาโลก็คือว่า ให้พี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียตั้งมั่นอยู่ในเสรีภาพของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณและไม่หันกลับไปหาพันธนาการที่ผูกมัดให้เป็นที่ทาสของพระราชบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิมอีก ศาสนายูดายของพวกเรอรับบีสอนว่ามีบัญญัติ 613 ข้อที่ยิวที่เคร่งครัดต้องถือรักษา บัญญัติเหล่านี้เป็นข้อปลีกย่อยที่แตกออกมาจากโทราห์ของโมเสสอีกที การกลับไปหาพันธนาการดังกล่าวก็คือการกลับไปหาความเป็นทาสซึ่งถูกแสดงภาพเป็นนางฮาการ์และอิชมาเอลในบทที่แล้ว

กท 5:2 คราวนี้ท่านเข้าเรื่องจริงๆ ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสู่หน้ตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย ‘พวกมิชชันนารี’ ที่ถือลัทธิยิวซึ่งมารังควานคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นกาลาเทียกำลังกดดันผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติอย่างหนักให้พวกเขาเข้าสู่หน้ต นี่สื่อว่าหากพวกเขาไม่เข้าสู่หน้ต พวกเขาก็จะสูญเสียความรอดไป เปาโลเสนอประเด็นของท่านตรงๆ หากปล่อยให้คำสอนผิดนี้คงอยู่ต่อไปและสั่งให้คนต่างชาติเข้าสู่หน้ต พระเยซูคริสต์ก็จะไม่มีประโยชน์อะไรในเรื่องฝ่ายวิญญาณเลย หากพวกเขาสามารถรอดได้และยังรอดต่อไปโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ (ซึ่งถูกแสดงภาพเป็นการเข้าสู่หน้ต) พวกเขาก็ไม่ต้องพึ่งพระคริสต์เลย

กท 5:3 นี่คือหลักเหตุผลที่โต้แย้งไม่ได้เลย ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสู่หน้ตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น หากพวกท่านยอมเข้าสู่หน้ตเพื่อเป็นวิธีในการเป็นคนชอบธรรม พวกท่านก็ต้องประพฤติตามให้ได้ทุกข้อ ต้องทำให้ได้หมดทุกข้อหรือไม่ก็ไม่ทำเลย ความรอดเป็นมาโดยพระคุณหรือไม่ก็การทำความคิด ซึ่งใน

กรณีนี้คือ พระราชบัญญัติของโมเสส นอกจากนี้ถ้าพวกเขายอมรับข้อเสนอที่ว่าพวกเขารอดโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ พวกเขาก็ต้องประพฤติตามบัญญัติต่อไปเรื่อยๆเพื่อที่จะรักษาความรอดไว้ นี่เหมือนกับความเชื่อในปัจจุบันที่ว่าความบาปในชีวิตของคริสเตียนจะทำให้เขาสูญเสียความรอดของตนไปได้ การเข้าสู่หน้ตเป็นเพียงยอดของก้อนน้ำแข็งเท่านั้น การยอมเห็นด้วยกับประเด็นนี้ก็เท่ากับเป็นการทำให้ตัวเองตกอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติทุกข้อ

กท 5:4 หากเป็นเช่นนั้นจริง เปาโลก็กล่าวต่อไปว่า **ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย** หากผู้ใดสามารถเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือข้อใดข้อหนึ่งของมัน (เช่น การเข้าสู่หน้ต) เขาจะต้องการพระคริสต์ไปทำไมเล่า ในแบบเดียวกัน หากผู้ใดสามารถรอดได้ (หรือรอดต่อไปได้) โดยการดำเนินชีวิตเป็นคนดี เขาจะมาหาพระคริสต์ทำไม ความผิดพลาดของพี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียก็คือว่า พวกเขา กำลังพยายามที่จะปนพระคริสต์เข้ากับพระราชบัญญัติ ประเด็นของเปาโลนั้นลึกซึ้ง ท่านขอให้พวกเขาขึ้นให้การ: **ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว** ตรงข้ามกับคำกล่าวหาของศาสนศาสตร์สมัยใหม่บางสาย พวกเขาไม่ได้หล่นจากความรอดหรือหล่นจากพระคริสต์เลย แต่พวกเขาหล่นหายไปจาก **หลักการ** แห่งพระคุณต่างหาก พวกถือลัทธิยิวได้นำพวกเขาให้หลงผิดกลับไปหาพระราชบัญญัติอีกที ในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็ได้หันออกไปจากหลักการแห่งพระคุณอันสูงส่ง

กท 5:5 ในฐานะผู้เชื่อ เพราะว่า **โดยพระวิญญูณและความเชื่อ** เราก็รอดอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ ความหมายก็คือสิ่งต่อไปนี้ ความหวังแห่งความชอบธรรมคือ (ก) สวรรค์ และ (ข) พระพรต่างๆซึ่งเป็นผลมาจากความชอบธรรมในระหว่างนี้ ความหวังและเป้าหมายดังกล่าวเป็นมาโดยความเชื่อผ่านทางพระวิญญูณบริสุทธิ์ ตรงนี้มีการเล่นคำนิคหน้อย ในข้อที่แล้ว เปาโลพูดถึงการเป็นคนชอบธรรมในฐานะเป็นแง่มุมหนึ่งของความชอบธรรม คำกริยาที่แปลว่า **เป็นคนชอบธรรม (ดีโคอไอ)** เกี่ยวข้องโดยตรงกับคำนามที่แปลว่า **ความชอบธรรม (ดีโคอชูเน)** ทั้งสองคำมีรากมาจากคำว่า **ดีโคอส** ซึ่งแปลว่า ‘ชอบธรรม’ หรือ ‘ยุติธรรม’

ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่า ความหวังแห่งความชอบธรรม (ความรอด) เป็นมาโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ

กท 5:6 ด้วยเหตุนี้ ในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับพิธีเข้าสุหนัต ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก เพราะว่าการเป็นคนชอบธรรม (ความรอด) เป็นมาโดยความเชื่อ มันจึงไม่ต่างสำหรับพระเจ้าว่าคนๆ นั้นจะเป็นยิวที่เข้าสุหนัตแล้วหรือเป็นคนต่างชาติที่ยังไม่เข้าสุหนัต หรือหากจะกล่าวให้กว้างยิ่งขึ้นก็คือว่า มันไม่ต่างสำหรับพระเจ้าว่าเราพยายามประพฤติตามพระราชบัญญัติแล้วหรือไม่ เราไม่ได้รอดเพราะการประพฤติตามพระราชบัญญัติและเราก็ไม่ได้รอดต่อไปเพราะการทำเช่นนั้นด้วย

สิ่งที่สำคัญสำหรับพระเจ้านั้นคือ “ความเชื่อที่กระทำกิจด้วยความรัก” สิ่งที่ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยคือ (1) ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และ (2) การดำเนินชีวิตหลังจากนั้นในความรัก ท่านจะพูดถึงเรื่องนี้อย่างเต็มที่มากกว่านี้ในข้อ 13-15 ถึงแม้ว่าความเชื่อเป็นหลักการที่เชื่อมเรากับพระเจ้า แต่ความรักก็ควรเป็นสายใยที่ผูกพันระหว่างคนของพระเจ้ากันเองด้วยหลังจากนั้น

กท 5:7 เปาโลจึงดูพี่น้องชาวแคว้นกาลาเทียแบบเบาๆ ท่านวิ่งแข่งคืออยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง เช่นเดียวกับที่ท่านทำหลายครั้งในจดหมายฝากหลายฉบับของท่าน เปาโลเปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนว่าเป็นเหมือนกับการวิ่งแข่งมาราธอนระยะไกล (ดู กาลาเทีย 2:2, 1 โครินธ์ 9:24, 2 ทิโมธี 4:7 และฮีบรู 12:1) พวกเขาได้เริ่มต้นการวิ่งแข่งในชีวิตคริสเตียนมาคืออยู่แล้ว แต่ระหว่างทาง มีบางคนทำให้พวกเขาสะดุดล้มลง พวกเขาไม่เชื่อฟังความจริงอีกต่อไปแล้ว

กท 5:8 นอกจากนี้ การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย คำที่แปลว่า การเกลี้ยกล่อม (*เพะอิสมอเน*) มีความหมายว่า ‘การหักหลัง’ หรือ ‘การชักจูงที่หลอกลวง’ คำนี้มีที่มาจากคำที่แปลว่า เชื่อฟัง ในข้อที่แล้ว (*เพะอิ โธ*) ดังนั้นเปาโลจึงเล่นคำนิพนธ์น้อย ประเด็นที่สำคัญกว่าของท่านก็คือว่า การหลอกลวงนี้ (การที่พวกเขาต้องรักษาพระราช

บัญญัติเพื่อที่จะได้รับความรอดและคงความรอดไว้ต่อไปได้) ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาตั้งแต่แรก กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำสอนนอกรีตนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า

กท 5:9 ท่านจึงยกคำสุภาษิตที่เป็นความจริง **เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน** เราต้องการเชื่อขนมเพียงแค่นิดเดียวเท่านั้นเพื่อทำให้แป้งดิบทั้งก้อนฟูขึ้น ท่านอาจหมายความว่าความสับสนทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจากครูสอนเท็จเพียงแค่นิดเดียวที่ได้ลอบเข้ามาในคริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย ข้อต่อไปสนับสนุนการตีความนี้ เป็นความจริงที่คำสอนผิดเพียงนิดเดียวสามารถทำให้ความเชื่อของคนมากมายเสียได้

กท 5:10 **ทั้งๆที่เกิดความสับสนทั้งสิ้นนี้ แต่เปาโลก็ยังไว้ใจพวกเขาอยู่ ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถ้อยอย่างอื่นเลย** ถึงแม้ว่าก่อนหน้านี้ท่านได้แสดงถึงความสงสัยในตัวพวกเขาอยู่บ้าง (4:11) แต่ตอนนี้ (อาจเพื่อให้กำลังใจพวกเขา) ท่านก็แสดงถึงความมั่นใจว่าพวกเขาจะไม่เชื่อถ้อยใครอื่นเลยนอกจากตัวท่านเอง นอกจากนี้ ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังหมายถึงผู้ที่ป็นหัวโจกที่ก่อให้เกิดความสับสนและความยุ่งยากทั้งหมดนี้ เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่รู้จักคนๆนี้ แต่ท่านก็เตือนว่าคนๆนี้จะต้องเจอกับการพิพากษาอันสมควรกับความผิดของเขา นี่สื่อชัดเจนว่าพวกครูสอนเท็จจะต้องขึ้นให้การต่อพระเจ้าสักวันหนึ่ง ถ้าไม่ใช่ในชีวิตนี้ ก็ต้องเป็นการพิพากษาที่จะเกิดขึ้นตามมาในที่สุด

กท 5:11 จากนั้นเปาโลพูดถึงข้อกล่าวหาอันร้ายกาจที่พวกถือลัทธิยิวบางคนยกขึ้นปรักปรำท่าน **พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า** บางคนกล่าวหาว่าแม้แต่เปาโลก็เทศนาว่าจำเป็นที่ผู้เชื่อต้องเข้าสุหนัต นี่อาจเป็นการบิดเบือนบริบทของการเข้าสุหนัตของทิโมธีตามที่มิบ้นทีกไว้ในกิจการ 16:3 คำตอบของเปาโลสำหรับข้อกล่าวหานี้ก็ชัดเจน หากเป็นเช่นนั้นจริง ทำไมท่านถึงต้องโดนพวกยิวข่มเหงอยู่เล่า คำตอบก็ชัดเจนอยู่แล้ว แน่แน่นอนที่ท่านไม่ได้เทศนาว่าผู้เชื่อจำเป็นต้องเข้าสุหนัต หากท่านเทศนาแบบนั้นจริงๆ **กางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะอาดแล้ว** กางเขนเป็นสิ่งที่สะอาดในความคิด

ของพวกยิวก็ เพราะว่า ที่กางเขนนั้นพระคริสต์ได้ทรงชำระโทษบาปของเราและทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ถ้าเปาโลเทศนาให้คนเข้าสู่หน้ตจริงๆ การประกาศเรื่องกางเขนที่พวกยิวเกลียดก็คงหายวับไปแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่าท่านยังประกาศเรื่องกางเขนต่อไปก็ปฏิเสธข้อกล่าวหาที่ว่าตัวท่านเองก็สนับสนุนให้คนเข้าสู่หน้ตและให้ถือรักษาพระราชบัญญัติ

กท 5:12 เปาโลกล่าวด้วยอาการเหนื่อยหน่ายและถอนใจว่า ข้าพเจ้าอยากให้คุณเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย ความหมายนี้ชัดเจนถึงแม้จะมีการเสียดสีอยู่ด้วยก็ตาม ท่านอยากให้พวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ไปให้พ้นๆเสีย อย่างไรก็ตามเราเห็นชัดเจนถึงการเล่นคำของท่าน พวกถือลัทธิยิวเหล่านี้สนับสนุนให้คนเข้าสู่หน้ต ซึ่งเป็นการตัดหน้ตหุ้มปลายองคชาตออก เปาโลใช้คำสอนของพวกเขาเล่นงานพวกเขาเอง คำที่แปลว่า รบกวน (อานาस्ताตอ โอ) เป็นคำที่น่าสนใจ มันมีความหมายว่า ‘ยุ่ง’ หรือ ‘พลิกคว่ำ’ ความยุ่งยากที่พวกถือลัทธิยิวก่อเป็นคำกล่าวที่น้อยกว่าความเป็นจริงด้วยซ้ำ

กท 5:13 จากตรงนี้เป็นต้นไป เปาโลจะเชื่อมโยงจากเรื่องของหลักคำสอนที่ท่านนำเสนอมาถึงตอนนี้ไปยังการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน เมื่อพิจารณาถึงข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในคริสตจักรหลายแห่งในแคว้นกาลาเทีย เห็นได้ชัดว่าเกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวกและการโต้เถียงกันอย่างรุนแรง

วกกลับมาพูดถึงหลักการเรื่องเสรีภาพในพระคริสต์ เปาโลตักเตือนพวกเขาว่า พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ปัญหาก็คือว่า บางคนได้ใช้หลักการเรื่องเสรีภาพของคริสเตียนในทางที่ผิดและใช้มันเป็นช่องทางที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ ดังที่ข้อพระคัมภีร์จะเปิดเผยให้เห็น ช่องทางดังกล่าวได้สำแดงตัวออกมาเป็นความแตกแยกแบบถือพวกถือคณะอันขมขื่นท่ามกลางพวกเขา ทางออกของปัญหานี้มันง่ายนิดเดียว แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด คำกล่าวนี้ลึกซึ้งจริงๆ เราไม่เพียงควรรักซึ่งกันและกันเท่านั้น แต่เราควรรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยน้ำใจแบบเดียวกันด้วย

กท 5:14 เปาโลจึงยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' สำหรับคนเหล่านั้นที่เกิดความสับสนเพราะการลอบเข้ามาของพวกถือลัทธิยิว เปาโลยกคำพูดจากเลวีนิติ 19:18 การรักผู้อื่นอย่างที่เราควรรักเหนือกว่าพระราชบัญญัติทั้งสิ้น ถ้าเรารักพระเจ้าอย่างที่เราควรรัก เราก็จะไม่มีวันทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเรารักเพื่อนบ้านอย่างที่เราควรรัก เราก็จะไม่ทำบาปต่อเขาเช่นกัน นอกจากนี้ท่านพูดถึงปัญหาในทางปฏิบัติของคริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทียด้วย การโต้เถียงกันด้วยเรื่องคำสอนที่ถูกต้องได้กลายเป็นความบาดหมางอย่างรุนแรง พวกเขาจำเป็นต้องมีคำสอนที่ถูกต้อง แต่พวกเขาก็ควรทำเช่นนั้นด้วยใจที่กอปรด้วยความรัก นี่แหละคือการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จและทำให้ความขัดแย้งระหว่างพวกเขาคลี่คลายลงได้

กท 5:15 ท่านจึงเตือนว่า แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป ดังที่ท่านจะขยายความต่อไปในไม่ช้า ปัญหาไม่ใช่แค่เรื่องคำสอนผิดเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องการทำตามเนื้อหนังอย่างหน้าไม่อายอีกด้วย เพราะการโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนในเรื่องหลักคำสอน พวกเขาได้กัดกินกันและกันเหมือนกับสุนัขที่กัดกัน นี่จึงนำเปาโลไปสู่ประเด็นหลักอันที่สองของจดหมายฝากฉบับนี้ และนั่นก็คือการดำเนินชีวิตตามพระวิญญูณมากกว่าที่จะดำเนินตามเนื้อหนัง เราไม่ได้รอดโดยเนื้อหนัง (การเข้าสู่หนัดและการรักษาพระราชบัญญัติต่างๆ) และเราไม่ควรดำเนินชีวิตคริสเตียนตามเนื้อหนังด้วย

กท 5:16 ท่านจึงพูดถึงประเด็นหลักที่สองของจดหมายฝากฉบับนี้ แต่ข้าพเจ้าขอบอก ว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง ประเด็นที่ต้องมีการตีความอยู่ตรงนี้ พระวิญญูณในที่นี้ย่อมหมายถึงพระวิญญูณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตามในต้นฉบับภาษากรีกคำว่าพระวิญญูณนี้อาจหมายถึง 'วิญญูณ' ก็ได้ (เกี่ยวกับตัวอักษรใหญ่เล็กในภาษาอังกฤษ คือ ในฉบับคิงเจมส์เป็นตัวใหญ่แต่ในภาษากรีกเป็นตัวเล็ก)

มีคนตีความข้อนี้สองแบบ ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่า เราต้องดำเนินในพระวิญญูณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เกิดคำถามขึ้นมาว่า แล้วเราจะดำเนินในพระวิญญูณบริสุทธิ์อย่างไรละ บริบทที่

ตามมาดูเหมือนจะเปรียบเทียบความต่างของ*ธรรมชาติใหม่*กับ*ธรรมชาติเก่า*มากกว่า นี่เป็นรูปแบบที่เปาโลใช้ในจดหมายฝากหลายฉบับของท่าน (โรม 7:15-25, 1 โครินธ์ 3:1-4, เอเฟซัส 4:22-24 และ โคโลสี 3:5-15) ดูเหมือนจะไม่เข้ากันที่เราจะเปรียบเทียบความต่างระหว่างพระวิญญูณบริสุทธิ์กับเนื้อหนัง อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนจะเข้ากันได้เป็นอย่างดีที่เราจะเปรียบเทียบความต่างระหว่าง*ธรรมชาติเก่า*กับ*ธรรมชาติใหม่* ดังนั้นผู้เขียนจึงคิดว่า คำว่า ‘วิญญูณ’ ที่เปาโลใช้ในครึ่งหลังของกาลาเทีย 5 หมายถึง *ธรรมชาติใหม่ฝ่ายวิญญูณ*ของเรา ไม่ว่าจะยัง*ธรรมชาติใหม่*นั้นก็ถูกสร้างขึ้นแล้วโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ใน ทั้งสองอย่างจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด

เมื่อได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว เปาโลก็สอนสิ่งที่ลึกซึ้ง หากเราจะดำเนินชีวิตแต่ละวันตาม*ธรรมชาติใหม่* เราก็จะไม่ดำเนินตาม*ธรรมชาติเก่า* นั่นคือ เนื้อหนัง ความบาปทุกอย่างในชีวิตคริสเตียนเกิดขึ้นจากเนื้อหนัง หากเราจัดระเบียบชีวิตตัวเองจนเราดำเนินตาม*ธรรมชาติใหม่* (จิตวิญญูณ) ได้ โดยพึ่งพาพระวิญญูณบริสุทธิ์ เราก็จะมีชัยชนะเหนือความบาป นี่คือนิ่งในเคล็ดลับของชีวิตคริสเตียน

กท 5:17 แม้กระนั้น มีการต่อสู้อย่างต่อเนื่องระหว่าง*ธรรมชาติเก่า*ที่บาปหนาซึ่งเราเกิดมาพร้อมกับมันและ*ธรรมชาติใหม่*ซึ่งถูกสร้างขึ้นในความชอบธรรมเมื่อเราบังเกิดใหม่ ด้วยเหตุนี้ ความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญูณ และพระวิญญูณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ เช่นเดียวกับในโรม 7:15-25 มีการต่อสู้อย่างต่อเนื่องระหว่าง*ธรรมชาติเก่า*ที่เห็นแก่ตัวและเสื่อมทราบกับ*ธรรมชาติใหม่*ที่บริสุทธิ์ (จิตวิญญูณ) ทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูคู่อาฆาตภายในตัวเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหนังจะขัดขวางเรามิให้ทำสิ่งที่เราควรทำ ในทางกลับกัน *ธรรมชาติใหม่* (จิตวิญญูณ) จะขัดขวางมิให้เราทำสิ่งที่เราอยากทำ กฎเกณฑ์คือการดำเนินตามจิตวิญญูณ สิ่งนี้สำเร็จได้โดยการอ่านพระวจนะของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง การยอมจำนนต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ การตรึงเนื้อหนังที่กางเขน และความมุ่งมั่นที่จะดำเนินตาม*ธรรมชาติใหม่*

กท 5:18 เปาโลย้อนกลับมาพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับหลักคำสอนอีกครั้ง โดยผสมผสานหลักการและการปฏิบัติเข้าด้วยกัน **แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ** เมื่อเราถูกนำพาโดยธรรมชาติใหม่ซึ่งอยู่ใน ('ธรรมชาติใหม่ฝ่ายวิญญาณ' ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) เราก็จะไม่หลงฝ่าฝืนพระราชบัญญัติ การดำเนินชีวิตตามธรรมชาติใหม่จึงนำมาซึ่งชัยชนะเหนือความบาปและการทำตามเนื้อหนังและการยึดติดของเนื้อหนังกับพระราชบัญญัติ เราจึงไม่อยู่ใต้การพิพากษาของพระราชบัญญัติ อีกครั้งที่กุญแจที่ไขสู่ชีวิตคริสเตียนอยู่ตรงนี้รวมถึงแก่นแท้ของพระคุณด้วย ธรรมชาติใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นตอนที่เรายังบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงเป็นทางแก้ปัญหากับพระราชบัญญัติเท่านั้น แต่ยังเป็นกุญแจที่ไขสู่ชัยชนะในการดำเนินชีวิตคริสเตียนแต่ละวันด้วย

กท 5:19 เกรงว่าจะมีใครสงสัยเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของเนื้อหนัง (ธรรมชาติเก่าที่บาปหนาของเรา) อัครสาวกเปาโลจึงให้รายการซึ่งบอกถึงการทำงานของมัน นำสังเกตว่า (1) ท่านเรียกสิ่งเหล่านี้ว่าเป็น*การงาน* มีความเชื่อมโยงซึ่งถูกค้นบางอย่างกับเรื่องพระราชบัญญัติและ*การงาน*ต่างๆของมัน ทั้งสองอย่างเกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง (2) รายการนี้บอกถึง*การงาน*ทั่วไปไม่ใช่*การงาน*ทั้งหมด (3) ถึงแม้ว่าความบาปทางเพศในแบบต่างๆถูกเข้าใจอยู่แล้วว่าเป็น*การงาน*ของเนื้อหนัง แต่สิ่งที่ไม่ปรากฏชัดเท่าใดนักก็คือความร้ายกาจที่ผู้คนกระทำต่อกัน ความบาปเหล่านี้พบดกคึกยิ่งกว่าการทำผิดศีลธรรมทางเพศเสียอีก ความบาปเหล่านี้เป็นสิ่งที่เปาโลเรียกในภายหลังว่า มลทินของจิตวิญญาณใน 2 โครินธ์ 7:1 ตรงนี้เราเห็นถึงความบาปสิบเจ็ดอย่าง ความบาปทั้งหมดนี้เป็นของธรรมชาติเก่า คือ เนื้อหนัง นอกจากนี้ความบาปทั้งหมดก็มีรากอยู่ใน*ตัวตนของเรา*ด้วย ให้เราพิจารณาความบาปแต่ละอย่างกัน

ท่านเริ่มต้นโดยการพูดถึง*การงาน*ต่างๆของเนื้อหนัง แล้ว*การงาน*ของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือ*การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก* ความหมายก็คือ *การงาน*เหล่านี้เป็นสิ่งที่ปรากฏชัดเจน

(1) **การเล่นชู้** คือการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างคนที่แต่งงานแล้วกับอีกคนซึ่งไม่ใช่สามีหรือภรรยาของตน (2) **การล่วงประเวณี**: คำที่แปลเช่นนั้น (*พอร์เนะเอีย*) หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ถูกต้องในทุกรูปแบบ (ซึ่งรวมถึงการรักร่วมเพศด้วย) แต่มักหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน นั่นคือ คนที่มาอยู่ด้วยกันหรือหลับนอนด้วยกันก่อนแต่งงาน (3) **การโศโครก**: คำที่แปลเช่นนั้น (*อาคาธารเซีย*) หมายถึง ความไม่บริสุทธิ์ในด้านศีลธรรมโดยทั่วไป: ตลกหยาบ โหลน, หนังสือที่มีเนื้อหาหยาบโหลน, ความคิดสกปรก มันเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรมทุกอย่าง เช่น การรักร่วมเพศ, การร่วมเพศกับสัตว์ และการร่วมเพศกับคนที่เป็ญญาติพี่น้องตนเอง (4) **การลามก**: คำที่แปลเช่นนั้น (*อาเช็ลกะเอีย*) มักเชื่อมโยงกับสิ่งที่จับต้องไม่ได้มากกว่าสิ่งที่จับต้องได้ มันคือความคิดที่สกปรกและเปี่ยมด้วยตัณหา, ตัณหาที่ไม่ถูกควบคุมไว้ และการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่บริสุทธิ์ การงานของเนื้อหนังทั้งสี่อย่างอันสกปรกเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศทั้งสิ้น พวกมันคือแก่นแท้ของการผิดศีลธรรม ถึงแม้ว่าพวกมันจะนำความสุขแก่ชั่วขณะมาให้ แต่สุดท้ายแล้วพวกมันก็นำความยุ่งยากมาให้

กท 5:20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทู่เมียงกัน การใฝ่สูง การแตกหักกัน (5) **การนับถือรูปเคารพ**: นี้หมายถึงอะไรก็ตามที่มาคั่นกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นรูปเคารพที่จับต้องได้หรือสิ่งต่างๆที่จับซ่อนในชีวิตที่เราให้ความสำคัญมากกว่าพระเจ้า (6) **การนับถือพอมดมอผี**: คำที่แปลเช่นนั้น (*ฟารมาคะเอีย*) หมายถึงการเล่นของหรือการใช้ไสยศาสตร์ ใดๆก็ตาม มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *pharmacy* (เภสัชกรรม) ใน โลกสมัยโบราณ ยาเสพติดหรือยาที่ทำให้เกิดอาการประสาทหลอนถูกใช้บ่อยๆเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการทำคุณไสยและการเล่นของ

คราวนี้เปาโลเปลี่ยนจากการทำงานของเนื้อหนังที่ชัดเจนกว่าไปสู่การงานที่จับซ่อนกว่าบ้าง (7) **การเป็นศัตรูกัน**: รากคำของคำที่แปลเช่นนั้น (*เฮ็คธา*) คือ ความเป็นปฏิปักษ์ต่อกันและกัน สิ่งนี้กลายเป็นความบาปที่ปรากฏชัดเจนยิ่งกว่าความบาปต่างๆที่เอ๋ยไปแล้วทันที (8) **การวิวาทกัน**: คำที่แปลเช่นนั้น (*เอะริส*) หมายถึงการทะเลาะเบาะแว้งกันหรือการก่อให้เกิดการ

ทะเลาะวิวาท การแสดงออกของความบาปชนิดนี้คือการชอบโต้เถียงหรือการชอบหาเรื่อง (9) **การริษยากัน:** คำที่แปลเช่นนั้น (*เซลอส*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *zealous* และ *jealous* อย่างไรก็ตามความหมายของคำนี้ในภาษากรีกมีลักษณะเป็นแง่ลบมากกว่า ความหมายก็คือ การอิจฉา ริษยา และมีใจขมขื่น บางทีความหมายที่สำคัญกว่าคือ การมีใจขมขื่นต่อกันและกัน (10) **การโกรธกัน:** คำที่แปลเช่นนั้น (*ฐมอส*) หมายถึงการมีอารมณ์เสีย หรือความโกรธที่พุ่งขึ้นมา (11) **การทู่มเถียงกัน:** คำๆนี้ (*เอะริเซเอีย*) หมายถึง การโต้เถียงกัน มันมีความหมายตรงตัวว่า ความร้ายกาจในการหาเสียงทางการเมืองและวิธีสทปรกต่างๆของมัน อย่างไรก็ตาม ความหมายโดยทั่วไปคือ ใจที่ร้ายกาจ (12) **การไฝสูง:** ถึงแม้ว่าเราอาจคิดว่าคำนี้เกี่ยวข้องกับกรก่อการกบฏ หรือการก่ออาชญากรรมต่อรัฐ แต่คำๆนี้มีความหมายกว้างกว่านั้น คำที่แปลเช่นนั้น (*ดิกอสตาเซีย*) มีความหมายตรงตัวว่า การสร้างความแตกแยกหรือการไม่ลงรอยกัน แน่แน่นอนที่นี้เป็นส่วนหนึ่งของปัญหาที่เกิดขึ้นในคริสตจักรบางแห่งในแคว้นกาลาเทีย (13) **การแตกก๊กกัน:** บางคนคิดว่าเปาโลกำลังหมายถึง ความผิดพลาดในด้านหลักคำสอน ถึงแม้ว่าคำภาษาอังกฤษ (*heresy*) ได้กลายมามีความหมายเช่นนั้น แต่คำภาษากรีก (*ไฮเรซีส*) มีความหมายกว้างกว่านั้น มันมีความหมายว่า การถือความเห็นของตนเป็นใหญ่, ความดื้อดึง หรือหัวแข็ง มันเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความเย่อหยิ่ง

การทำงานของเนื้อหนังทั้งหกประการนี้เป็นรากเหง้าของปัญหาชีวิตสมรสมากมายรวมถึงปัญหาในคริสตจักรด้วย การงานเหล่านี้ก็เหมือนกับความบาปทางเพศที่ได้กล่าวไปแล้ว เป็นความบาปที่เน้นตัวเองเป็นหลักและแสดงถึงความเห็นแก่ตัว ตัวเราเองเป็นรากเหง้าของเนื้อหนัง แน่แน่นอนที่ความบาปเหล่านี้แพร่หลายในหมู่คริสเตียนมากกว่าความบาปทางเพศที่ได้บรรยายไปแล้วด้านบน

กท 5:21 การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และกา
รอื่นๆในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับ
ที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

(14) การอิจฉากัน: ความหมายของคำๆนี้ในภาษากรีกเหมือนกับในภาษาอังกฤษ (15) การฆาตกรรม: คำๆนี้ไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่มเติม (16) การเมาเหล้า: คำที่แปลเช่นนั้น (เมะเช) อาจมีความหมายว่า อาการมึนเมาทุกๆไปก็ได้ สำหรับคนเหล่านั้นที่ยอมรับการดื่มเพื่อเข้าสังคม สำหรับคริสเตียน อาการมึนเมาไม่ว่าจะมากหรือน้อยขนาดไหนก็ตามถูกเรียกว่า การงานของเนื้อหนังในที่นี้ (17) การเล่นเป็นพาลเกร: คำที่แปลเช่นนั้น (โคมอส) มีความหมายว่า การเลี้ยงเอ็กเกริกหรือการสำมะเลเทเมา มันหมายถึง ความบันเทิง และการเลี้ยงสนุกสนานที่แพร่หลายในหมู่ชาวโลกสมัยนี้

อัครสาวกเปาโลปิดท้ายรายการที่โสมมนี้เกี่ยวกับเนื้อหนังด้วยคำเตือนที่ทำให้ตาสว่าง “และการอื่นๆในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน เหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” ญูเจที่ช่วยให้เราเข้าใจคำพูดนี้ถูกพบในคำที่แปลว่า **รับ...เป็นมรดก (คเลรอนอเมะ โอ)** ความหมายก็คือการรับมรดก เปาโล *ไม่ได้* กำลังพูดว่า คริสเตียนที่ทำความบาปอันใดอันหนึ่งในความบาปทั้งสิบเจ็ดอย่างนี้ (ก) ไม่รอด หรือ (ข) จะสูญเสียความรอดของตนไป สิ่งที่ท่านกำลังกล่าวก็คือว่า ความบาปในชีวิตของคริสเตียนอาจทำให้เราสูญเสียมรดกบางอย่างในสวรรค์ที่เรา น่าจะได้รับไปเสีย

พระคัมภีร์ใหม่กล่าวชัดเจนถึงบาปหนึ่งและมรดกในสวรรค์ ประเด็นของเปาโลก็คือว่า ความบาปของเนื้อหนังอาจทำให้เราอดได้บาปหนึ่งดังกล่าว การดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังจะทำให้เราสูญเสียบาปหนึ่งที่เราควรจะได้ในสง่าราศีไป บางคนรีบด่วนสรุปว่าคนที่มีความผิดในเรื่องความบาปที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้คงไม่รอดแน่ๆหรือไม่ก็จะสูญเสียความรอดของตนไป

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่ารายการเดียวกันนี้ยังรวมถึงความบาปอื่นๆด้วยเช่น การขี้โมโห, ความคือดิ่ง และความอิจฉา ทั้งหมดนี้รวมเป็นก้อนเดียวกัน เนื้อหนังและการงานต่างๆของมันน่าเกลียดจริงๆ การงานเหล่านี้จะไม่เพียงทำลายความสงบของชีวิตคริสเตียนเท่านั้น แต่ ยังจะทำให้มรดกในอาณาจักรของพระเจ้าที่จะมาตกอยู่ในภาวะเสี่ยงด้วย

กท 5:22-23 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ 23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย

ในทางตรงกันข้าม อัครสาวกเปาโลเปรียบเทียบความแตกต่างอันชัดเจนระหว่างผลอันดีงามของธรรมชาติใหม่ (จิตวิญญาณซึ่งถูกสร้างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ภายใน) ขณะที่ความบาปของเนื้อหนังถูกเรียกว่า *การงาน* ผลลัพธ์ที่ตามมาของการดำเนินชีวิตตามธรรมชาติใหม่ก็ถูกเรียกว่า *ผล* มันเป็นอะไรที่เติบโตขณะที่ธรรมชาติใหม่ก่อตัวขึ้น นอกจากนี้ผลของพระวิญญาณก็ถูกเรียกในรูปเอกพจน์ไม่ใช่พหูพจน์ มันอาจเปรียบได้กับพวงผลไม้ที่หวานอร่อยซึ่งเติบโตมาด้วยกัน (บางคนก็เปรียบว่ามันเป็นเหมือนกับผลไม้แสนอร่อยหลากหลายแบบซึ่งโตบนต้นไม้แห่งชีวิตคริสเตียน อย่างไรก็ตาม การที่เปาโลใช้คำนี้ในรูปเอกพจน์ก็ขัดแย้งกับการตีความดังกล่าวและสอดคล้องกับเรื่องผลไม้พวงหนึ่งมากกว่า) สิ่งต่อไปนี้ถูกรวมอยู่ในพวงผลไม้ฝ่ายวิญญาณแสนอร่อยนี้

(1) **ความรัก:** คำที่แปลเช่นนี้คือ *อากาเป* และหมายถึงความรักฝ่ายวิญญาณในรูปแบบที่สูงที่สุดซึ่งไม่เห็นแก่ตัว มันคือการเสียสละตนเองเพื่อคนอื่น นี่ตรงข้ามกับการงานทั้งหมดของเนื้อหนังซึ่งมีลักษณะที่เห็นแก่ตัว (2) **ความปลาบปลื้มใจ:** คำที่แปลเช่นนี้ (*คารา*) หมายถึงความชื่นชมยินดีที่มีอยู่เงียบๆ ลึกลับภายใน มันเป็นเหมือนกับน้ำเย็นที่นิ่งสงบของบ่อน้ำลึกมากกว่าน้ำที่พุ่งเป็นฟองปุดๆ ของห้วยตื้นๆ (3) **สันติสุข:** คำที่แปลเช่นนี้ (*เอะอิเรเน*) หมายถึงความนิ่งสงบของจิตวิญญาณ ซึ่งมีอำนาจควบคุมความกระวนกระวายใจ, ความโกรธ และความอยาก มันเป็นสิ่งที่มีมาก่อนความสุข

(4) **ความอดกลั้นใจ:** คำที่แปลเช่นนี้ (*มาครอธูเมีย*) หมายถึงความอดทน, การหักห้ามใจ และความช้าในการแก้แค้น (5) **ความปรานี:** คำที่แปลเช่นนี้ (*เครสโตเตส*) มีความหมายในแง่บวกที่กินความกว้างขวาง ในแง่หนึ่งมันอาจหมายถึงความสุจริตใจและความดีงามด้านศีลธรรม และในอีกแง่หนึ่งมันอาจหมายถึงการมีใจอ่อนโยนและความเมตตากรุณา ความหมายแบบหลัง

น่าจะตรงกับตรงนี้มากกว่า (6) **ความดี**: คำที่แปลเช่นนั้น (*อาคาโรซุเน*) คือแก่นแท้ของความดีงามและความชอบธรรม มันหมายถึงคนที่ดีในความหมายสูงสุดของคำๆนี้ มีอุปนิสัยไม่ก็อย่างที่สูงส่งไปว่าการถูกเรียกว่า ‘ดี’ ตามความหมายนี้

(7) **ความเชื่อ**: คำที่แปลเช่นนั้น (*พิสตีส*) เป็นคำที่มักหมายถึงความเชื่อ แต่ตรงนี้อาจมีความหมายว่า ‘ความสัตย์ซื่อ’ ด้วยก็ได้ ความหมายน่าจะใช่การแสดงออกมาของความเชื่อมากกว่าจะเป็นแค่หลักการของความเชื่อ (8) **ความสุภาพอ่อนน้อม**: นี่เป็นคำที่ถูกเข้าใจผิดมากที่สุดคำหนึ่งในพระคัมภีร์ คำที่แปลเช่นนั้น (*พราวอเทส*) มีความหมายตรงตัวว่าสงบ ใจเย็น และไม่หวั่นไหวง่ายๆ มันบ่งบอกถึงการมีวินัยในการแสดงอารมณ์ มันจึงก่อให้เกิดการมีกิริยาสุภาพและใจเย็น อย่างไรก็ตาม ใจความสำคัญก็คือ การรู้จักควบคุมอารมณ์และทัศนคติของตนมากกว่าที่จะเป็นความสงบเสงี่ยมซึ่งเป็นผลที่ตามมา

(9) **การรู้จักบังคับตน**: คำสุดท้ายนี้แปลมาจากคำกรีก (*เฮ็กคราเทเฮีย*) และหมายถึงการมีวินัยในตนเองในทุกด้านของชีวิต กล่าวในแง่ปรัชญาแล้ว การมีวินัยในตนเองเป็นผลที่แตกออกมาจากหลักการเรื่องความชอบธรรม นั่นคือ การบังคับตัวเองให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง

พวงผลของจิตวิญญาณทั้งเก้าประการนี้ ก็เหมือนการทำงานของเนื้อหนัง คือเป็นสิ่งที่เราพบเห็นเป็นปกติ แน่แน่นอนที่เราสามารถใส่คุณธรรมอื่นๆเข้าไปในรายการนี้ได้ อีก ดู เอเฟซัส 5:9 อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์ของเปาโลก็คือ การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างธรรมชาติเก่าที่น่าเกลียดกับธรรมชาติใหม่ที่ดีงามและมีค่า ยิ่ง เป็นความจริงที่เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย ไม่มีผู้ครอบครอง รัฐบาล หรือพระราชบัญญัติของโมเสสที่กล่าวว่าคุณธรรมเหล่านี้เป็นสิ่งที่ผิดเลย

กท 5:24 ขณะที่ท่านกำลังจะปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ เปาโลก็พูดถึงการปฏิบัติที่แสดงออกถึงผลที่ว่านี้ ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้อาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว มีหลายคำที่ช่วยให้เราเห็นอะไรหลายอย่าง คำกริยาที่แปลว่า **ได้...ตรึงไว้แล้ว** (*สแตรอไอ*) อยู่ในรูปปัจจุบัน ประธานเป็นผู้กระทำ และไม่ได้อยู่ในกาล

สมบุรณ์ ประธานเป็นผู้ถูกกระทำเหมือนอย่างทีฉบับแปลภาษาอังกฤษคือ คำที่แปลว่า ความ
อยาก (พาธะมา) หมายถึง ‘ความรู้สึกต่างๆ’ ของเรา แน่อนที่คำที่แปลว่า ราคะตัณหา (อะพิฐ
เมีย) เป็นคำพื้นฐานที่หมายถึง ‘ความอยาก’, ‘ความชอบ’ และ ‘ความปรารถนา’ ต่างๆของ
ธรรมชาติเก่า ประโยคนี้จึงแปลใหม่ได้ว่า ‘และคนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์ก็ตริ่งเนื้อหน่ง
พร้อมกับความรู้สึกและความอยากต่างๆของมัน’ ผลที่ตามมาของการทำเช่นนี้ก็คือซึ่งจริงๆ

ในฐานะคริสเตียน เราต้องตริ่งเนื้อหน่งของเราให้บ่อยเท่าที่จำเป็น เราควรเข้าใจว่า
ธรรมชาติเก่าของเราทำงานบนเกณฑ์ของสิ่งที่มันรู้สึกหรือสิ่งที่มันอยาก มีการตัดสินใจก็อย่าง
ในชีวิตที่เราอิงกับเกณฑ์นี้ ในทางกลับกัน ธรรมชาติใหม่ทำงานบนเกณฑ์ของความชอบธรรม
และความบริสุทธิ์ (เอเฟซัส 4:24) นั่นคือ มันทำการตัดสินใจโดยอิงตามสิ่งที่ถูกต้องหรือที่พอ
พระทัยพระเจ้า ช่างเป็นความแตกต่างจริงๆ!

เนื้อหน่งวังปล่านทำตามทีมันรู้สึกอยากทำ และก่อให้เกิดการงานของเนื้อหน่งที่นำ
เกลียด ส่วนธรรมชาติใหม่ฝ่ายวิญญาณตัดสินใจโดยอิงตามความชอบธรรมและความบริสุทธิ์
และก่อให้เกิดผลอันหอมหวานของจิตวิญญาณ ญูแจสำคัญคือ การตริ่งเนื้อหน่งเพื่อที่เราจะ
ดำเนินตามจิตวิญญาณได้ มันคือการตัดสินใจที่จะ ไม่ใช่ชีวิตตามความรู้สึกหรือความอยากต่างๆ
ญูแจที่ไขสู่ชีวิตคริสเตียนอยู่ตรงนี้เอง

กท 5:25 วกกลับมาพูดถึงความขัดแย้งและการทะเลาะวิวาทในคริสตจักรต่างๆ
ของแคว้นกาลาเทีย เปาโลตักเตือนว่า ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระ
วิญญาณด้วย ความหมายนั้นชัดเจน ถ้าเรามีชีวิตอยู่ในธรรมชาติใหม่แล้ว ก็จงดำเนินชีวิตใน
ธรรมชาติใหม่นั้น มันเหมือนเสื้อที่กำลังแขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแห่งหัวใจของเรา จงหยิบมันมา
สวมและดำเนินชีวิตในธรรมชาติใหม่นั้นเสีย

กท 5:26 ประเด็นนี้ถูกประยุกต์ใช้กับความแตกแยกซึ่งได้เกิดขึ้นในคริสตจักรทั้ง
หลายแห่งแคว้นกาลาเทียเกี่ยวกับการถกเถียงกันด้วยเรื่องศาสนายูดาย เราอย่าถือตัว อย่ายั่วโทษะ

กัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย เพราะความแตกแยกด้วยเรื่องหลักคำสอน การทำตามเนื้อหนังจึงแพร่กระจายพร้อมกับความเย่อหยิ่ง ความดี้อริ้น และการขู่ขั่งกันและกัน

ประเด็นของเปาโลก็คือ จงตรึงสิ่งต่างๆเหล่านี้เสีย เห็นได้ชัดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นมาจากเนื้อหนัง คนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายที่กำลังได้แต้มต่อในการโต้เถียงกันนี้อาจถูกทดลองให้เกิดความหยิ่งจองหอง ส่วนคนที่กำลังอยู่ฝ่ายที่กำลังเสียคะแนนก็อาจถูกลงใจให้เกิดความรู้สึกขมขื่น เห็นได้ชัดว่าโอกาสที่ต่างฝ่ายจะขู่ขั่งกันและกันนั้นเยอะจริงๆ เปาโลจึงหนุนใจพวกเขาให้อาการงานเหล่านี้ไปให้พ้นๆและตรึงมันเสียที่กางเขน

ภาพรวมของกาลาเทีย 6: บทสุดท้ายนี้เปลี่ยนจากคำสั่งในทางปฏิบัติในบทที่แล้วมาเป็นแง่มุมมองต่างๆที่เกี่ยวข้องกันของการดำเนินชีวิตคริสเตียน มันจึงนำเสนอความเห็นที่ท้าทายของเปาโล

กท 6:1 หลังจากได้นำเสนอหลักการเกี่ยวกับการดำเนินตามพระวิญญาณแทนที่จะสนองตัณหาของเนื้อหนังในบทที่แล้ว อัครสาวกเปาโลก็เปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องในทางปฏิบัติมากขึ้น ท่านได้บอกเป็นนัยไปแล้วถึงความขัดแย้งในหมู่พี่น้องชาวแคว้นกาลาเทีย ซึ่งอาจโต้เถียงกันด้วยเรื่องหลักคำสอน ในการกล่าวถึงการงานทั่วไปของเนื้อหนัง ท่านได้เน้นย้ำความบาปต่างๆที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณมากกว่า เช่น ความขมขื่น, การโต้เถียงกัน, ความโกรธ, ความดี้อริ้น และความเกลียดชัง

เมื่อถึงความคิดที่น่าเกลียดเหล่านั้นไว้ข้างหลัง เปาโลจึงตักเตือนพวกเขาว่า พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบร่ำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ ความผิดบาปที่ถูกพูดถึงนี้อาจไม่ใช่แค่เรื่องหลักคำสอนเท่านั้น แต่อาจเป็นความขมขื่นที่เกิดขึ้นเพราะเรื่องนี้ด้วย คำที่แปลว่า ความผิดบาป (พาร์พโตมา) มีความหมายว่า ‘การล่วงละเมิด’, ‘ความบาป’, ‘การกระทำผิด’ หรือ ‘การกระทำที่ไม่ดี’

เมื่อพี่น้องตกอยู่ในความบาปดังกล่าว พี่น้องที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็มีหน้าที่ในการช่วยพวกเขาให้ตั้งตัวใหม่ นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เปาโลใช้คำว่า *ฝ่ายพระวิญญาณ* ท่านย่อมกำลังหมายถึงคนเหล่านั้นที่ดำเนินตามจิตวิญญาณดังที่ได้บรรยายไปแล้ว คนที่ถูกครอบงำอยู่ในความผิดบาปกำลังดำเนินตามเนื้อหนังอย่างเห็นได้ชัด

หน้าที่ของคริสเตียนคือ การไม่ประณามหรือวิพากษ์วิจารณ์พี่น้องที่หลงผิด แต่เป็นการช่วยให้เขากลับตั้งตัวใหม่ (คำนี้อยู่ในรูปคำสั่ง “จงช่วยผู้นั้น... ให้เขากลับตั้งตัวใหม่”) นอกจากนี้เรายังถูกสั่งให้ทำเช่นนั้น “ด้วยใจอ่อนสุภาพ” ด้วย คำที่แปลว่า *ใจอ่อนสุภาพ (พราออสเทส)* เป็นคำที่มักถูกเข้าใจผิดบ่อยๆ คำนี้ถูกเข้าใจว่าหมายถึง ความเหนียมอายหรือความถ่อมใจ แต่คำนี้หมายถึง การโต้ตอบอย่างสุขุม โดยมีวินัยในการแสดงอารมณ์มากกว่า ในทางปฏิบัติก็คือ การควบคุมลิ้นของเรา ทัศนคติของเรา หรือปฏิกริยาของเรา โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย เมื่อพิจารณาถึงรูปแบบต่างๆของการทำตามเนื้อหนังซึ่งได้สาธยายไปแล้วในบทก่อน (การควบคุมอารมณ์ไม่อยู่, ความขมขื่น, การชอบโต้เถียง ฯลฯ) เปาโลก็เตือนพวกเขาเกรงว่า ‘คนที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ’ อาจตกอยู่ในความบาปแบบเดียวกันได้

กท 6:2 คราวนี้เปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงคำสั่งอีกเรื่อง **จงช่วยรับภาระของกันและกัน** ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ เราถูกกำชับให้ร่วมแบ่งเบาภาระของพี่น้องคนอื่นๆ: ร้องไห้เมื่อพวกเขาร้องไห้และชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาชื่นชมยินดี (โรม 12:15) พระราชบัญญัติของพระคริสต์ที่ถูกพูดถึงนี้น่าจะถูกพบใน 5:14 “ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสถึงแก่นแท้ของเรื่องนี้หลายครั้งด้วยกัน ดู ยอห์น 13:34-35, ยอห์น 15:12,17 ความรักแบบ *อากาเป* ดังกล่าวจะเอาชนะการทะเลาะวิวาทตามเนื้อหนังได้

กท 6:3 เปาโลจึงพูดถึงปัญหาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกัน โดยตรง นั่นคือ ความเย่อหยิ่ง เพราะถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ **ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย** ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง ผู้พยากรณ์โอบาดีห์กล่าวไว้นานแล้วว่า “ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง” (โอบาดีห์ 1:3) ความเย่อหยิ่งตามเนื้อหนังเป็นรากเหง้าของการทะเลาะเบาะแว้งส่วนใหญ่ นอกจากนี้มันยัง

เป็นการหลอกกลวงตัวเองด้วย เมื่อความเย่อหยิ่งเข้าครอบงำ เราก็คิดว่าเราสมควรได้รับการยอมรับมากกว่าที่เราได้รับ มันหลอกกลวงเรา ความเย่อหยิ่งเป็นบ่อเกิดของการทำตามเนื้อหนัง

กท 6:4 คำกำชับของเปาโลซึ่งได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้าทรงนี้ก็คือ **แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรที่จะอวดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น** คำที่แปลว่า **สำรวจ (คอคิมัด โซ)** มีความหมายว่า ‘ทดสอบ’ หรือ ‘ตรวจสอบ’ ความหมายตามตัวอักษรก็คือว่า หลังจากได้ทดสอบความสำเร็จต่างๆของเราเองแล้ว เราก็อาจมีเหตุที่จะอวดได้ในกิจการงานของเราเองและไม่อวดคนอื่น หากเราจะหยุดสักนิดเพื่อวิจารณ์ตัวเองอย่างซื่อตรง เราก็มักจะวิจารณ์คนอื่นน้อยลง ถึงแม้ไม่ได้กล่าวตรงๆ แต่เปาโลก็สอนเกือบเหมือนกับคำอุปมาของพระเยซูเรื่องผงในตาของอีกคน (มัทธิว 7:3)

กท 6:5 อัครสาวกเปาโลปิดท้ายเนื้อหาส่วนนี้ด้วยความเห็นที่ว่า **เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง** คำพูดนี้ไม่ได้ขัดแย้งกับข้อ 2 แต่ส่งเสริมกันและสรุปความคิดที่สำคัญยิ่งกว่า เราทุกคนจะแบกปัญหาต่างๆของเราเอง นี่เป็นความจริงอย่างหนึ่งของชีวิต ประเด็นที่สำคัญกว่าที่เปาโลต้องการจะบอกนั้นเริ่มต้นในข้อ 2 จงช่วยผู้อื่นแบกภาระของพวกเขา เราแต่ละคนแบกภาระของตัวเอง จงเต็มใจช่วยผู้อื่นแบกภาระของพวกเขา

กท 6:6 อัครสาวกเปาโลเปลี่ยนไปพูดถึงอีกเรื่องที่สำคัญ **ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด** คำสำคัญคือ คำที่แปลว่า **แบ่ง (คอยโนเนะ โอ)** นั้นมีความหมายในบริบทนี้ว่า ‘แบ่งปัน’ หรือ ‘แจกจ่าย’ ประเด็นที่สำคัญกว่าของเปาโลก็คือว่าคนที่ได้รับคำสอนฝ่ายวิญญาณควรแบ่งปันแก่ผู้ที่สอนเขา ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับ 1 โครินธ์ 9:14 ที่ท่านเขียนว่า “ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” เห็นได้ชัดว่าเปาโลไม่ได้ใช้คำกำชับนี้ (ซึ่งอยู่ในรูปของคำสั่ง) กับตัวท่านเอง อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าคริสตจักรบางแห่งในแคว้นกาลาเทียอ่อนแอในเรื่องนี้ พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ว่าคนเหล่านั้นที่พระองค์

ได้ทรงเรียกให้ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากคนเหล่านั้นที่ได้รับพระพรนั้น หรือกล่าวตรงๆก็คือ คริสตจักรควรจ่ายเงินเดือนให้แก่ศิษยาภิบาลของตน

กท 6:7-8 อัครสาวกเปาโลเปลี่ยนไปยังเรื่องปิดท้ายอีกเรื่อง **อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้** ตอนแรกท่านเตือนเกี่ยวกับการหลอกตัวเองว่าเราสามารถทำบาปแล้วลอยนวลได้ อย่างไรก็ตาม เราจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้เลย จากนั้นเปาโลก็พูดถึงความจริงอีกประการเกี่ยวกับธรรมชาติ **เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น** เมื่อคนหนึ่งปลูกข้าวโพด เขาก็จะได้ข้าวโพด ถ้าเขาปลูกแครอท เขาก็จะได้แครอท นี่เป็นความจริงในตัวเองอยู่แล้ว เรื่องฝ่ายวิญญาณก็เหมือนกัน ถึงแม้ว่าเราอาจหลอกตัวเองว่าเราสามารถทำบาปบางอย่างและลอยนวลไปได้ แต่เราจะหลอกพระเจ้าไม่ได้เลย เราจะเกี่ยวสิ่งที่เราหว่าน (และเราจะเกี่ยวได้มากกว่าที่เราหว่านเสมอ) ดู โยบ 4:8, 2 โครินธ์ 9:6 และมัทธิว 7:16

8 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื้อนเน่าจากเนื้อหนังนั้น** แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น เมื่อพิจารณาบริบทก่อนหน้าใน 5:17-26 เปาโลก็น่าจะหมายถึงการต่อสู้กันระหว่างธรรมชาติเก่ากับธรรมชาติใหม่ การหว่านการงานใดๆก็ตามที่เปื้อนเน่าของเนื้อหนังตามที่บอกไว้ใน 5:19-21 จะออกผลเป็นความเปื้อนเน่าอย่างแน่นอน ไม่ว่าความบาปนั้นจะเป็นอะไรก็ตามในรายการนั้น ถึงแม้จะทำให้เกิดความพึงพอใจทันที แต่มันก็จะนำมาซึ่งผลลัพธ์อันขมขื่นในภายหลัง นี่เป็นความจริงไม่ว่าจะเป็นความบาปทางเพศ, ความบาปที่ก่อให้เกิดการมีนเมา (ความบาปต่างๆของร่างกาย), ทศนคติที่ร้ายกาจ (ความบาปต่างๆของจิตวิญญาณ) หรือความบาปในรูปแบบใดก็ตาม มันจะก่อให้เกิดความยุ่งยาก, ความปวดร้าวของจิตใจ และผลลัพธ์ที่เปื้อนเน่าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย

ในทางตรงกันข้าม การหว่านชีวิตของเราในธรรมชาติใหม่จะนำมาซึ่งผลฝ่ายวิญญาณอันหอมหวานซึ่งจะคงอยู่ไปชั่วนิรันดร์กาล การพูดถึง “ชีวิตนิรันดร์” น่าจะหมายถึงขอบเขตของผลของการเกี่ยวมากกว่าที่จะเป็นผลลัพธ์ของการหว่านในสิ่งต่างๆของพระเจ้า การหว่านใน

ธรรมชาติใหม่ ตามที่บรรยายไว้ในบทที่ 5 จะนำมาซึ่งผลอันหอมหวานไม่ใช่แค่ตอนนี้เท่านั้น แต่ตลอดไปด้วย ช่างเป็นความแตกต่างจริงๆ ผลของเนื้อหนังนั้นเปื่อยเน่า และไม่มีสิ่งดีใดๆที่คงอยู่ยาวนานเลย ผลของจิตวิญญาณนั้นหอมหวานและคงอยู่ตลอดไป

กท 6:9 นี่นำไปสู่รูปอย่างที่เราเมื่อล้มในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร ความหมายตรงตัวก็คือว่า ‘และอย่าให้เราท้อใจในการทำดี เพราะในเวลาของมันเราจะได้เกี่ยวเกี่ยว หากเราไม่ล้มเลิกไปเสียก่อน’ การทำดีที่ว่านี้หมายถึงการหว่านในย่านจิตวิญญาณตามที่เอ่ยถึงในข้อก่อนหน้า อีกครั้งที่มันน่าจะหมายถึงธรรมชาติใหม่ฝ่ายวิญญาณของเรา เมื่อเราลงทุนชีวิตของเราในการปรนนิบัติพระเยซูคริสต์ โดยดำเนินตามพระวิญญาณ และทำสิ่งที่ถูกต้อง เราก็จะเกี่ยวเกี่ยวผลอันดีของมันในเวลาที่เหมาะสม มันเป็นกฎฝ่ายวิญญาณที่เป็นจริงพอๆกับกฎธรรมชาติของการปลูกพืชและการเกี่ยวเกี่ยวพืชผล

อาจเป็นไปได้ยิ่งที่ว่าอัครสาวกเปาโลกำลังจะกลับไปจุดที่ท่านได้เริ่มต้นไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ในข้อ 5:16 ที่ว่า “แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง” การปฏิบัติตามคำบัญชานี้จะทำให้เราเกี่ยวเกี่ยวผลอันเป็นพระพร

กท 6:10 ความเห็นสุดท้ายของท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็คือ เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ ท่านสรุปรวมเนื้อหาทั้งหมดเกี่ยวกับการดำเนินตามจิตวิญญาณ การแบกภาระของกันและกัน การสนับสนุนผู้ที่ทำงานรับใช้ และการหว่านในย่านพระวิญญาณ เมื่อมีโอกาสนี้ เราก็ได้รับคำบัญชาให้ทำดีต่อใครก็ตามที่ขัดสน แต่นี่ยังเป็นจริงสำหรับคนเหล่านั้นที่เป็นพี่น้องฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราเห็นคนอื่นกำลังเจอกับภาระหนักในชีวิต เราก็ควรก้าวเข้าไปและช่วยพวกเขาแบกภาระนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขาเป็นประชากรของพระเจ้า จำไว้ว่า “จงช่วยรับภาระของกันและกัน” (6:2)

กท 6:11 ตอนนี้อัครสาวกผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ได้มาถึงความเห็นปิดท้ายของท่านแล้ว ท่านจงสังเกตตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด เราเชื่อว่าเปาโลเป็นโรคเกี่ยวกับดวงตา (บางคนคิดว่าท่านเป็นโรคตาอักเสบ) ซึ่งส่งผลเสียต่อสายตาของ

ท่านอย่างมาก ปกติแล้วท่านบอกให้คนเขียนจดหมายฝากของท่านตามที่ท่านบอก (คือ เลขา) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เห็นได้ชัดว่าท่านไม่มีคนคอยช่วยในยามที่ท่านรู้สึก ว่าต้องเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ ดังนั้น ท่านจึงเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยตัวเองและตัว หนังสือที่ท่านเขียนก็มีขนาดใหญ่พอที่ตัวท่านเองจะอ่านได้ด้วย ท่านอาจต้องการแสดงให้เห็น ว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฝากฉบับนี้จริงๆ ไม่มีใครอีกแล้วที่จะเขียนจดหมายฝากแบบนี้

กท 6:12-13 ท่านกลับไปพูดถึงใจความหลักของจดหมายฝากฉบับนี้โดยการสรุปย่อ คนที่ปรารถนาได้น้ำตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสู่หน้ต ท่านหมายถึงพวกถือลัทธิ ยิวที่ต้องการบังคับให้ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติทุกคนเข้าสู่หน้ต

คนเหล่านี้ต้องการเอาใจพวกยิวโดยการบังคับให้คนต่างชาติเข้าสู่หน้ตและกลับไปหา พระราชบัญญัติ นี่เป็นประเด็นหลักของจดหมายฝากทั้งฉบับ อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจของพวกเขา ก็คือ เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น นี่เป็นวาระซ่อนเร้น จริงๆ พวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ต้องการได้รับการยอมรับจากทั้งคริสตจักรและพวกยิว นอกจากนี้ จริงๆแล้วพวกเขาต้องการหลีกเลี่ยงการถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์

แรงจูงใจที่แท้จริงของพวกเขาปรากฏขึ้นจนได้ การข่มเหงคริสตจักรยุคต้นในตอนนั้น เกิดจากน้ำมือพวกยิวล้วนๆ พวกถือลัทธิยิวเหล่านี้จึงแค่กำลังมองหาทางออกแบบง่ายๆ

เปาโลชี้ให้เห็นชัดเจนถึงความหน้าซื่อใจคดของพวกถือลัทธิยิว 13 ถึงแม้คนที่เข้าสู่หน้ต แล้วก็ได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสู่หน้ต เพื่อเขาจะได้เอา เนื้อหนังของท่านไปอวด คนเหล่านี้ที่ยินทรานให้คนต่างชาติเข้าสู่หน้ตก็ไม่ได้รักษาข้อบัญญัติ ครบถ้วน กระนั้นพวกเขาก็บังคับให้ผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเข้าสู่หน้ตเพื่อที่พวกเขาจะอวดได้ว่า สามารถทำให้คนต่างชาติมาเข้ารีตได้ (ศาสนายูดายมีรูปแบบการเข้ารีตแบบเดียวเท่านั้นคือ การ ให้ผู้ชายเข้าพิธีสู่หน้ต) แรงจูงใจแบบเนื้อหนังอีกเรื่องถูกเปิดเผยจนได้ การต้องการได้รับการ ยอมรับจากเพื่อนของพวกเขาได้กลายเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พวกเขาเอาหลักคำสอนที่ชั่วร้าย มาบังคับใช้กับคนอื่น

กท 6:14 เมื่อพิจารณาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เปาโลก็กล่าวชัดเจนถึงสิ่งที่เราควรระวัง แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก ท่านต้องการรอดแต่กางเขนของพระคริสต์เท่านั้นและทุกสิ่งที่มันสื่อ: ความรอดและชัยชนะเหนือความบาป ความตาย และพญามาร มันคือสัญลักษณ์แห่งพระคุณอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้า และความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงรักเรา มันคือสถานที่ที่พระเยซูคริสต์ทรงหลังพระโลหิตอันมีค่าของพระองค์เพื่อที่เราจะได้รับการไถ่ มันคือที่ที่เราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม เปาโลจะรอดแต่เรื่องนี้เท่านั้น

เพราะการตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา โลกจึงถูกตรึงไว้จากเราแล้วและเราได้ถูกตรึงไว้จากโลกแล้วเช่นกัน เปาโลต้องการจะบอกว่า โดยกางเขนของพระคริสต์และพระคริสต์แห่งกางเขน เราจึงถูกแยกตั้งไว้แล้วต่างหากจากโลก โลกตายจากเราแล้วและเราก็ตายจากมันแล้ว ในพระคริสต์ เปาโล (และพวกเรา) ได้ถูกตรึงไว้แล้วจากโลก และโลกได้ถูกตรึงไว้แล้วจากเรา ดู กาลาเทีย 2:20 จุดสำคัญของความเชื่อแบบคริสเตียนของพระคัมภีร์ใหม่คือ กางเขน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หนึ่งเดียวตามพระคัมภีร์ที่คงทนซึ่งแสดงถึงพระราชกิจของพระคริสต์

กท 6:15 อัครสาวกท่านนี้จึงปล่อยหมัดปลิดชีพ นี่คือหมัดน็อกเอาต์ของจดหมายฝากฉบับนี้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสู่น้ำหรือไม่ถือพิธีเข้าสู่น้ำ ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ ในพระเยซูคริสต์การเข้าหรือไม่เข้าสู่น้ำไม่ได้ช่วยอะไรเลย มันไม่มีความหมายอะไรเลย สิ่งที่สำคัญก็คือ การเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) นี่แหละคือประเด็นหลัก นี่แหละคือข้อสรุปของความเชื่อแบบคริสเตียน ทั้งหมดอยู่ตรงนี้เอง เราต้องบังเกิดใหม่เท่านั้นเราถึงจะกลายเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ได้ เมื่อถึงตอนนั้นการเข้าหรือไม่เข้าสู่น้ำก็ไม่สำคัญอะไรแล้ว

กท 6:16 เปาโลจึงทูลขอให้พระเจ้าอวยพรคนเหล่านั้นที่คิดเหมือนกับท่าน **สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า** ผู้ใดก็ตามที่ดำเนินตามความจริงอันยิ่งใหญ่ข้อนี้ เปาโลก็ทูลขอสันติสุขและพระกรุณาแก่พวกเขา ไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่นอนที่ท่านทูลขอสันติสุขและพระกรุณาแก่ “ชนอิสราเอลของพระเจ้า” เปาโลต้องการกล่าวชัดเจนว่าท่านอยู่ฝ่ายชนชาติอิสราเอลและสิ่งต่างๆ ที่เป็นของยิว ก่อนหน้านี้ท่าน โจมตีพวกถือลัทธิยิวมาตลอดจดหมายฝากฉบับนี้ กระนั้นชนชาติอิสราเอลก็เป็นประชากรของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่เปาโลเรียกคนเหล่านั้นว่าเป็น “ชนอิสราเอลของพระเจ้า” นี่สื่อชัดเจนถึงศาสนายูดาห์ที่แท้จริงซึ่งหันมาหาพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ ถึงแม้ยังเป็นยิวอยู่เหมือนเดิม แต่พวกเขาก็อยู่ในพระคริสต์ น่าเสียดายที่จนถึงทุกวันนี้พวกยิวส่วนใหญ่ยังใจแข็งกระด้างไม่ยอมรับข่าวประเสริฐและมีคบอดต่อข่าวประเสริฐ สำหรับคนเหล่านี้ที่หันมาหาพระคริสต์โดยการกลับใจใหม่และความเชื่อ เปาโลก็ทูลขอสันติสุขและพระกรุณาแก่พวกเขาเป็นพิเศษ

กท 6:17 ขณะที่ท่านกำลังจะจบจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลจึงยังสั่งลา **ตั้งแต่นี้ไป** ขอย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เปาโลเตือนว่าอย่าให้ผู้ใดทำทาสีทิจอำนาจในการเป็นอัครสาวกของท่านและหลักคำสอนเรื่องพระคุณ ท่านมีเหตุให้กล่าวเช่นนั้นได้ เพราะข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า ท่านมีบาดแผลมากมายจากการโดนข่มเหงหลายต่อหลายครั้ง คำที่แปลว่า **รอยประทับตรา** (*สติग्มา*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *stigma* บาดแผลของท่านเป็นเหรียญตราที่แสดงถึงข่าวประเสริฐแก่โลก นอกจากนี้เปาโลอาจกำลังเล่นคำอยู่ ‘รอยประทับตรา’ ของศาสนายูดาห์และพระราชบัญญัติคือการเข้าสู่หน้ต ส่วน ‘รอยประทับตรา’ ของเปาโลคือรอยแผลเป็นที่ท่านได้รับจากคนที่ต่อต้านข่าวประเสริฐ ดังนั้น ท่านจึงไม่อยากจะยินอีกต่อไปเกี่ยวกับพี่น้องที่ทำทาสีทิจอำนาจแห่งการเป็นอัครสาวกของท่านหรือไม่ก็คำสอนของท่าน ไม่มีใครในคนเหล่านั้นที่มีรอยประทับตราเหมือนกับท่าน รอยแผลเหล่านี้เป็นเครื่องราชอิสริยาภรณ์ของท่าน

กท 6:18 จดหมายฝากที่เป็นเหมือนอนุสาวรีย์ฉบับนี้ปิดท้ายด้วยคำอวยพรจาก เปาโล พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับ จิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุงโรม] น่าสนใจที่ว่า ท่านทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้มีแก่จิตวิญญาณของพวกเขา ไม่ใช่เนื้อหนังของพวกเขา ซึ่งเป็นความแตกต่างชัดเจนในจดหมายฝากทั้งฉบับ พระคุณของพระเจ้าเป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ ฝ่ายเนื้อหนัง พระคุณมีแก่จิตวิญญาณของเรา ไม่ใช่พิธีต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนังร่างกาย เช่น พิธีเข้าสุหนัต, พิธีบัพติศมา หรือพิธีอื่นใด น่าสนใจที่คำลงท้ายนี้เหมือนกันกับฟีเลโมน 25 เป็น ความจริงที่ว่า การที่จิตวิญญาณของเราได้รับพระคุณอันต่อเนื่องของพระเจ้าเป็นพระพรที่ไม่อาจ วัดได้เลย *เอเมน* สุดท้ายหมายถึง ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราจ มีแก่จิตวิญญาณของเราเถิด